Έτος ΙΔ'

Τεύχος 320ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ Ἀρχηγός, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς εἰς τὴν Α.Μ. τὴν Βασίλισσαν ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑΝ, ἐπὶ τῇ 20ῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων Της, διαπύρους εὐχὰς καὶ δράττονται τῆς εὐκαιρίας νὰ διαδηλώσουν τὴν βαθυτάτην ἀφοσίωσίν των.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ ΙΔ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 320

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 17ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΩΝ Κ/Σ

ΓΡΑΜΜΟΣ - ΒΙΤΣΙ*

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

«Δὲν εἶναι ἁπλῆ ἡ σύμπτωσις ὅτι ἡ πρώτη ἀποφασιστικὴ νίκη τοῦ Στρατοῦ μας κατὰ τὴν μακρὰν πολεμικὴν περίοδον ποὺ ἀρχίζει τὰ ἐξημερώματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἐκερδήθη εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὴν Πίνδον καὶ ἡ τελευταία ἐπίσης, ἐννέα χρόνια βραδύτερον, εἰς τὸν Γράμμον. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐπανάληψις συμβολίζει παραστατικώτερα, ἀπὸ κάθε ἀφηρημένον συλλογισμόν, τὴν οὐσιαστικὴ ταυτότητα τοῦ ἀγῶνος. Ἐπρόκειτο περὶ εἰσβολῆς, διότι ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη ἐδόθη καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις εἰς τὴν κλασικὴν πύλην τῶν εἰσβολῶν.

Ὁ ἀγὼν ἦτο βαθύτατα ἐθνικός, διότι δὲν ἠπειλήθησαν ἁπλῶς ἐθνικὰ ἐδάφη, λιμένες ἢ θέσεις ὀχυραί, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ὑπόστασις τοῦ Ἔθνους εἰς τὸ ἠθικὸν καὶ ὑλικόν της βάθρον. Τέλος, καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὁ εἰσβολεὺς ἐκάλυψε τὴν ἐπιβολήν του μὲ τὸν μανδύα ἑνὸς μεσσιανισμοῦ — νέα τάξις πραγμάτων ἢ ἀταξιακὴ κοινωνία — τοῦ ὁποίου τὸ βαθύτερον νόημα δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἡ κατάργησις τῆς ἑλληνικῆς τάξεως, ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ — ὁλοκληρωτικὴ ὅπως τὴν εἶπαν — ὑποδούλωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἐλευθέρων κοινοτήτων του εἰς τὴν ὠμὴν βίαν.

Δι' αὐτὸ τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἐξηγέρθη ὡς εἷς ἄνθρωπος κατὰ τῆς ἐπιβολῆς, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε. Δι' αὐτὸ ὁ πόλεμος αὐτός, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ὑπῆρξε πόλεμος τοῦ λαοῦ καὶ ἡ νίκη, νίκη τοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν νίκη τῶν ἠθικῶν δυνάμεων, νίκη τοῦ ἠθικοῦ...».

***

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΜΕ νὰ ἀρχίσουμε μὲ τὰ πράγματι ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ ἀειμνήστου Στρατάρχου, τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῆς νίκης στὸ Γράμμο καὶ τὸ Βίτσι, Ἀ-

* Πανηγυρικὴ ὁμιλία σὲ εἰδικὴ ἐπετειακὴ τελετὴ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἀρχηγείου Α.Π. τὴν 3.9.66.

λεξάνδρου Παπάγου, θέλοντας ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ τονίσουμε τὴν ἀξία τῆς σημερινῆς ἐπετείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μνημονεύσουμε μὲ εὐγνωμοσύνη τὸν ἄξιο ἡγέτη καὶ δημιουργὸ τῆς μεγάλης μας τότε νίκης. Γιατὶ εἶναι μὲν ἀλήθεια ὅτι ἡ ἱστορία γράφεται μὲ τὶς μυριάδες τῶν μικρῶν γραμμάτων, τὶς μυριάδες τῶν ἀφανῶν μαχητῶν, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι οἱ ἡγήτορες εἶναι τὰ κεφαλαῖα στὶς σελίδες τῆς πολεμικῆς ἱστορίας, ὅπως παραστατικὰ λέγει ὁ ἥρωας τοῦ Ροστὰν στὸν «Ἀετιδέα».

***

ΑΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ εἴκοσι χρόνια πίσω, στὸν Φεβρουάριο τοῦ 1946. Ὕστερα ἀπὸ τὴν συμφωνία τῆς Βάρκιζας καὶ πολὺ μετὰ ἀπὸ τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα, οἱ κομμουνισταί, ὑπακούοντας τυφλὰ στὶς προσταγὲς τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, ἄρχισαν νὰ συζητοῦν καὶ νὰ προετοιμάζουν τὸν γνωστὸ σ' ὅλους μας «τρίτο γύρο». Ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ὅσα κακὰ καὶ τὶς ὅσες καταστροφὲς εἶχαν ἐπισωρεύσει στὴν παράλυτη ἀκόμη ἀπ' τὴν ξενικὴ κατοχὴ πατρίδα μας, ἀδιαφορώντας ἀκόμη γιὰ τὶς πληγὲς ποὺ αὐτοὶ εἶχαν ἀνοίξει καὶ δὲν εἶχαν ἐπουλωθῆ, ἄρχισαν νὰ τροχίζουν τὰ μαχαίρια τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχαν πάθει στὰ 1944. Ξεχνώντας ὅτι κι' αὐτοὶ ὀνομάζονταν Ἕλληνες καὶ ἐνῶ ἔβλεπαν νὰ σπαράζη ἀκόμα καθημαγμένη ἡ φτωχή μας Ἑλλάδα, σήκωσαν βέβηλο καὶ ἀνόσιο χέρι νὰ κτυπήσουν κατάστηθα τὴ μάνα ποὺ τοὺς γέννησε, τὴ μεγάλη μάνα ὅλων μας, νὰ γκρεμίσουν ὅ,τι κατὰ λάθος εἶχε ἀπομείνει ὄρθιο, νὰ δώσουν, τέλος, τὰ κλειδιὰ τοῦ σπιτιοῦ των στοὺς ξένους ἀφεντάδες τους. Πόση παραφροσύνη καὶ πόση στ' ἀλήθεια ταπείνωση! Αὐτοὶ ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπ' τὸ αἰωνόβιο δέντρο τῆς ἐλευθερίας, ποὺ αἰῶνες αἰώνων πότισε τὸ ἅλικο αἷμα τῶν προγόνων μας, βάλθηκαν νὰ παραδώσουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια, χωρὶς ἴχνος ντροπῆς, χωρὶς κάποια στοιχειώδη ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια.

Ἔχοντας κατὰ νοῦ τὸν ἀφανισμὸ τῆς... μιλιταριστικῆς καὶ κεφαλαιοκρατικῆς γενιᾶς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἔνταξη τῆς πατρώας γῆς μας στὸ σιδερένιο παραπέτασμα, γρήγορα τὰ σχέδιά τους πῆραν σάρκα καὶ ὀστᾶ. Βιάζονταν οἱ ἀφεντάδες τους κι' αὐτοὶ πιστοὶ ὑπηρέτες ἅρπαξαν ξανὰ στὰ χέρια τὰ δολοφονικὰ ὅπλα καὶ τὴν 31 Μαρτίου 1946 ἐπεχείρησαν τὴν πρώτη τους ἔνοπλη ἐπίθεση τοῦ «τρίτου γύρου», χτυπώντας ἄγανδρα τὸ Λιτόχωρο. Ἀφιονισμένοι ὡς τὰ κόκκαλα, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ πάθος, ἄρχισαν ξανὰ τὸ ἔργο ποὺ πρὶν τὸ κίνημα ἀναγκαστικὰ εἶχαν ἐγκαταλείψει. Καὶ κτύπησαν ἀλύπητα καὶ ἀπάνθρωπα. Καὶ σκότωσαν καὶ βίασαν καὶ λεηλάτησαν καὶ γκρέμισαν ἐκκλησιὲς καὶ ἔσφαξαν δασκάλους καὶ παπάδες καὶ πάνω ἀπ' ὅλα διέπραξαν τὸ μεγαλύτερο κατὰ τῆς Φυλῆς μας ἀνοσιούργημα, τὸ γνωστὸ παιδομάζωμα.

Καὶ πλήρωσε ξανὰ ὁ φιλήσυχος Ἕλληνας, ὁ φτωχὸς ἀγρότης, τὸ κυρτωμένο ἀπὸ τὰ χρόνια γεροντάκι, τὸ ἀνίδεο γιὰ ὅ,τι γινόταν γύρω του παιδάκι, τὴ μανία τοῦ ἐπιδρομέα. Χιλιάδες τὰ θύματα κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές. Ποτάμια τὸ ἑλληνικὸ αἷμα πότιζε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ γῆ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί;

Γιατὶ ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν εἶχαν τὸ θάρρος καὶ τὴν παλικαριὰ νὰ σηκώσουν ψηλὰ τὸ κεφάλι, νὰ τεντώσουν τὰ μπράτσα καὶ τὰ στήθια των καὶ νὰ φωνάξουν μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς των: Ὄχι, δὲν περνάει ὁ φασισμός, εἴτε μαῦρος εἶναι εἴτε κόκκινος. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ τόπος εἶναι ἀνήμπορος νὰ θρέψη σκουλήκια. Σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο δὲν ὑπάρχει θέση γιὰ κανενὸς εἴδους τυραννία. Κάτω τὰ χέρια βέβηλοι. Ἀφῆστε μας νὰ τρῶμε ἐλεύθερα τὸ ἱδρωτοζυμωμένο καρβέλι τοῦ ψωμιοῦ μας. Ἀφῆστε μας νὰ ἀνάβουμε ἕνα κεράκι στοὺς τάφους τῶν δικῶν μας καὶ νὰ φυτεύουμε μιὰ ρίζα βασιλικὸ στὶς γλάστρες τῆς αὐλῆς μας.

Ρημάδια κι' ἀποκαΐδια παντοῦ. Φωτιὰ καὶ τσεκούρι ἀντάμωσαν σ' ἕνα πρωτοφανὲς σφιχταγκάλιασμα. Νεκροὶ 55.000, θύματα τοῦ παιδομαζώματος 28.000

παιδιά, ἐκπατρισθέντες 40.000, ἄστεγοι 750.000, ὑλικὲς ζημιὲς 3.700.000.000.000 σημερινῶν δραχμῶν. Νά μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν στατιστικὴ τοῦ «τρίτου γύρου».

Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σ' ὅλο τὸν κόσμο ἐπληροφοροῦντο μὲ φρίκη τὶς κομμουνιστικὲς θηριωδίες, μπροστὰ στὶς ὁποῖες ὠχριοῦσε κάθε παλιότερη καὶ ἡ πιὸ στυγνὴ μορφὴ βαρβαρότητας. Οἱ μόνοι ποὺ ἔμεναν ἀπαθεῖς, μπροστὰ στὸ δράμα ποὺ οἱ ἴδιοι συνέθεσαν μὲ τὸ αἷμα τῶν χιλιάδων θυμάτων, ἦσαν οἱ ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Ε., οἱ ὁποῖοι, ὅταν κάποτε ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσουν γιὰ τὰ κακὰ ποὺ ἔκαναν, ἐπεσώρευσαν τὶς εὐθῦνες στὴν κουρελιαρία τῶν ἀσήμων καὶ ἠλιθίων ὀπαδῶν, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι εἶχαν ἀφιονίσει μὲ τὴ δίψα τοῦ κακοῦ.

***

ΑΛΛΑ Ο ΘΕΟΣ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγὸς Παναγία δὲν ἄφησαν τὴν Ἑλλάδα νὰ χαθῆ. Ἔδωσαν φτερὰ στοὺς Ἕλληνες στρατιῶτες καὶ σ' ὅλους τοὺς ἐθνικόφρονες Ἕλληνες καὶ τοὺς ὁδήγησαν στὴν θριαμβευτικὴ νίκη. Μπόρεσαν ἔτσι οἱ Ἔνοπλες Ἐθνικὲς Δυνάμεις μας, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ οἱ γνήσιοι Ἕλληνες νὰ ξετρυπώσουν ἀπὸ τὶς φωλιές τους τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνια, νὰ τὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ τὰ συντρίψουν κατὰ κράτος. Πιστεύοντας στὸ δίκιο τοῦ ἀγώνα των, φέρνοντας στὴ μνήμη τους στρατιὲς ὁλόκληρες προγόνων των ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὰ ἴδια τὰ ἱδανικὰ καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς θυσίες αἵματος, χούφτωσαν τὸ τιμημένο ὅπλο τους καὶ μὲ σιγουριὰ καὶ πίστη στὴ νίκη ρίχθηκαν στὸ καμίνι τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου. Ἀνέβηκαν βουνά, κατέβηκαν ρεματιές, περπάτησαν σὲ κακοτράχαλες καὶ δύσβατες κορφές, λαχάνιασαν, ἵδρωσαν, ἀλλὰ δὲν λύγισαν. Γνώριζαν πὼς θὰ νικήσουν, καὶ νίκησαν. Ἔτσι συμβαίνει πάντα μὲ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Δὲν μποροῦσε καὶ τότε νὰ γίνη διαφορετικά. Ἡ ἱστορία ἐπαναλήφθηκε. Τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὰ ποὺ ἔκαναν ἀκόμη θαρετὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ λογάριαζαν πὼς σὲ κάποιο καλυβόσπιτο ζῆ προσμένοντάς τα μιὰ καμπουριασμένη ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὰ βάσανα μάνα, νίκησαν τὸν ἀδίστακτο ἐπιδρομέα.

***

ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ τοῦ 1949, πάνω στὰ βουνὰ τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι γράφτηκαν ἀθάνατες σελίδες δόξας καὶ αὐτοθυσίας. Ἕνα καινούργιο κεφάλαιο ἀνοίχθηκε στὴ χρυσότομη ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ φέρνει σὰν ἐπικεφαλίδα τὶς λέξεις ΓΡΑΜΜΟΣ - ΒΙΤΣΙ = Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.

Καὶ δὲν πέθανε ἡ Ἑλλάδα, ὅπως δὲν πεθαίνουν καὶ δὲν καταλύονται τὰ αἰώνια ἱδανικὰ τῆς ἀνθρωπότητας. Κρίσιμες στιγμὲς πέρασε τότε ὁ Ἑλληνισμός, γιατὶ καὶ ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος καὶ οἱ δυνάμεις μας λίγες. Κι' ὅμως ὅλα πῆγαν κατ' εὐχήν. Κι' ἂν οἱ Ρωμαῖοι ἔλεγαν κάποτε ἔντρομοι «ὁ Ἀννίβας πρὸ τῶν θυρῶν», ἐμεῖς, βλέποντας τὸν κίνδυνο νὰ παίρνη διαστάσεις ὁλοκληρωτικὰ καταστροφικὲς γι' αὐτή μας τὴν ὕπαρξη ὡς Ἑλλήνων, δὲν πτοηθήκαμε, ἀλλὰ βροντοφωνάξαμε σὲ πόλεις καὶ χωριά, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς ἑλληνικῆς γῆς γιὰ νὰ ἀκουσθῆ στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης: Λαοὶ τῆς γῆς, δὲν προδίνουμε τὴν καταγωγή μας. Εἴμασταν, εἴμαστε καὶ θὰ εἴμαστε Ἕλληνες.

***

ΕΝΑΣ ΒΡΑΧΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ θάναι πάντοτε αὐτὸς ἐδῶ ὁ τόπος ποὺ λέγεται Ἑλλάδα. Ὁ λαός του θὰ παλεύη καὶ θὰ μάχεται πάντοτε, μόνος του καὶ προδομένος κάποτε, τοὺς ὁποιουσδήποτε τιτάνες τῆς γῆς ποὺ θὰ προσπαθοῦν νὰ διαιωνίσουν τὴν βαρβαρότητα τῆς δουλείας μὲ τὸ νόμο τοῦ τρόμου καὶ τῆς τυραννίας τὴν τάξη. Ὅλοι οἱ τιτάνες ποὺ πέρασαν ἀπ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ γῆ, μόνο στὴν Ἑλλάδα δὲν μπόρεσαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν τάξη καὶ τὴν τυραννία τῆς βαρβαρότητας καὶ τῆς

δουλείας. Ἀπ' τὰ πανάρχαια χρόνια ἕνας αἰώνιος καὶ πανανθρώπινος νόμος ὑπάρχει γιὰ τὸν Ἑλληνισμό. Ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι γραμμένος μὲ αἷμα στὶς Θερμοπύλες, στὸ Μεσολόγγι, στὸ Σούλι, στὴν Πίνδο, στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι. Τὄχουν στὸ αἷμα τους οἱ Ἕλληνες νὰ μὴν ἀνέχωνται νὰ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο μαστίγιο τοῦ ὁποιουδήποτε κατακτητή. Στὴν Ἑλλάδα ἔπεσεν ὁ σπόρος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ σ' αὐτὴ ρίζωσε, γιγαν-

Ὁ Ἕλληνας στρατιώτης πάνω στὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῆς πατρίδος μας, ἕτοιμος πάντοτε νὰ ὑπερασπίση τὰ πάτρια ἐδάφη.

τώθηκε κι' ἅπλωσε κλώνους καὶ κλαδιά. Στὰ αἱματοποτισμένα τοῦτα ἑλληνικὰ χώματα γεννοβόλησε ὁ καλύτερος πολιτισμὸς τῶν αἰώνων, ποὺ σὰν χείμαρρος ξαπλώθηκε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ μικρὴ χώρα, τὴν Ἑλλάδα τῶν αἰώνων, φεγγοβόλησαν οἱ Μαραθῶνες καὶ οἱ Σαλαμίνες καὶ σ' αὐτὴν οἱ Θερμοπύλες ἔστειλαν ὡς τὸν οὐρανὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς ποὺ θάμπωσε τὸν κόσμο ὁλόκληρο.

Στὴν Ἑλλάδα, τὸ μαρτυρικὸ αὐτὸ σταυροδρόμι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης, φουντώνει πάντοτε μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ τὸ ἠφαίστειο τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ἀγνῶν παιδιῶν της. Γιὰ τὴν ἐλευθερία ἀνέκαθεν ἡ ἑλληνικὴ Φυλὴ διεξήγαγε τοὺς

πλέον ἱεροὺς ἀγῶνες. Ἡ ἐλευθερία ὅμως ἀπαιτεῖ θυσίες καὶ αἱματοχυσίες. Καὶ ἡ θυσία καὶ ὁ θάνατος γιὰ τῆς πατρίδας τὴν τιμὴ καὶ τὰ ἰδανικὰ εἶναι διώματα τοῦ κάθε Ἕλληνα. Πάνω ἀπὸ βουνὰ μὲ κόκκαλα καὶ λίμνες κόκκινες ἀπὸ αἷμα κυματίζει περήφανα τῆς ἐλευθερίας ἡ σημαία.

Ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά, ποὺ παίζει μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ μοιάζει στὸν ἥλιο σὰν ἀστέρι ποὺ κατεβαίνει ἀπ' τὰ μεσούρανα γιὰ νὰ δώση θάρρος σ' ἐκείνους ποὺ τὸ κρατοῦν, εἶναι ἡρωικὴ καὶ γιγαντένια. Ὁ μυρωμένος ἀπ' τὴ φασκομηλιά, τὴν μυρτιὰ καὶ τὸ θυμάρι ἀέρας δίνει δύναμη στοὺς ἥρωες καὶ κάνει τὶς ψυχές τους νὰ μοιάζουν σὰν ἀετοὶ ποὺ πετοῦν στὰ βράχια καὶ τὶς πλαγιές. Ἕνας λαὸς μὲ τέτοια λεβέντινα κορμιὰ καὶ μὲ πρωτόφαντη αἰθέρια ψυχὴ δὲν μπόρεσε καὶ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ζήση σκλαβωμένος, σκύβοντας μὲ ταπείνωση τὸ κεφάλι σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν γιὰ ἀνδραγάθημα τὸ ἔγκλημα καὶ γιὰ ἐθνικὸ σύμβολο τὸ αἷμα.

Ὁ Ἑλληνισμός, ἡ Ἑλλάδα, ἡ αἰώνια καὶ ἄφθαρτη ἰδέα, μὲ τὸ πνευματικὸ καὶ ἱστορικό της μεγαλεῖο φώτισε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἔγινε σύμβολο Σοφίας, Ἀρετῆς καὶ Θυσίας. Γιὰ τοὺς Ἕλληνες, πάνω ἀπ' τὴ ζωὴ εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ πάνω ἀπὸ τὴ νίκη ἡ δόξα. Ὅσοι βέβηλοι θέλησαν ὡς τώρα νὰ μολύνουν, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀνάσα τους, αὐτὴ τὴ γῆ τῶν Θεῶν καὶ τῶν Ἡρώων ἀντιμετώπισαν, σὰν γρανιτώδη βράχο, ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος.

Ὁ Ἑλληνισμός, τιμητικὴ προφυλακὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἰδέας προχωρεῖ πάντοτε μπροστά. Ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἰδεώδη, δημιουργεῖ θαύματα γιατὶ πιστεύει στὴν τρανὴ ἀποστολή του. Στὸ διάβα τῶν χρόνων ἡ μοίρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια. Πρωτοπόρος γιὰ τὴν διατήρηση τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀγωνιστὴς στοὺς αἰῶνες γιὰ τὴ νίκη τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τῆς πειθοῦς κατὰ τῆς βίας καὶ βαρβαρότητας.

Ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες θὰ εἴμαστε πάντα οἱ ἴδιοι. Στὰ χώματα τῶν προγόνων μας θὰ χτίζουμε τοὺς τύμβους τῶν ἡρωικῶν νεκρῶν μας καὶ θὰ περιμένουμε πάντοτε τὸν κάθε βέβηλο ἐπιδρομέα μὲ τὴν ἴδια ὡς τώρα ψυχικὴ ἀντοχή, ὅπως ἔπραξαν οἱ πρόγονοί μας. Ξέρουμε ν' ἀγωνιζόμαστε, ἀλλὰ καὶ νὰ πεθαίνουμε γιὰ τὴν ἐλευθερία.

***

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1949 - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1966. Δέκα ἑφτὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ οἱ Ἔνοπλες Ἐθνικὲς Δυνάμεις, τὰ Σώματα Ἀσφαλείας καὶ ὅλοι οἱ ἐθνικόφρονες Ἕλληνες διάλυσαν κυριολεκτικὰ τὶς ὀρδὲς τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ χάρισαν σ' ἐμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπνέουμε ἐλεύθερα. Εὐλαβικὰ ἂς στρέψουμε τὶς σκέψεις μας στὶς σκιὲς τῶν ἡρωικῶν νεκρῶν μας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί, μὲ συναίσθηση εὐθύνης, ἂς τοὺς ὑποσχεθοῦμε πὼς καὶ μεῖς, ἂν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτήσουν, θὰ φανοῦμε ἀντάξιοι συνεχιστές των, χτυπώντας ἀλύπητα τὸν πιὸ ὕπουλο ἐπιδρομέα, τὸν κομμουνισμό.

Ψυχὲς ἡρώων. Οἱ σκέψεις ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τῶν Ἑλλήνων ποὺ πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἀποστολή της, εἶναι μαζί σας. Κοιμηθῆτε ἥσυχα τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου. Ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν καὶ στοὺς τάφους σας ἀδιάκοπα θὰ καίη τὸ νεκροκάντηλο τῆς θύμησής μας.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ 17ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΩΝ Κ/Σ

Ὅταν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1946, πρώτην ἐπέτειον τῆς Συμφωνίας τῆς Βαρκίζης, οἱ κομμουνισταί, ἐκτελοῦντες διαταγὴν τοῦ Διεθνοῦς Κομμουν.σμοῦ, ἀπεφάσιζον τὴν προπαρασκευὴν τοῦ τρίτου ἐνόπλου ἀγῶνος των κατὰ τῆς φιλτάτης Πατρίδος μας, κύριος καὶ μοναδικός των σκοπὸς ἦτο ἡ ἔνταξις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα.

Τὸ Λιτόχωρον πρῶτον, τὴν 31-3-1946, ἐδέχθη τὴν πρώτην ἔνοπλον ἐπίθεσιν τῶν ὀρδῶν τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ. Τὰ ἐπακολουθήσαντα γεγονότα εἶναι γνωστὰ τοῖς πᾶσιν.

Οἱ ἐθνικόφρονες Ἕλληνες, διαβλέποντες τὸν ἀπειλούμενον κατὰ τῆς Φυλῆς μας κίνδυνον, συνεσπειρώθησαν καὶ ὡς εἷς ἄνθρωπος ὤρθωσαν τὸ ἀνάστημά των, προέταξαν τὰ στήθη των καὶ ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως. Ἔχοντες μὲ τὸ μέρος των τὴν ἠθικὴν καὶ τὸ δίκαιον καὶ ὑπερασπίζοντες τὰ ἀκατάλυτα ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, ἠδιαφόρησαν διὰ τὰς θυσίας αἵματος καὶ ἐπέτυχον νὰ συντρίψουν κατὰ κράτος τοὺς μητραλοίας κομμουνιστάς.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1949, εἰς τὰς δυσβάτους κορυφὰς τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, αἱ Ἔνοπλοι Ἐθνικαὶ Δυνάμεις ἔγραψαν νέας σελίδας ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐπικῶν των ἐκείνων ἀγώνων ἦτο νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλὰς καὶ ὁ Ἑλλην.σμός. Ἄξιοι συνεχισταὶ τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καὶ τοῦ 1940, ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας καὶ ἐνίκησαν. Τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀληθοῦς Δημοκρατίας, ποτισμένον μὲ τὸ αἷμα τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων Ἑλλήνων, συνέχισε νὰ θάλλῃ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀκροπόλεως Βράχου.

Ἡ νίκη τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἀνταξίας πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἡγεσίας των. Ἡ Πολιτεία, τιμῶσα καὶ εὐγνωμονοῦσα τὰ ἡρωϊκά της τέκνα, ἄτινα διὰ τῆς θυσίας των παρέσχον ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπνέωμεν ἐλευθέρως, εἰδικὴν καθιέρωσεν ἐπέτειον. Ταύτην ἑορτάζοντες, φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἀποτίομεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀγωνισθέντων καὶ πεσόντων κατὰ τὸν 4ετῆ ἐναντίον τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ ἀγῶνα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κρισίμου διὰ τὴν ἱστορικήν μας ὑπόστασιν ἐκείνου ἀγῶνος, εὑρέθη εἰς τὰς ἐπάλξεις, ἀντεπεκρίθη πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους καὶ ἐπετέλεσεν εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον της. Ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ Κ)Σ, ματαιώσασα τὴν στρατολογίαν καὶ ἐπιτυχοῦσα τὴν διατήρησιν τοῦ κυβερνητικοῦ ἐλέγχου εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἁρμοδιότητός της καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Κατέφερε πολλαπλᾶ πλήγματα κατὰ τῶν συνωμοτικῶν μηχανισμῶν τῶν Κ)Σ καὶ συνέλαβε σημαίνοντα στελέχη τοῦ ΚΚΕ. Διὰ τὰς προσφοράς της αὐτὰς ἡ Ἀστυνομία Πόλεων αἰσθάνεται ὅλως ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν, διότι ἀπέδειξεν ὅτ. ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοί της, συνεχίζοντες τὴν λαμπρὰν πορείαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἔχουν ἐπίγνωσιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Κοινωνίαν καθήκοντος.

Εἰς τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν τῶν Ἑλλήνων, τὴν πλημμυρίσασαν τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος μὲ ὁλοκαυτώματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νίκην τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, τιμὰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἀποδίδει καὶ εὐλαβῶς ἀναμιμνήσκεται τὰς στρατιὰς τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων Ἑλλήνων ὅλων τῶν ἐποχῶν, οἵτινες διὰ τῆς αὐτοθυσίας των ἔγραψαν τὴν ἐποποιΐαν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Βαρύτατον καταβάλλομεν, ὅταν χρειασθῇ, τὸν φόρον αἵματος διὰ τὴν διατήρη-

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, ποία εἶναι ἡ πρακτικὴ σημασία τῶν ὡς ἄνω διακρίσεων;

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν Δίκαιον τὸ κύριον πεδίον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων ἀποτελοῦσιν οἱ ἔφηβοι· ἰδία σημειωτέον ὅτι τὰ ποινικὰ μέτρα, ἅτινα ὁρίζει ὁ νόμος περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων, οὐδέποτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῶσι κατὰ τῶν ἀνήβων, ὡς ἐπίσης ὅτι καὶ τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων· ἅτινα ἱδρύει ἐπίσης ὁ ἀνωτέρω νόμος, οὐδέποτε εἶναι ἁρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν παιδικῶν ὑποθέσεων. Ἀντιθέτως ὁ Γερμανικὸς νόμος περὶ προστασίας τῆς νεότητος ἐφαρμόζεται τόσον ἐπὶ τῆς ἐφηβικῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Θὰ ἔδει δὲ νὰ σημειωθῇ κυρίως ὅτι ἀφ' ἑνὸς τὰ παιδαγωγικὰ μέτρα, ἅτινα ὁρίζει ὁ νόμος αὐτός, δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ κατ' ἐφήβων καὶ κατ' ἀνήβων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὰ ἐπιτροπικὰ δικαστήρια, ἅτινα δημιουργεῖ ἐπίσης ὁ αὐτὸς νόμος, εἶναι ἁρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς ἐφηβικῆς καὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἐν Ἑλβετίᾳ τὸ κύριον πεδίον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων, ὡς διαμορφοῦται τοῦτο ἐν τῷ Σχεδίῳ τοῦ Ἑλβετικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἀποτελεῖ οὐ μόνον ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία (ὡς τοῦτο γίνεται ἐν τῷ Γερμανικῷ Δικαίῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν νόμον περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων), ἀλλὰ καὶ ἡ σχολικὴ παιδικὴ ἡλικία. Παρατηρητέον ὡσαύτως ὅτι οὐδέποτε ἐπιτρέπεται παῖδες ἡλικίας κάτω τοῦ συμπεπληρωμένου 6ου ἔτους νὰ καταδιωχθῶσιν ὁπωσδήποτε ποινικῶς ἢ νὰ ἐμφανισθῶσι πρὸ οἱουδήποτε δικαστηρίου ἀνηλίκων.

Τέλος καθ' ὅλα τὰ ἄλλα δίκαια, ἤτοι τὸ αὐστριακόν, τὸ γαλλικόν, τὸ ἰταλικὸν καὶ τὸ ἑλληνικόν, αἱ ἰδιαίτεραι περὶ ἀνηλίκων διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἐφαρμόζονται ἐφ' ὅλων τῶν ἀνηλίκων, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ἤτοι οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐφήβων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνήβων, ἔστω καὶ ἂν οἱ τελευταῖοι οὗτοι δὲν ἔχωσιν ἀκόμη συμπληρώσει τὸ 6ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Οὕτω κατὰ τὰ δίκαια ταῦτα τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων καθίστανται ἁρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων τόσον τῆς ἐφηβικῆς, ὅσον καὶ τῆς σχολικῆς παιδικῆς, ὡς ἀκόμη καὶ τῆς κυρίως παιδικῆς ἡλικίας. Ἡ δὲ διάκρισις μεταξὺ παιδικῆς ἡλικίας (κατὰ δὲ τὸ Ἑλβετικὸν Δίκαιον μεταξὺ σχολικῆς παιδικῆς ἡλικίας) καὶ ἐφηβικῆς τοιαύτης ἔχει διὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα δίκαια τὴν σημασίαν ὅτι ἐν πολλοῖς ἐφαρμόζονται διάφοροι κανόνες τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων ἐπὶ τῶν παίδων καὶ διάφοροι ἐπὶ τῶν ἐφήβων· ἰδία δὲ δέον νὰ μνημονευθῇ ὅτι ὡρισμένα μέτρα κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος, εἰδικῶς δὲ τὰ ποινικὰ τοιαῦτα, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῶσι κατὰ τῶν ἀνήβων, κατὰ τὸ ἰταλικὸν δίκαιον ἐξ ἄλλου, ὅπερ δὲν ὁμιλεῖ περὶ ποινῆς, ὅτι αἱ διάφοροι «κυρώσεις» κατ' ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν δὲν συμπίπτουσι πάντοτε προκειμένου περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας (κάτω τῶν 12 ἐτῶν) καὶ τῆς ἐφηβικῆς τοιαύτης (ἀπὸ τοῦ 12ου μέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας). Συνήθως ὁρίζονται παρὰ τῶν διαφό-

---

σιν τῆς Ἐλευθερίας. Ἀπτόητοι εἰς τὰς ἐθνικὰς ἐπάλξεις ἕνα καὶ μόνον ἐπιδιώκομεν σκοπόν. Θέλομεν νὰ κυματίζῃ ὑπερηφάνως ἡ κυανόλευκος εἰς τὸν Ἱερὸν Βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, τὸ λίκνον αὐτὸ τῆς ἐλευθέρας καὶ ζώσης Ἑλλάδος, τῆς αἰωνίου Ἑλλάδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1966

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ρων δικαίων κοινὰ δικαστήρια ἀνηλίκων, τόσον διὰ παῖδας, ὅσον καὶ δι' ἐφήβους, μόνον δὲ τὸ γαλλικὸν δίκαιον καθιεροῖ διάφορα τοιαῦτα δικαστήρια, εἰδικῶς δὲ ἀστικὸν δικαστήριον διὰ τοὺς παίδας, τὸ Συμβούλιον τῶν Πρωτοδικῶν, ποινικὸν δὲ δικαστήριον τὸ Δικαστήριον Ἀνηλίκων, διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἡ διάκρισις τοῦ Ἑλβετικοῦ Δικαίου μεταξύ, ἀφ' ἑνὸς τῆς παιδικῆς καὶ τῆς κυρίως ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἤτοι τῶν ἀνηλίκων κάτω τῶν 18 ἐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς μετεφηβικῆς ἡλικίας, ἤτοι τῶν ἀνηλίκων μεταξὺ τοῦ συμπληρωμένου 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ 20ου ἔτους ἔχει πρακτικὴν σημασίαν, διότι ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων κάτω τῶν 18 ἐτῶν ἐφαρμόζεται τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων, ἤτοι ἰδιόρρυθμοι κανόνες, ἐπὶ δὲ τῶν ἀγόντων ἡλικίαν μεταξὺ 18 καὶ 20 ἐτῶν ἐφαρμόζονται οἱ κανόνες τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἐνηλίκων, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς ὅτι αἱ ποιναὶ κατὰ τούτων εἶναι ἐπιεικέστεραι.

ΙΙΙ. — 1. Ἀνωτέρω ἐξητάσθη ἡ διαστολὴ μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων, εἶτα δὲ μεταξὺ τῶν διαφόρων περιόδων ἐξελίξεως διαρκούσης τῆς ἀνηλικότητος, ἤτοι μεταξὺ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς περιόδου. Οἱ ἀνήλικοι ὅμως διαστέλλονται ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀσχέτως ἡλικίας ἐπὶ τῇ βάσει ἄλλων ποικίλων γνωρισμάτων τόσον ἀντικειμενικῆς, ὅσον καὶ ὑποκειμενικῆς φύσεως, οὐσιωδῶν δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Σήμερον δὲ συζητεῖται ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ πλῆθος τοιούτων διακρίσεων, πάντως οὐχὶ ἀπὸ γενικωτέρας συστηματικῆς ἀπόψεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰδικῆς ἀπόψεως ἑκάστου ἐρευνητοῦ. Δὲν εἶναι ἑπομένως ἄπορίας ἄξιον, ἐὰν αἱ διάφοροι οὕτως ἀνακύπτουσαι κατηγορίαι ἀνηλίκων διασταυρῶνται ἢ εὑρίσκωνται πρὸς ἀλλήλας εἰς σχέσιν εἴδους πρὸς γένος. Τέλος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέον νὰ λησμονηθῇ ὅτι καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν διακρίσεων τούτων δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ἐνηλίκων, ὡς ἐπίσης ὅμως ὅτι καὶ οὐχὶ σπανίως ἡ νεανικὴ φύσις προσδίδει ἰδιαιτέραν ἀπόχρωσιν εἰς τὴν διδομένην διάκρισιν.

Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι ποικίλαι ἰδιορρυθμίαι παρατηροῦνται ἐν πρώτοις μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων τῶν διαφόρων φυλῶν. Οἱ ἀνήλικοι ἑκάστης φυλῆς ἔχουσιν ἰδίους κοινοὺς σωματικοὺς καὶ ψυχικοὺς χαρακτῆρας, διαβιοῦντες ὑπὸ ὁμοίους ὅρους οἰκογενειακοῦ, σχολικοῦ, καὶ ἐν γένει ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος. Συνέπειαι δὲ τῆς διακρίσεως ταύτης οὐσιώδους σημασίας διὰ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων εἶναι ἡ παρατηρουμένη διαφορὰ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐνηλικιώσεως, ἐν τῷ χρόνῳ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν σχολικὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐπελεύσεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος, ἐν τῷ ποσοστῷ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τέλος ἐν σχέσει πρὸς τὰ συνήθη εἴδη τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων. Ἐν δὲ τῷ κύκλῳ τῶν συγκρινομένων ἐνταῦθα δικαίων τῶν διαφόρων χωρῶν διαστέλλονται βεβαίως ἡ γερμανική, ρωμανικὴ καὶ ἑλληνικὴ φυλή.

Ποικίλαι ἐπίσης ἰδιορρυθμίαι παρατηροῦνται ἀπὸ ἀπόψεως φύλου. Αἱ διαφοραὶ ἀνάγονται τόσον εἰς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς κοινωνικοὺς ὅρους τῆς διαβιώσεως. Συνέπειαι δὲ τῆς διακρίσεως ταύτης, οὐσιώδους σημασίας διὰ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἡ παρατηρουμένη διαφορὰ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐνηλικιώσεως, ἐν τῷ χρόνῳ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐπελεύσεως τῆς πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητος, ἐν τῷ ποσοστῷ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐγκληματικότητα, ἐν τῷ τρόπῳ τῆς τελέσεως τῶν ἐγκλημάτων καὶ τέλος, ἐν σχέσει πρὸς τὰ εἴδη τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων. Εἰδικῶς ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου ἀναπτύξεως τὰ θήλεα προηγοῦνται τῶν ἀρρένων, λ.χ. ἐκεῖνα εἰσέρχονται ἐνωρίτερον εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀποκτῶσι δ' ἐπίσης ἐνωρίτερον τὴν πρὸς καταλογισμὸν ἱκανότητα. Ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματικότητος τὰ ἄρρενα ὑπερέχουσι κατὰ πολὺ τῶν θηλέων εἰς ἀριθμὸν ἐγκλημάτων. Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλάδι ἀναλογία ἀριθμοῦ καταδικασθέντων κατὰ τὸ ἔτος 1912 ἐπὶ ἀνηλίκων 10—14 ἐτῶν 513 ἄρρενα καὶ 32 θήλεα, ἐπὶ ἀνηλίκων 15—18 ἐτῶν 1506 ἄρρενα καὶ 132 θήλεα, ἐπὶ ἀνηλίκων

19—21 ἐτῶν 3166 ἄρρενα καὶ 302 θήλεα. Ἐν γένει δὲ ὡς ἀντιστάθμισμα τῆς μικροτέρας συμμετοχῆς τῶν θηλέων εἰς τὴν ἐγκληματικότητα ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄρρενα θεωροῦσι τὴν εὐρεῖαν παρὰ τοῖς θήλεσι ἐξάπλωσιν τῆς πορνείας.

Περαιτέρω θὰ ἔδει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ οἱ ἀνήλικοι τῶν διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων τόσον δι' ἀντικειμενικῶν, ὅσον καὶ ὑποκειμενικῶν διαφορῶν. Συνέπειαι δὲ τῆς διαστολῆς ταύτης, οὐσιώδεις διὰ τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων, εἶναι ἡ παρατηρουμένη διαφορὰ ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἀναπτύξεως, προηγουμένων τῶν ἀνηλίκων τῶν οἰκογενειῶν τῶν μᾶλλον εὐημερουσῶν κοινωνικῶν τάξεων, ὡς καὶ ἡ διαφορὰ ἐν τῷ ποσοστῷ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐγκληματικότητα, τῶν ἀνηλίκων τῶν κατωτέρων τάξεων κυρίως τροφοδοτούντων τὴν ἐγκληματικότητα τῶν ἀνηλίκων.

Καταφαίνεται ἤδη κατόπιν τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων, ὅτι ἀληθῶς ὁ βασικὸς τύπος τῆς κανονικῆς σωματικῆς, πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνθρωπίνης ἐξελίξεως διαφέρει κατὰ χώρας, φῦλον, καὶ κοινωνικὸν στρῶμα. Νῦν δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν τὸ κάτωθι γεγονὸς ὅτι δηλαδὴ οἱαδήποτε σωματικὴ ἢ ψυχικὴ διατάραξις τῆς τοιαύτης κανονικότητος δημιουργεῖ ἀνάλογον ὑποκειμενικὴν μειονεκτικότητα δι' ἕκαστον ἀνήλικον, ὡς ἀφ' ἑτέρου καὶ ὅτι οἱαδήποτε διατάραξις τῶν ὁμαλῶν κοινωνικῶν ὅρων ἐπιφέρει ἀνάλογον ἀντικειμενικὴν μειονεκτικότητα. Τοιουτοτρόπως ἀνακύπτει ὁλόκληρον πλῆθος διακρίσεων τῶν ἀνηλίκων, ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ ὑποκειμενικῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ ἀντικειμενικῆς ἀπόψεως. Ἀπὸ ὑποκειμενικῆς λ.χ. ἀπόψεως μειονεκτοῦσιν οἱ τυφλοὶ καὶ κωφάλαλοι ἀνήλικοι, οἱ πάσχοντες ἐξ ἀφροδισίων νοσημάτων, οἱ νευρικοί, οἱ ὑστερικοί, οἱ ἐπιληπτικοί, οἱ παράφρονες, οἱ κληρονομικῶς βεβαρημένοι ἀνήλικοι, οἱ παρουσιάζοντες ἐκ γενετῆς τάσιν πρὸς τὸ κακὸν κτλ. Ἀπὸ ἀντικειμενικῆς ἀφ' ἑτέρου, ἀπόψεως μειονεκτοῦσι λ.χ. οἱ ὀρφανοὶ ἀνήλικοι, τὰ ἔκθετα καὶ ἐξώγαμα τέκνα, οἱ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς ἐγκαταλελειμμένοι ἀνήλικοι, οἱ διαβιοῦντες εἰς λιμένας καὶ μεγαλοπόλεις, οἱ ἀνήλικοι, τοὺς ὁποίους κακομεταχειρίζονται οἱ ἀνατροφεῖς των κ.τ.λ.

2. Καὶ γεννᾶται νῦν τὸ ἐρώτημα, ποία εἶναι ἡ θέσις τῶν διαφόρων δικαίων ἔναντι τῶν διαστελλομένων τούτων κατηγοριῶν ἀνηλίκων;

Σχετικῶς ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐν πρώτοις τὰ διάφορα νεώτερα Ἐγκληματολογικὰ Δίκαια Ἀνηλίκων, φυσικῷ δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐνταῦθα συγκρινόμενα τοιαῦτα, ἀναφέρονται διὰ ποικίλους λόγους εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατηγορίαν ἀνηλίκων. Οὕτω λ.χ. ὁ Ἰταλὸς καὶ ὁ Ἕλλην νομοθέτης λαμβάνουσι βεβαίως ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν «τῶν φυλῶν», ἐφ' ὅσον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐλέχθη, καθιεροῦσι κατώτερα ὅρια διακρίσεως τῶν ἀνθρώπων καθ' ἡλικίαν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ταχυτέραν ἀνάπτυξιν τῆς ἰταλικῆς καὶ ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἐπίσης ὁ Αὐστριακὸς νόμος ἀναφέρεται λ.χ. εἰς τὴν διαφορὰν τοῦ «φύλου», ἐφ' ὅσον ὁρίζει ὅτι, ἐὰν κατηγορῆται κοράσιον, δέον νὰ προσληφθῇ ὡς λαϊκὸς δικαστὴς ἀπαραιτήτως γυνή, ἐπὶ τῇ δικαιολογίᾳ ὅτι αὕτη ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της εὐκολώτερον εἶναι δυνατὸν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μιᾶς κόρης. Ἐπίσης τὸ Ἑλβετικὸν Σχέδιον Ποινικοῦ Κώδικος ἀναφέρεται εἰς πολλαπλᾶς διακρίσεις τῶν ἀνηλίκων ἀπὸ ἀπόψεως ὑποκειμενικῆς μειονεκτικότητος· οὕτω λ.χ. ὁρίζεται ἐν αὐτῷ ὅτι ὁ δικαστὴς ἀνηλίκων εἰδικὴν δέον νὰ λαμβάνῃ πρόνοιαν, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἀνήλικος εἶναι ἀσθενὴς τὸν νοῦν, παράφρων, τυφλός, κωφάλαλος, ἐπιληπτικός, ἐὰν ρέπῃ πρὸς τὸ ποτὸν ἢ ἐὰν τυχὸν εἶναι ἀσυνήθως καθυστερημένος. Ὡσαύτως ὁ Ἕλλην νομοθέτης ἐπιτρέπει τὴν ἐπέμβασιν τοῦ δικαστοῦ ἀνηλίκων, οὐ μόνον, ἐὰν ὑπάρχῃ περίπτωσις τελέσεως ἐγκλήματος ἐκ μέρους ἀνηλίκου, ἀλλὰ καὶ ἐὰν τυχὸν ὁ ἀνήλικος ἁπλῶς ἐπαιτῇ, ἐὰν διάγῃ ἀλητικόν, πλάνητα ἢ ἀνήθικον βίον, ἐὰν ζητῇ βιοπορισμὸν διὰ τυχηρῶν παιγνίων, ἐὰν ἐπιδίδηται εἰς τὴν πορνείαν κτλ.

Πλὴν ὅμως τῶν τοιούτων διατάξεων τῶν διαφόρων ἐνταῦθα συγκρινομένων δικαίων, ἀναφερομένων εἰδικῶς εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνη-

λίκων, καὶ τὸ ὅλον πνεῦμα ἁπάντων τῶν νεωτέρων Ἐγκληματολογικῶν Δικαίων Ἀνηλίκων εἶναι ὅτι δέον νὰ λαμβάνηται ἀείποτε εὐρύτατα ὑπ' ὄψιν εἴτε παρὰ τῶν δικαστῶν ἀνηλίκων, εἴτε παρὰ τῶν διευθυντῶν Καταστημάτων Ἀνηλίκων, εἴτε παρ' οἱουδήποτε ἄλλου ὀργάνου ἡ ἐν γένει ὑποκειμενικὴ καὶ ἀντικειμενικὴ κατάστασις παντὸς ἀνηλίκου. Ἐν γένει δὲ «ἡ εἰδικὴ πρόληψις προεξάρχει τῆς γενικῆς τοιαύτης ἐν τῷ Ἐγκληματολογικῷ Δικαίῳ Ἀνηλίκων, ἑπομένως δὲ κατ' ἀνάγκην ἡ ἐξέτασις καὶ κρίσις τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν δέον νὰ ὁρμᾶται οὐχὶ τόσον ἀπὸ τῆς διακρίσεως τῆς βαρύτητος τῶν παρ' αὐτῶν τελουμένων ἐγκλημάτων ὅσον ἀπὸ τῆς διαφόρου προσωπικότητος καὶ τῶν διαφόρων ὅρων κοινωνικῆς διαβιώσεως αὐτῶν. Πρὸς τὴν τοιαύτην δὲ σκέψιν συνάδει τέλος καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διαπαιδαγωγήσεως, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπολύτως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν οὐ μόνον τῶν παιδαγωγικῶν μέτρων κατ' ἀνηλίκων τῶν διαφόρων Ἐγκληματολογικῶν Δικαίων Ἀνηλίκων, ἀλλὰ καὶ τῶν ποινικῶν μέσων κατ' αὐτῶν, ἤτις ὅμως διαπαιδαγώγησις προϋποθέτει βεβαίως κατ' ἀνάγκην τὴν διάφορον ἐξέτασιν καὶ κρίσιν τῶν ἀνηλίκων ἀναλόγως τῆς ὑποκειμενικῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.

2. Ὁ ἀνήλικος ὡς ἐγκληματίας.

Ι. — 1. Ἀληθῶς ἡ ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος δύναται νὰ νοηθῇ ἐντὸς εὐρυτέρων ἢ στενωτέρων ὁρίων. Εἰδικῶς δέ:

α) Εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα «πᾶσα ἐξ οἱουδήποτε γεγονότος ἀπορρέουσα ἀντικοινωνικὴ προσβολή». Ἐν τοιαύτῃ ὃ ἐπεριπτώσει αἱ ἔννοιαι «τοῦ ἐγκλήματος» καὶ τῆς «προσβολῆς» συμπίπτουσιν ἀπολύτως, τὸ δὲ «Ποινικὸν Δίκαιον» καθίσταται «Δίκαιον Προσβολῆς».

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν «πᾶς ἱκανὸς πρὸς τὸ προσβάλλειν» δέον νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς «ἱκανὸς πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν» καὶ ἑπομένως, οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα, ἀκόμη δὲ καὶ ἡ φύσις, δεδομένου ὅτι δύνανται νὰ προσβάλωσι, δύνανται καὶ νὰ ἐγκληματίσωσι.

β) Εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα «πᾶσα ἐξ οἱασδήποτε ἀνθρωπίνης διαγωγῆς, ἤτοι ἐξ ἀνθρωπίνης πράξεως ἢ παραλείψεως προερχομένη προσβολή». Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει αἱ ἔννοιαι «τοῦ ἐγκλήματος» καὶ τῆς «ἀνθρωπίνης προσβολῆς» συμπίπτουν ἀπολύτως, τὸ δὲ «Ποινικὸν Δίκαιον» καθίσταται «Δίκαιον Ἀνθρωπίνης Προσβολῆς».

Κατὰ τὴν ἄποψιν λοιπὸν ταύτην γίνεται δεκτὸν ὅτι τὰ μὲν ζῶα καὶ ἡ φύσις δὲν δύνανται νὰ ἐγκληματίσωσι, καίτοι εἶναι δυνατὸν ἐξ αὐτῶν νὰ προέλθῃ προσβολή τις, διότι ἁπλῶς ἐλλείπει ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀνθρωπίνη ἰδιότης, ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου πᾶς ἄνθρωπος ἱκανὸς πρὸς τὸ προσβάλλειν, νέος ἢ γέρων, ἐχέφρων ἢ παράφρων, θεωρεῖται καὶ ἱκανὸς πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν, ἀσχέτως, ἐὰν εἶναι δεκτικὸς ἢ ἀνεπίδεκτος καταλογισμοῦ.

γ) Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔγκλημα «πᾶσα προσβολὴ ὀφειλομένη εἰς τὴν διαγωγὴν μόνον τῶν ἱκανῶν πρὸς καταλογισμὸν ἀνθρώπων». Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει αἱ ἔννοιαι «τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμὸν» καὶ «τῆς ἱκανότητος πρὸς τὸ ἐγκληματεῖν», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς δύο προηγουμένας ἐκδοχάς, ταυτίζονται ἀπολύτως.

Ἑπομένως κατὰ τὴν τρίτην ταύτην ἄποψιν, ἐὰν ἄνθρωπός τις, ὅστις ἐξ ἀτελείας τοῦ ψυχοφυσικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ λόγῳ μὴ ὡριμότητος ἢ λόγῳ προσκαίρου ἢ διαρκοῦς ἀνωμαλίας δὲν εἶναι ἱκανὸς πρὸς καταλογισμόν, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται, ἔστω καὶ ἂν προσβάλῃ, νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐγκληματίας. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀνεπίδεκτος καταλογισμοῦ δεικνύει μὲν διαγωγὴν ἀποδοκιμαζομένην ὑπὸ τοῦ δικαίου, ἤτοι ἀντικειμενικῶς ἄδικον, πλὴν ὅμως οὗτος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγκληματίας καὶ τιμωρηθῇ ὡς τοιοῦτος.

(Συνεχίζεται)

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΝΟΡΚΩΝ ΣΤΙΣ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ*

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. **ΜΠΕΝΖΑΜΙΝ ΚΑΠΛΑΝ**

ΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ νὰ εἴμαστε πιστοὶ στὸ σκοπό μας, ποὺ εἶναι ν᾽ ἀποκτήσετε μιὰ ἰδέα τῆς μορφῆς καὶ τοῦ χρώματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀμερικανικοῦ νομικοῦ συστήματος, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ θεσμὸ τῶν ἐνόρκων. Αὐτὸς ὁ θεσμὸς δὲν εἶναι μόνο σημαντικὸς αὐτὸς καθεαυτόν, ὡς μέρος τῆς διαδικασίας τῶν δικαστηρίων μας, μὰ ἔχει ἀσκήσει μεγάλη ἐπιρροὴ καὶ στὶς ἄλλες φάσεις τῆς δίκης. Σὰν ρινίσματα σιδήρου γύρω ἀπὸ ἕνα μαγνήτη, πολλὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δικαίου μας συγκεντρώνονται γύρω ἀπ᾽ τὸ θεσμὸ τῶν ἐνόρκων.

Τί εἶναι οἱ ἔνορκοι; Μιὰ ὁμάδα πολιτῶν — συνήθως δώδεκα — ποὺ ἀσκοῦν ὁρισμένα καθήκοντα κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δίκης, ποινικῆς ἢ ἀστικῆς. Δὲν ὑπάρχει δίκη ποὺ νὰ διεξάγεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐνόρκους, χωρὶς τὴν καθοδήγηση ἑνὸς ἐπαγγελματίου δικαστοῦ. Μὰ ἐνῶ ὁ δικαστὴς καθοδηγεῖ τοὺς ἐνόρκους, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ τὴ γνώμη του ἢ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὰ καθήκοντά τους. Ἡ σχέση δικαστοῦ καὶ ἐνόρκων εἶναι, καθὼς θὰ ἰδοῦμε, σχέση συνεργασίας, μὲ σεβασμό, ἀπὸ κάθε πλευρά, τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἄλλης.

Θὰ περιγράψω τώρα πολὺ σύντομα τὴν συνηθισμένη πορεία τῆς δίκης ποὺ διεξάγεται ἀπὸ ἕνα δικαστὴ καὶ τοὺς ἐνόρκους. Στὴν ἀρχή, μιὰ ὁμάδα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, παρμένων ἀπ᾽ τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐκλογεῖς τῆς κοινότητος, ἔρχεται στὸ δικαστήριο. Αὐτὴ ἡ ὁμάδα ὑποβάλλεται σ᾽ ἐρωτήσεις ἀπ᾽ τὸν δικαστὴ καὶ τοὺς δικηγόρους τῶν δύο πλευρῶν, γιὰ ν᾽ ἀποκλεισθοῦν ὅσα ἄτομα ἔχουν κάποια σχέση μὲ τοὺς διαδίκους ἢ, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, μπορεῖ νὰ ἐπηρεασθοῦν στὴν κρίση τους. Ἐκλέγεται ἔτσι ἕνα σῶμα ἐνόρκων ποὺ ὁρκίζεται ν᾽ ἀπονείμῃ δικαιοσύνη κι᾽ ἐγκαθίσταται σὲ εἰδικὰ ἑδώλια, δεξιὰ ἀπ᾽ τὴν ἕδρα τοῦ δικαστοῦ. Τότε ἀρχίζει ἡ κυρίως δίκη.

Στοὺς δικηγόρους, ποὺ ἐνεργοῦν γιὰ λογαριασμὸ τῶν διαδίκων — τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦ κατηγορουμένου στὴν δίκη, τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου στὴν ἀστική — νὰ προσκομίσουν τὰ στοιχεῖα μπροστὰ στὸν δικαστὴ καὶ στοὺς ἐνόρκους. Καλοῦνται κι᾽ ἐξετάζονται ἀπ᾽ τοὺς δικηγόρους μάρτυρες κι᾽ ἀπ᾽ τὶς δυὸ πλευρές. Ὁ δικαστὴς προεδρεύει αὐτῆς τῆς διαδικασίας, μὰ ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στοὺς διαδίκους. Ἂν τὰ στοιχεῖα ποὺ προσκομίζει ἡ μία πλευρὰ χαρακτηρισθοῦν ἀπ᾽ τὴν ἄλλη ἀκατάλληλα ἢ ἀπαράδεκτα σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμούς, ὁ δικαστὴς ἀποφασίζει ἐπὶ τόπου, ἂν θὰ γίνουν δεκτὰ ἢ ὄχι. Ὅταν συμπληρωθῇ ἡ παρουσίαση τῶν στοιχείων, οἱ δικηγόροι ἐκφωνοῦν μεροληπτικοὺς λόγους, στοὺς ὁποίους συνοψίζουν τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, καθένας ἀπ᾽ τὴν ἄποψή του.

Ἂν ἐξετάσῃ κανεὶς τὴ διαδικασία ἀναλυτικά, μένουν τώρα δύο σημαντικὰ καθήκοντα, κι᾽ ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξωμε τὴ σχέση δικαστοῦ κι᾽ ἐνόρκων. Πρῶτο καθῆκον εἶναι νὰ καθορισθοῦν οἱ νομικοὶ κανόνες ποὺ θὰ διέπουν τὴν ὑπόθεση. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ δικαστοῦ. Δεύτερο καθῆκον εἶναι ν᾽ ἀποφασισθῇ, ποιά ἀπ᾽ τὶς δυὸ πλευρὲς ἑρμηνείας τῶν στοιχείων εἶναι ἡ ἀληθινή. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῶν ἐνόρκων. Τὰ δυὸ καθήκοντα ἐκτελοῦνται μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ὁ δικαστὴς ἐκφωνεῖ ἕνα λόγο πρὸς τοὺς ἐνόρκους, ποὺ ὀνομάζεται «κατηγορία», καὶ ποὺ περιέχει τοὺς ἐφαρμοστέους νομικοὺς κανόνες. Ἐπισκοπεῖ ἐπίσης τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα,

* «Ὁμιλίες γιὰ τὸ Ἀμερικανικὸ Δίκαιο». Ἔκδοσις ΦΕΞΗ, 1965.

παρουσιάζοντάς τα ὀρθολογιστικὰ καὶ ὑποδεικνύοντας ποιὰ εἶναι τὰ κρίσιμα σημεῖα τῶν ἀντιφάσεων ἢ ἀμφιβολιῶν, πάνω στὰ ὁποῖα θὰ πρέπει ν' ἀποφανθοῦν οἱ ἔνορκοι. Ἀφοῦ ἀκούσῃ τὴν κατηγορία, τὸ σῶμα τῶν ἐνόρκων ἀποσύρεται ἀπ' τὸ δικαστήριο, μπαίνει σ' ἕνα μυστικὸ δωμάτιο καὶ συσκέπτεται μυστικὰ γιὰ τὴν ὑπόθεση. Ὁ δικαστὴς δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ στὴν αἴθουσα τῶν ἐνόρκων, οὔτε μπορεῖ, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης, νὰ ἐπικοινωνήσῃ ἰδιαιτέρως μαζί τους, ἢ μ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Ὅταν οἱ ἔνορκοι καταλήξουν σὲ μιὰ ἀπόφαση — πρέπει τυπικὰ νὰ ληφθῇ ὁμοφώνως — ἐπιστρέφουν στὸ δικαστήριο καὶ τὴν ἀναγγέλλουν, χωρὶς ἐξήγηση ἢ δικαιολογία. Εἶναι ἀπόφαση ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἢ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις, ἀπόφαση ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐναγομένου στὶς ἀστικές. Ἂν εἶναι ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, ἐπακολουθεῖ δήλωση γιὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως ποὺ θὰ πληρωθῇ. Ἡ ἀπόφαση συνίσταται σὲ μιὰ σύντομη δήλωση τῶν ἐνόρκων πώς, ἔχοντας λύσει τὶς ἀντιφάσεις σχετικὰ μὲ τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα κι' ἔχοντας ἐφαρμόσει στὰ στοιχεῖα ποὺ δέχτηκαν ὡς ἀληθινά, τὶς νομικὲς διατάξεις ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ὁ δικαστής, ἀποφασίζουν πῶς πρέπει νὰ δικασθῇ ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη πλευρά.

Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῆς διαδικασίας στὸν πρῶτο βαθμό. Ὁ δικαστὴς ἔχει μιὰ περιορισμένη δυνατότητα νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀπόφαση τῶν ἐνόρκων, ἂν πεισθῇ πὼς εἶναι ἀπολύτως παράλογη. Ὅταν ἡ ἀπόφαση ἀνατραπῇ ἔτσι, ἡ δίκη πρέπει νὰ ξαναγίνῃ, ἀπὸ ἄλλους ἐνόρκους καὶ μπροστὰ σὲ ἄλλο δικαστή. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα εἶδος ἀποφάσεως ποὺ δὲν μπορεῖ ν' ἀνατραπῇ: ἡ ἀπόφαση ποὺ ἀπαλλάσσει τὸν κατηγορούμενο σὲ μιὰ ποινικὴ δίκη.

Πῶς δημιουργήθηκε ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς θεσμὸς τῶν ἐνόρκων, χάρις στὸν ὁποῖο μὴ εἰδικοὶ μετέχουν ζωτικὰ κι' ἀποφασιστικὰ στὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης; Βρίσκομε ἐδῶ μιὰ παράδοξη προσαρμογὴ μιᾶς παλαιᾶς διαδικασίας σὲ σύγχρονες συνθῆκες. Ὁ Νορμανδὸς δούκας ποὺ διέσχισε τὸ Στενὸ τῆς Μάγχης πρὶν ἀπὸ 900 περίπου χρόνια εἶχε κιόλας τὴ συνήθεια νὰ συγκαλῇ μιὰ ὁμάδα κατοίκων καὶ νὰ τοὺς βάζῃ νὰ ὁρκίζωνται γιὰ τὶς γνώσεις τους σχετικὰ μὲ τὰ βασιλικὰ δικαιώματα καὶ προνόμια στὴ συγκεκριμένη περιοχή. Μιὰ παρόμοια ὁμάδα ἐνόρκων — ποὺ λέγονταν juratores — ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀπ' τοὺς βασιλικοὺς δικαστές, στὸν 12ο αἰῶνα, γιὰ ν' ἀποφασίζουν σχετικὰ μ' ἐπίμαχα δικαιώματα, σὲ διατάξεις μεταξὺ ἰδιωτῶν. Καλοῦσαν ἐπίσης ἐνόρκους γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων ποὺ διαπράττονταν στὴν περιοχή, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ καταθέσουν στὸ δικαστήριο, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀποφασίσῃ, μὲ τὴ μέθοδο τῆς δοκιμασίας, γιὰ τὴν ἐνοχὴ ἢ τὴν ἀθωότητά τους. Ὅταν ὁ Πάπας, στὰ 1215, ἀπαγόρευσε στοὺς κληρικοὺς νὰ παρέχουν τὴ θρησκευτική τους ἔγκριση στὴ μέθοδο τῆς δοκιμασίας, οἱ κατηγορούμενοι ἀναγκάζονταν — πολλὲς φορὲς μὲ βασανιστήρια — νὰ δέχωνται τὴν ἀπόφαση τῶν ἐνόρκων ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐνοχῆς τους.

Μὲ τὸν καιρό, ἡ βαρβαρότης κι' ἡ μαγεία καταργήθηκαν. Ἡ ὁρκωτὴ δίκη ἔγινε ἡ κυριώτερη μέθοδος ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ βασιλικὰ δικαστήρια στὸν ποινικὸ καὶ στὸν ἀστικὸ τομέα, ἐκτὸς μόνο ἀπ' τὰ λεγόμενα φυσικὰ δικαστήρια, ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἐντελῶς διαφορετικὴ διαδικασία. Μὲ τὰ χρόνια, ὁ ρόλος τῶν ἐνόρκων ἄλλαξε. Ἔπαψαν νὰ ἐνεργοῦν σὰν γείτονες, ποὺ ἀποφάσιζαν σύμφωνα μὲ τὴ γνώση τους τῆς ὑποθέσεως, ἢ σύμφωνα μὲ τὶς τοπικὲς διαθέσεις, κι' ἔγιναν οὐδέτεροι δικαστές, ποὺ ἀποφάσιζαν μόνο βάσει τῶν στοιχείων ποὺ παρουσιάζονταν στὸ δικαστήριο. Πάντως, ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων ἦταν ἀκόμα ἀτελής, γιατὶ οἱ δικαστὲς συνήθιζαν νὰ ἐπικρίνουν καὶ νὰ τιμωροῦν τοὺς ἐνόρκους ἐπειδὴ ἐξέδιδαν ἀποφάσεις ποὺ δὲν ἦταν τῆς ἀρεσκείας τους. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε σοβαρὴ ἀπειλή, ἰδίως στὶς δίκες ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τοῦ Στέμματος, γιατὶ μερικὲς φορὲς οἱ δικαστὲς ταυτίζονταν μὲ τὴν βασιλικὴ πολιτικὴ καὶ πίεζαν ἀμείλικτα τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐκδώσουν καταδικαστικὲς ἀποφάσεις. Ἐν μέρει χάρις στὴν σθεναρὰ ἀντίσταση μερι-

κῶν ἐνόρκων, κι' ἐν μέρει ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι οἱ δικαστὲς ἀπέκτησαν πλήρη ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στὸ Βασιλιά, ἡ συνήθεια τῆς ἀπειλῆς καὶ τιμωρίας τῶν ἐνόρκων ἐξαφανίστηκε, καὶ τελικὰ οἱ ἔνορκοι ἐξασφάλισαν τὴν ἐλευθερία τους ν' ἀποφασίζουν σύμφωνα μ' ἐκεῖνο ποὺ πίστευαν δίκαιο.

Ὅταν οἱ ἀμερικανικὲς ἀποικίες διακήρυξαν τὴν ἀνεξαρτησία τους ἀπ' τὴν Ἀγγλία, τὸ γόητρο τῶν ἐνόρκων ὡς φρουρῶν τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν ἀνέβηκε πολὺ ψηλά. Τὸ δικαίωμα τῆς ὁρκωτῆς δίκης γράφηκε στὰ συντάγματα τῶν Πολιτειῶν καὶ στὸ Σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Παραμένει στὰ συντάγματα αὐτὰ καὶ σήμερα. Ἔτσι, ὁ κατηγορούμενος σὲ μιὰ ποινικὴ δίκη γιὰ κάπως σοβαρὸ ἀδίκημα, κι' ὁ διάδικος σὲ μιὰ ἀστικὴ δίκη, ὅταν ἡ διαφορὰ εἶναι σπουδαιότερη ἀπὸ κεῖνες ποὺ ὑπάγονταν ἄλλοτε στὴ διαδικασία τοῦ «φυσικοῦ δικαστηρίου», ἔχει σήμερα δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ὁρκωτὴ δίκη, βάσει τοῦ Συντάγματος. Ἡ δίκη τῶν σοβαρωτέρων ποινικῶν ἀδικημάτων γίνεται σήμερα μὲ τὸ ὁρκωτὸ σύστημα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ σὲ σημαντικὸ ἀριθμὸ ἀστικῶν ὑποθέσεων, μολονότι ὁ ἀριθμός τους περιορίζεται βαθμιαῖα. Ὅταν τὸ δικαίωμα τῆς ὁρκωτῆς δίκης δὲν εἶναι πραγματοποιήσιμο ἢ δὲν ζητεῖται ρητά, ἡ δίκη διεξάγεται μόνο ἀπ' τὸν δικαστή, ποὺ ἀποφασίζει ὄχι μόνο γιὰ τὸ νόμο, μὰ καὶ γιὰ τὰ στοιχεῖα.

Οἱ ὁρκωτὲς δίκες ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπικρατοῦν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Μὰ ὑπάρχουν ἄραγε λογικὲς αἰτίες γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ θεσμοῦ; Στὸ κάτω - κάτω, ἡ δικαστικὴ ἐξουσία μας ἔχει τώρα ἴση καὶ ἀνεξάρτητη θέση ἀπέναντι στὴ διοικητικὴ καὶ νομοθετική. Δὲν ὑπόκειται στὴν ὑποψία ὅτι μπορεῖ νὰ ὑποτάσσεται σὲ ὁποιονδήποτε ἀπ' τοὺς ἄλλους δυὸ κλάδους. Οἱ δικαστές μας εἶναι ἐπαγγελματίες καὶ πεπειραμένοι. Μὲ τὶς σύγχρονες συνθῆκες, μὲ ὑποθέσεις — ἀστικὲς ἰδίως — ποὺ γίνονται διαρκῶς πιὸ περίπλοκες, γιατί νὰ μὴν ἀνατεθῇ ἡ ὅλη ὑπόθεση τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεων στοὺς δικαστές; Γιατί νὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ δαπανηρὴ κι' ἐνοχλητικὴ διαδικασία τῶν ἐνόρκων;

Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πὼς ἡ ὁρκωτὴ δίκη εἶναι δαπανηρὴ κι' ἐνοχλητική. Ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἐνόρκων μπορεῖ νὰ εἶναι δύσκολη ἐργασία. Ἡ παρουσίαση τῶν στοιχείων σὲ μιὰ ὁμάδα μὴ εἰδικῶν εἶναι μοιραῖα πιὸ δύσκολη κι' ἀπαιτεῖ περισσότερο χρόνο ἀπ' τὴν ἀπόδειξη ποὺ προσκομίζεται μόνο στὸν δικαστή. Ἡ ὁρκωτὴ δίκη συνεπάγεται διαφωτιστικὲς ἀγορεύσεις τῶν δικηγόρων καὶ ἀπαγγελία τῆς κατηγορίας ἀπ' τὸν δικαστή. Οἱ πρῶτες μποροῦν νὰ λείψουν ἢ τουλάχιστον νὰ συντομευθοῦν, ἡ τελευταία εἶναι τελείως περιττὴ σὲ μιὰ δίκη χωρὶς ἐνόρκους. Ἡ μακρότερη ἀπασχόληση κι' ἡ κατανάλωση μεγαλύτερης προσπάθειες συνεπάγονται ὑψηλότερες δαπάνες, ὄχι μόνο γιὰ τὸ Κράτος, μὰ γιὰ τοὺς διαδίκους. Ἀποτελοῦν μιὰ ἀπ' τὶς αἰτίες τῆς καθυστερήσεως τῶν ἀστικῶν δικῶν στὰ πινάκια τῶν δικαστηρίων. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτά, μποροῦμε ἄραγε νὰ περιμένουμε ὅτι οἱ ἔνορκοι, πολίτες ποὺ ἀγνοοῦν τὸ νόμο, ποὺ συχνὰ ἔχουν περιορισμένη μόρφωση, ποὺ συγκαλοῦνται γιὰ μικρὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖο δὲν προφταίνουν ν' ἀποκτήσουν πεῖρα στὴν δικαστικὴ τέχνη, εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτελέσουν πραγματικὴ βοήθεια στὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης; Δὲν θὰ παραπλανηθοῦν εὔκολα σὲ ἀνόητες ἀποφάσεις, ἀπ' τὰ κραυγαλέα ἐπιχειρήματα τῶν δικηγόρων;

Ἐδῶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ διακρίνουμε ἀνάμεσα σὲ ποινικὲς καὶ ἀστικὲς ὑποθέσεις, κι' ὅταν πρόκειται γιὰ ἀστικές, νὰ κάνουμε μερικὲς ἀκόμα διακρίσεις.

Ἡ ὁρκωτὴ δίκη ἀπ' τὴν ποινικὴ ἄποψη σημαίνει τὸ ἑξῆς: πὼς πρὶν τὸ Κράτος πάρῃ ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο τὴ ζωή του ἢ τὴν ὑπόληψή του, ἡ ἐνοχή του, κι' ὁ βαθμός της, πρέπει νὰ ἔχουν γίνει ἔκδηλα ὄχι μόνο στὸν ἐπαγγελματία δικαστή, μὰ καὶ στὸν μέσο ἄνθρωπο — ἢ μᾶλλον σὲ δώδεκα τέτοιους ἀνθρώπους, ποὺ νὰ συμφωνήσουν γι' αὐτήν. Προσέξτε πάλι πὼς μιὰ ἀπαλλακτικὴ ἀπόφαση εἶναι ἐντελῶς ἀμετάκλητη, ἐνῶ ἡ καταδικαστικὴ μπορεῖ ν' ἀνατραπῇ, ἂν εἶναι καθαρὰ παράλογη.

Ὑπάρχει, νομίζω, λόγος νὰ πιστέψουμε πὼς τὸ σῶμα τῶν ἐνόρκων, ἐνεργώντας σὰν πρόσθετη διαδικαστικὴ ἐγγύηση γιὰ τὸν κατηγορούμενο, καὶ συμβάλλοντας μὲ τὴν πηγαία κρίση του στὴν ἀπόφαση, βοηθάει, σὲ μιὰ μακρότερη προοπτική, στὴν ἐξασφάλιση μιᾶς ἱκανοποιητικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ποινικῶν νόμων καὶ κυρίως στὴν διατήρηση τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴ δικαιοσύνη. Σὲ μιὰ ἀκραία περίπτωση, οἱ ἔνορκοι μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς φραγμὸς ἐναντίον τοῦ ἐπισήμου διωγμοῦ, ποὺ γίνεται μὲ νομικὴ μορφή.

Αὐτὰ ἰσχύουν στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις. Στὶς ἀστικές, τὸ θέμα τῆς συμβολῆς τῶν ἐνόρκων ὑπόκειται σὲ μεγαλύτερες ἀμφιβολίες. Τὸ ἀμερικανικὸ εἶδος ὁρκωτῆς δίκης εἶναι ἄραγε κατάλληλο γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις; Τὰ πολὺ περίπλοκα ἢ τεχνικὰ ἐμπορικὰ θέματα ὑπάγονται συνήθως στὴν κατηγορία τῆς «φυσικῆς δικαιοσύνης», ὅπου δὲν ὑπάρχει δικαίωμα ὁρκωτῆς δίκης. Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμα πολλὲς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις γιὰ τὶς ὁποῖες ἰσχύει ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων. Ὁ θεσμὸς δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καμμιὰ χρησιμότητα σ' ἐκεῖνες τὶς ἀστικὲς ὑποθέσεις, ποὺ δὲν περιορίζονται ἀπόλυτα στὸν ἐμπορικὸ τομέα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἐντελῶς κατανοητὲς χωρὶς κάποια τεχνικὴ πεῖρα, καὶ στὶς ὁποῖες ἔχει σημασία, οἱ ἀποφάσεις — ποὺ ἀφοροῦν ἐπαναλαμβανόμενες μορφὲς γεγονότων — νὰ εἶναι προβλέψιμες καὶ κανονικές. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τὰ δυὸ μέρη παραιτοῦνται συχνὰ ἀπ' τὴν ὁρκωτὴ διαδικασία.

Ἐντελῶς διαφορετικὲς ἀπόψεις ἐπικρατοῦν γιὰ μεγάλες κατηγορίες ἀστικῶν ὑποθέσεων, ὅπου οἱ ἴδιοι οἱ νομικοὶ κανόνες ἀναφέρονται σὲ γενικὰ κοινωνικὰ ἐπίπεδα δικαιολογημένης ἢ ἀδικαιολόγητης συμπεριφορᾶς, ὅπως αὐτὴ ἰσχύει σὲ μιὰ δεδομένη ἐποχή. Ἐδῶ ἴσως ἡ ἀμοιβαία ἀλληλεπίδραση δικαστῶν κι' ἐνόρκων νὰ δημιουργῇ ὑγιέστερα, κατὰ μέσον ὅρον, ἀποτελέσματα ἀπ' ὅ,τι θὰ τὸ κατώρθωνε μόνος του ὁ δικαστής, ἀφοῦ ὁ τελευταῖος πρέπει, ὡς ἕνα σημεῖο, νὰ εἶναι ἀπομακρυσμένος ἀπ' τὴν τύρβη καὶ τὶς πραγματικότητες τῆς ζωῆς. Εἰπώθηκε, ἐπίσης, πὼς ὑπάρχουν μερικὲς διενέξεις — ὅπως λ.χ. οἱ ἀτιμωτικὲς ἀγωγὲς κι' οἱ οἰκογενειακὲς διενέξεις — ὅπου ἡ ἀνωνυμία μιᾶς ὁρκωτῆς ἀποφάσεως μπορεῖ νἄχῃ σωτήριο ἀποτέλεσμα, κατευνάζοντας ὁριστικὰ τὶς ὑγιεῖς ἀντιδικίες.

Οἱ μὴ πεπειραμένοι δικαστὲς βρίσκονται ἀσφαλῶς σὲ μειονεκτικὴ ἀρχικὰ θέση, προκειμένου νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ λύσουν τὶς ἀντικρουόμενες καταθέσεις. Οἱ ἔνορκοι χρειάζονται τὴ βοήθεια τοῦ δικαστοῦ γιὰ νὰ δοῦν τὴν ὑπόθεση στὰ οὐσιώδη σημεῖα της. Ὅταν ὁ δικαστὴς παρέχει αὐτὴ τὴ βοήθεια, ὅταν θέτῃ στοὺς ἐνόρκους, δίκαια καὶ καθαρά, τὰ συγκεκριμένα ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀσχοληθοῦν, τότε ἡ ἀπόφαση τῶν ἐνόρκων, ἡ συνδυασμένη κρίση τους γιὰ τὴ φερεγγυότητα τῶν μαρτύρων, θὰ εἶναι ἀσφαλέστερη ἀπὸ τὴ γνώμη τοῦ ἴδιου τοῦ δικαστῆ. Ἔτσι, τουλάχιστον, βεβαίωναν συχνὰ οἱ ἴδιοι οἱ δικαστές. Ἕνας διακεκριμένος Ἄγγλος δικαστὴς χαρακτήρισε πρόσφατα πὼς οἱ δικαστὲς κάνουν τὸ λάθος νὰ νομίζουν πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸ ἴδιο λογικοὶ ὅπως αὐτοί. Οἱ ἔνορκοι ἔχουν τὴν τάση νὰ λαβαίνουν περισσότερο ὑπ' ὄψη τὴ σύγχυση καὶ τὴν ἀνυπαρξία τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων. Σὲ τελευταία ἀνάλυση, πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε πὼς ἡ διαπίστωση τῶν πραγματικῶν γεγονότων στὰ δικαστήρια εἶναι μοιραία, μιὰ διαδικασία πολὺ συνεπὴς καὶ πὼς εἶναι δύσκολο νὰ κάνῃ κανεὶς ἀκριβεῖς ἐπιστημονικὲς δοκιμὲς τῆς διορατικότητας τῶν ἐνόρκων — ἢ καὶ τῆς διορατικότητας τῶν δικαστῶν.

Ἄραγε, οἱ ἔνορκοι καταλαβαίνουν τοὺς νομικοὺς κανόνες, ποὺ τοὺς θέτουν οἱ δικαστές, καὶ ποὺ ὑποτίθεται ὅτι πρέπει νὰ ἐφαρμόσουν στὰ γεγονότα; Πολλὰ ἐξαρτῶνται, βέβαια, ἀπ' τὴν φροντίδα καὶ τὴν προσοχὴ μὲ τὴν ὁποία ἐκθέτουν οἱ δικαστὲς τὸ νόμο πρὸς τοὺς ἐνόρκους. Ὅταν οἱ νομικὲς διατάξεις εἶναι τόσο δύσκολες, ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀναλυθοῦν, συνιστᾶται ἡ χρησιμοποίηση μιᾶς εἰδικῆς διαδικασίας. Οἱ ἔνορκοι καλοῦνται ν' ἀποδείξουν μόνο σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εἰδικὲς ἐρωτήσεις, σχετικὰ μὲ τὰ γεγονότα, κι' ὁ δικαστὴς ἐφαρμόζει τὸ νόμο σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαντήσεις

τους. Ἡ εἰδικὴ διαδικασία ἔχει ἐπιτυχία στὶς ἀστικὲς ὑποθέσεις τῆς χώρας αὐτῆς, καὶ θἄπρεπε ἴσως νὰ ἐφαρμόζεται συχνότερα.

Οἱ ἔνορκοι ἐπικρίνονται μερικὲς φορὲς ἐπειδὴ ἀρνοῦνται νὰ ἐφαρμόσουν τὸ νόμο, ὅπως τὸν δίνουν οἱ δικαστές, κι' ἐπινοοῦν δικό τους δίκαιο. Ἡ ἀπόφαση μπορεῖ, πράγματι, νὰ κρύβῃ παρέκκλιση ἀπ' τοὺς νομικοὺς κανόνες ποὺ ὑπέδειξε ὁ δικαστής. Ἡ ἐσκεμμένη ἄρνηση τῶν ἐνόρκων ν' ἀκολουθήσουν τὸ κατηγορητήριο τοῦ δικαστοῦ εἶναι ἴσως σπάνια. Συνηθέστερη εἶναι ἡ πλάγια, ἀσυνείδητη παρέκκλιση. Πάρτε λ.χ. τὶς περιπτώσεις τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, ποὺ ἐμφανίζονται πολὺ συχνὰ στὶς ἀστικὲς δίκες μας. Σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἡ ἐνοχὴ προκύπτει ἀπὸ ἀποδεδειγμένο σφάλμα, ἀπὸ ἀμέλεια. Οἱ ἔνορκοι ἐπηρεάζονται πολὺ ἀπ' τὰ ἐπιχειρήματα ἑνὸς τραυματισμένου ἐνάγοντας, κι' ὅταν ἔχουν λόγους νὰ πιστεύουν πὼς ὁ ἐναγόμενος μπορεῖ νὰ πληρώσῃ ἢ καλύπτεται ἀπὸ ἀσφάλεια — θέματα. ποὺ κανονικὰ δὲν θἄπρεπε νὰ ἐξετάζῃ τὸ δικαστήριο — τάσσονται ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος, ἀκόμα κι' ἂν ἡ ἀπόδειξη ἀμέλειας τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀνεπαρκής. Ἀφοῦ, ὅμως, οἱ ἔνορκοι ἐνεργοῦν ἔτσι, παραμερίζοντας τὸ νόμο, θὰ πρέπει νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα, μήπως ὁ νόμος θἄπρεπε ν' ἀναθεωρηθῇ. Ἡ νομική μας ἐπιστήμη ἔχει ἀρχίσει, πράγματι, ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν σκοπιμότητα μερικῶν ἀπ' τοὺς κανόνες ποὺ ἐφαρμόζονται τυπικὰ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις δυστυχημάτων. Τὸ γεγονὸς μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι στὴ μακρά τους ἱστορία, οἱ ἔνορκοι ἔκαναν συχνὰ προσπάθειες ν' ἀπαλύνουν τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, τὸν ὑπέβαλαν σὲ κριτικὴ καὶ σὲ ἀκανόνιστη ἀναθεώρηση, πρὶν ἀπὸ τὶς τυπικὲς νομοθετικὲς μεταρρυθμίσεις.

Ἐξετάσαμε σύντομα κι' ἐπιφανειακά, τὴ συμβολὴ τῶν ἐνόρκων, θετικὴ κι' ἀρνητική, στὸ χειρισμὸ τῶν διαφόρων ἐπιδίκων ὑποθέσεων. Μὰ πρέπει ν' ἀναγνωρίσουμε πὼς ἡ ὁρκωτὴ διαδικασία εἶναι κάτι περισσότερο ἀπ' τὴν προσθαφαίρεση αὐτῶν τῶν πλεονεκτημάτων καὶ μειονεκτημάτων. Ἀπ' τἕνα μέρος, ὁ θεσμὸς δείχνει πόσο φοβερὲς δυσκολίες ἀντιμετωπίζει ὁ δικαστής, δημιουργεῖ σταθμὸ γιὰ τὶς δικαστικὲς ἀρετὲς τῆς ἀμεροληψίας καὶ τῆς αὐτοκυριαρχίας. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, οἱ δικαστὲς ποὺ ἀναγκάζονται νὰ συνεργάζωνται καθημερινὰ μὲ ἐνόρκους, ἀποκλείεται νὰ βλέπουν τὸ δίκαιο σὰ μιὰ μυστηριώδη ἀφαίρεση, χωριστὴ ἀπ' τὴ ζωή. Ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἄποψη, οἱ ἔνορκοι ἐνσαρκώνουν τὴν ἐσωτερικὴ πεποίθηση, ὅτι οἱ ἀπόψεις τῆς δικαιοσύνης εἶναι κάτι πολὺ σημαντικό, ὥστε νὰ ἐγκαταλείπεται ὁλωσδιόλου στοὺς ἐπαγγελματίες.

Εἶπα στὴν ἀρχή, πὼς ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων ἔχει ἐπηρεάσει ὁλόκληρη τὴ διαδικασία τῶν δικαστηρίων μας. Παραλείπω τὶς ἰδιαίτερες νομικὲς θεωρίες ποὺ ἀναπτύχθηκαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐνόρκων — λόγου χάρη, τοὺς κανόνες ἀποδοχῆς κι' ἀπορρίψεως τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Τὸ σπουδαιότερο γεγονὸς εἶναι πὼς ἡ ὁρκωτὴ δίκη πρέπει νὰ διεξάγεται σὰν ἕνα ἑνιαῖο συνεχὲς ἐπεισόδιο, καὶ μὲ τρόπο, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνῃ μιὰ ὁμάδα ἀπὸ συνηθισμένους ἀκροατές. Γιατὶ οἱ ἔνορκοι δὲν μποροῦν νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ συνέλθουν πάλι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ χρονικὴ περίοδο. Ἐπὶ πλέον, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δέχωνται τὶς ἐντυπώσεις τους κυρίως ἀκουστικά. Ἡ πνευματικὴ συγκέντρωση καὶ ἡ προφορικότητα ποὺ ἐπακολουθοῦν, δίνουν ἕνα δραματικὸ τόνο ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ συνηθισμένες δίκες μας. Κι' αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἔχουν ἐπεκταθῇ καὶ στὶς δίκες ποὺ δικάζει μόνος του ὁ δικαστής. Ὅταν, ὅμως, ἡ δίκη διεξάγεται συγκεντρωτικά, ὅταν γίνται χωρὶς νὰ ὑπάρχουν εὐκαιρίες γιὰ ἀναθεώρηση πρέπει οἱ ἀντίδικοι νὰ ἐμφανίζωνται στὸ δικαστήριο τελείως προετοιμασμένοι, πράγμα ποὺ σημαίνει ἐντατικὴ προκαταρκτικὴ ἐργασία τῶν δικηγόρων. Ἔτσι, ἡ ὁρκωτὴ δίκη ἐπηρέασε βαθιὰ τὸν χαρακτήρα τῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Μ. ΚΑΠΛΑΝ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 25 ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες ἀσκόπων ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων, τὴν πέμπτη πιὰ μέρα μετὰ τὸ ἔγκλημα, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ γκάφες, ἐγέρθηκε τακτικὴ πιὰ ποινικὴ ἀγωγὴ γιὰ φόνο μετὰ ληστείας (τὴν ἁρπαγὴ τοῦ αὐτοκινήτου) κατ' ἀγνώστων καὶ ἀνετέθησαν οἱ τακτικὲς ἀνακρίσεις σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς καὶ πιὸ μορφωμένους ἀνακριτές, τὸν Μανώλη Σουργιαδάκη. Ἀλλὰ στερνή μου γνώση νὰ σ' εἶχα πρῶτα. Τί νὰ σοῦ κάνη πιὰ τὴν πέμπτη μέρα ὁ τακτικὸς ἀνακριτής, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ καταπιασθῆ μὲ τὸ ἔγκλημα, νὰ παραστῆ στὴν αὐτοψία στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε σκοτωμένος ὁ Τσάγκας, νὰ παρακολουθήση τὴ νεκροτομὴ καὶ τὶς ἐργαστηριακὲς ἔρευνες, νὰ παρακολουθήση ὕστερα τὴν αὐτοψία στὸ ἀνακαλυφθὲν στὸ Χαρβάτι αὐτοκίνητο τοῦ θύματος καὶ τὴν ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνίχνευση τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἁπλούστατα ἐκλήθηκε νὰ βγάλη, κατὰ τὴν παροιμία, τὰ κάστανα ἀπὸ τὴ φωτιά. Καὶ ὅμως ἄρχισε μὲ πρωτοφανῆ ζῆλο τὴ δουλειά του. Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχε γίνει καλὰ ἡ νεκροψία καὶ ἡ νεκροτομὴ ἀπὸ τὸν μακαρίτη Τρουπάκη καὶ διέταξε ἐκταφὴ καὶ νέα νεκροψία ἀπὸ τὸν μακαρίτη Γρηγόρη Κάτσα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποδειχθοῦν «πλήρως ἐκτεταμμέναι ἐκχυμώσεις εἰς τὴν τρίτην φάλαγγα τῶν δακτύλων 2ου, 3ου, 4ου καὶ 5ου τῆς δεξιᾶς χειρός». Ἐπίσης, στὸ μικρὸ δάκτυλο τοῦ ἴδιου χεριοῦ παρετηρεῖτο ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ τραῦμα σὲ μέγεθος φακῆς. Τὰ τραύματα αὐτά, κατὰ τὸν Κάτσα, ἔγιναν εἴτε λίγο πρὶν ἢ ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο. Παρετηροῦντο ἀκόμη δυὸ γραμμοειδεῖς ἐκδορὲς στὸ δεξὶ χέρι, οἱ ὁποῖες, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ ἄλλα τραύματα, ἦσαν παλαιὲς καὶ ἐπουλωμένες, γιατὶ ἔγιναν ἡμέρες πρὶν τῆς δολοφονίας. Ὅπως καὶ ὁ Τρουπάκης προηγουμένως, ὁ Κάτσας κατὰ τὴν ἐκταφὴ καὶ δεύτερη νεκροτομὴ διαπίστωσε τρία στόμια τραυμάτων μὲ πυροβόλο ὅπλο. Τὸ ἕνα στὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν μὲ εἴσοδο στὴν κοιλότητα τοῦ κρανίου. Ἡ σφαίρα διαπέρασε τὴν παρεγγεφαλίδα καὶ συγκρατήθηκε στὸν ἔναντι θόλο τοῦ κρανίου, ἀλλάζοντας μορφὴ κατὰ τὴν δίοδο τοῦ ὀστοῦ.

Τὸ δεύτερο στόμιο, κατὰ τὴν μεσότητα τῆς ἀριστερῆς ὠμοπλατικῆς χώρας, ἦταν στρογγυλό, διαμέτρου ἑνὸς περίπου ἑκατοστομέτρου. Στὸ στόμιο αὐτὸ δὲν παρετηροῦντο ἴχνη ἀπὸ κόκκους πυρίτιδας ἢ ἀπὸ ἀέρια ἢ ἀπὸ καπνὸ αὐτῆς στὸ δέρμα. Τρίτο στόμιο στὴν μσότητα τῆς ἀριστερῆς ὠμοπλατιακῆς χώρας, κανονικὸ κι' αὐτό, στρογγυλὸ καὶ διαμέτρου ἑκατοστομέτρου. Οὔτε σ' αὐτὸ παρετηροῦντο ἴχνη πυρίτιδας, καπνοῦ ἢ ἀερίων αὐτῆς. Κατὰ τὸν Κάτσα, ποὺ συμφωνοῦσε μὲ τὸν Τρουπάκη, τὸ βλῆμα μὲ τὸ ὁποῖο σκοτώθηκε ὁ Τσάγκας ἦταν ἕνα καὶ εἶχε εἴσοδο στὴν «ἄκανθον» τῆς ἀριστερῆς ὠμοπλάτης, ἔξοδο στὴν ἀριστερὴ «ὑπερακάνθιον χώραν» καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μπῆκε μέσω τοῦ ἰνιακοῦ ὀστοῦ στὸ κρανίο ὅπου καὶ βρέθηκε.

Ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης ἐξήτασε πάλι γιὰ πολὺ τοὺς Δασκαλάκη, Ντόζη, τὶς γυναῖκες τους καὶ τὸν ὁδηγὸ τῆς «Κάντιλλακ» Διπλάρη, ποὺ κατέθεσαν τὰ ἴδια. Ὁ Διπλάρης πρόσθεσε ὅτι οἱ δολοφόνοι τοῦ Τσάγκα, ὅταν πλησίασε ἡ «Κάντιλλακ» στὸ Χαρβάτι, εἶχαν ἀνάψει τὰ φῶτα τους καὶ τὰ ἀναβόσβηναν γιὰ νὰ τοὺς δώσουν νὰ καταλάβουν ὅτι κάτι ἔκτακτο συνέβαινε καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ σταματήσουν. Κι' ὅταν σταμάτησαν οἱ ἐπιβάτες τῆς «Κάντιλλακ» τοὺς εἶπαν τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα, ὅτι τάχα εἶχαν πάει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸν Σκαραμαγκά, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ πῆγαν στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἔμειναν ἐκεῖ ἀπὸ νερὸ καὶ βενζίνα. Ὁ Διπλάρης τοὺς εἶπε, νὰ πάη ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πεζὸς στὸ Χαρβάτι γιὰ νὰ πάρη βενζίνα καὶ νὰ ἐπιστρέψη, ἀλλὰ οἱ Δασκαλάκης καὶ Ντόζης τοὺς λυπήθηκαν

καὶ τοὺς πῆραν ὡς τὴν Ἁγία Παρασκευή, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν κατάπληκτοι τὴν ἐπομένη ὅτι εἶχαν παραλάβει μαζί τους τοὺς δολοφόνους τοῦ δυστυχισμένου σωφέρ.

Τὴν ἑπομένη, 18 Ἰουλίου, ἕκτη μέρα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ πτώματος χωρὶς νὰ ἀνακαλυφθοῦν οἱ δολοφόνοι, ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης ἐξήτασε μιὰ ἐξαδέλφη τοῦ Τσάγκα, ποὺ τὸν εἶχε δῆ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τῆς δολοφονίας του. Ἐκείνη, κατὰ τὴν κατάθεσή της, τὸν ρώτησε: «Δὲν πᾶς νὰ στείλης λεπτὰ στὴν γυναίκα σου στὴν Ἰκαρία;» Καὶ κεῖνος τῆς εἶπε: «Ὄχι. Θὰ πάω αὔριο, γιατὶ σήμερα ἔχω νὰ πάω μιὰ κούρσα κατὰ τὴν Γλυφάδα».

Ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Τσάγκας δὲν πῆγε τὸ ἀπόγευμα προηγουμένως στὸ γκαράζ ἡ ἐξαδέλφη του ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοια μήπως ὁ δολοφονηθεὶς σωφέρ πῆρε γνωστούς σου στὴν κούρσα, ἀλλὰ ὁ συλλογισμός της δὲν φάνηκε ὀρθός, γιατὶ ὁ Τσάγκας δὲν ἐγευμάτισε μὲ τοὺς μελλοντικούς του δολοφόνους, παρὰ ἔβαλε μόνο λίγο κρασὶ στὸ στόμα του καὶ λίγο πεπόνι. Ἀντίθετα μὲ τὶς ὑπερβολὲς τῶν τριῶν γκαρσονιῶν, περὶ συμμετοχῆς τάχα τοῦ Τσάγκα στὴν διασκέδαση, ἦταν γεγονὸς ἀναμφισβήτητο καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ νεκροψίες καὶ ἀπὸ τὶς ἀναλύσεις καὶ ἐξετάσεις τῶν ὑγρῶν τοῦ στομάχου, ποὺ ἔγιναν, ὅτι ὁ Τσάγκας δὲν εἶχε φάει τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα - δυὸ κομμάτια πεπόνι καὶ δὲν εἶχε πιεῖ παρὰ τὸ πολὺ ἕνα ποτηράκι κρασί.

Τονίσθηκε καὶ πάλι, ἀπὸ τὴν ἀνάκριση αὐτὴ τὴ φορά, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ βοηθοῦσε τὴν ὑπόθεση ἦταν τὸ ταξίμετρο, γιατὶ ἀπ' αὐτὸ θὰ γνωρίζαμε περίπου τί διαδρομὲς εἶχε κάνει ὁ Τσάγκας προηγουμένως, διότι λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τὸ χρόνο ποὺ χρειάζονταν οἱ δολοφόνοι νὰ βρεθοῦν ἀπὸ τὴν Βούλα στὸ Χαρβάτι, ὅπου καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν δὲν φαίνεται ὅτι εἶχαν κάνει ἄλλες πολὺ μακρύτερες διαδρομὲς μὲ τὸ κλεμμένο ταξί.

Τὴν 19 Ἰουλίου ὁ ἀνακριτὴς ἐγκαταστάθηκε στὸ γκαράζ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ἐξήτασε ὡς μάρτυρες ὅλους τοὺς ἐκεῖ ἐργαζομένους ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ διαπίστωσε ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Τσάγκας ὅταν ἔπαιρνε τὴν πρώτη κούρσα, ἐν συνεχείᾳ ἔπαιρνε καὶ ἄλλες καὶ δὲν ἐπέστρεφε στὴν «πιάτσα» τῆς ὁδοῦ Φερῶν. Γι' αὐτὸ δὲν δόθηκε σημασία στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν φάνηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν «πιάτσα». Ἐπίσης, ὁ ἀνακριτὴς ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ Τσάγκας τὶς νύκτες ἐνίοτε μετέβαινε στὰ παρὰ τὸ «Θησεῖον» νυχτερινὰ κέντρα πρὸς ἄγραν πελατῶν. Ρωτήθηκαν τὰ γκαρσόνια τοῦ «Ζεφύρου» καὶ τῶν ἄλλων πέριξ κέντρων, ἀλλὰ κανένας δὲν εἶδε τὸν Τσάγκα τὴν προτεραία τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἑπομένως στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἐξακριβωθῆ ἀπὸ ποῦ τὸ θῦμα εἶχε παραλάβει ἐκείνους ποὺ θὰ τὸν δολοφονοῦσαν. Ἐπίσης ἔγιναν ἔρευνες στὴν Ἁγία Παρασκευή, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἐξακριβωθῆ μὲ ποιό τρόπο ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ δολοφόνοι μόλις τοὺς κατέβασαν ἀπὸ τὴν «Κάντιλλακ» τοῦ Διπλάρη οἱ Δασκαλάκης καὶ Ντόζης.

Ἔτσι, μιὰ ἑβδομάδα μετὰ τὸ ἔγκλημα δὲν εἶχε ἐξακριβωθῆ τίποτε ἀκόμη, παρὰ ὅτι οἱ δράστες ἦσαν δυὸ νέοι καὶ οἱ δυὸ μὲ ἀνοιχτὰ πουκάμισα ἀλλὰ μπάϋρον, ὁ ἕνας μὲ φόρμα ἐργάτου καὶ ὁ ἄλλος μὲ ροῦχα γκαμπαρντινέ, μὲ ἐλαφρὰ ἐπανωφόρια καὶ οἱ δυὸ καὶ οἱ ὁποῖοι συνόδευαν μιὰ κοπέλα μὲ μπὲζ ροῦχα καὶ μὲ καπελάκι κόκκινο. Καὶ ἔγιναν ἀναζητήσεις πρὸς αὐτὴ τὴν πλευρά, ἀλλὰ πάλι χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ὅλων τῶν ὑπόπτων εἶχε ἀποδειχθῆ ἡ ἀθωότητα καὶ κανεὶς δὲν ἐκρατεῖτο πλέον.

* * *

Μετὰ τὶς μέρες, ἑβδομάδες καὶ ὕστερα μῆνες πέρασαν ἀπὸ τὴ στυγερὴ δολοφονία τοῦ σωφὲρ Σταμάτη Τσάγκα στὴ Βούλα καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ἐγκλήματος παρέμενε τελείως σκοτεινό. Τὸ τραγικὸ θῦμα ξεχάστηκε σιγὰ - σιγὰ καὶ ἐμεῖς ἀκόμη οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκτες τῶν ἐφημερίδων ποὺ γκρινιάξαμε κάμποσες μέρες καὶ εἴπαμε καὶ ξαναείπαμε γιὰ τὶς γκάφες ποὺ ἔγιναν καὶ γράψαμε καὶ τονίσαμε

ὅτι οἱ δολοφόνοι ἦσαν οἱ δυὸ νέοι μὲ τὰ πουκάμισα, ἀλλὰ μπάϋρον καὶ ἡ κοπέλα μὲ τὸ μπεζ φόρεμα καὶ τὸ κόκκινο καπελάκι καὶ ξαναμασήσαμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια κάμποσες ἡμέρες, γιατὶ δὲν εἴχαμε καὶ τίποτε τὸ νεώτερο νὰ γράψουμε γιὰ τὸν τραγικὸ καὶ μυστηριώδη φόνο, πάψαμε πιὰ νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν ὑπόθεση. Μᾶς τράβηξε ἡ συνηθισμένη routine τῆς δουλειᾶς καὶ περισσότερο μᾶς ἀπασχολοῦσαν διάφορες κλοπὲς σὲ σπίτια ἀπὸ ὑπηρέτριες ποὺ προσλαμβάνονταν γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν σὲ λίγες μέρες, ἀφοῦ ἔκλεβαν ὅ,τι πολύτιμο μποροῦσαν νὰ κλέψουν καὶ ἀπὸ ἕνα μικροεκβιαστάκο καὶ δὲν μπορέσαμε νὰ φαντασθοῦμε ὅτι ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ὅλα ἦσαν ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς περίφημης συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια. Ξαναθυμηθήκαμε τὸν μακαρίτη τὸν Τσάγκα ὅταν ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἡ συμμορία ἔκανε τὸ δεύτερο μεγάλο ἔγκλημά της. Τὴν ἀπόπειρα ληστείας καὶ φόνου τοῦ ἐπίσης ὁδηγοῦ ταξὶ Κωνσταντίνου Νικηταρᾶ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα Ἀττικῆς.

Τὴ Δευτέρα 21 Ὀκτωβρίου μόλις εἶχε βραδυάσει παρουσιάσθηκε στὸ σταθμὸ τῆς Χωροφυλακῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα ὁ Κωνσταντῖνος Νικηταρὰς ὁδηγὸς καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ 19561 ταξί. Ἦταν καταταραγμένος, ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ εἶπε ὅτι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας ἔκανε μὲ τὸ ταξί του πιάτσα στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου ὅταν παρουσιάστηκαν μπροστά του δύο νέοι καὶ μιὰ νέα καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς πάη στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες του τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε ἄδεια, ὅτι ἤξερε πάρα πολὺ καλὰ νὰ ὁδηγῆ αὐτοκίνητο, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήση νὰ ὁδηγήση ὁ ἴδιος τὸ ταξί. Ὁ Νικηταρὰς τὸν ἄφησε κι' ὁ ἄγνωστος ἐπιβάτης πραγματικὰ κάθησε στὸ βολάν, ἐνῶ ὁ Νικηταρὰς κάθησε στὸ διπλανὸ κάθισμα. Στὸ πίσω κάθισμα κάθησαν ἡ νέα καὶ ὁ ἄλλος νέος ποὺ τὴ συνόδευε. Οἱ δύο νέοι καὶ ἡ κοπέλα ἔμειναν γιὰ λίγο στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα καὶ γύρισαν. Μόλις ὅμως εἶχαν κάνει λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, κάποια στιγμή, ὁ νέος ποὺ ὁδηγοῦσε, χωρὶς νὰ σταματήση καὶ ν' ἀφήση τὸ βολάν, φόρεσε τὰ γάντια του καὶ ἀμέσως μετὰ ὁ Νικηταρὰς ἄκουσε τὸν κρότο ἑνὸς πυροβολισμοῦ ποὺ προήρχετο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ξαφνικὰ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε τραυματισθῆ «ξυστὰ» στὸ κεφάλι. Τὸ τραῦμα του, ἦταν πολὺ ἐλαφρὸ καὶ ὁ Νικηταρὰς πρόλαβε καὶ εἶδε ὅτι ἡ νέα ποὺ καθόταν στὸ πίσω ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὸν κάθισμα, κρατοῦσε ἕνα πιστόλι στὸ χέρι της καὶ ξαναπίεζε τὴν σκανδάλη γιὰ νὰ τὸν σκοτώση.

— Εἶδα κυριολεκτικῶς τὸ χάρο μὲτὰ μάτια μου καὶ κατάλαβα ὅτι οἱ ἐπιβάτες μου θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν. Ἡ ἄγνωστη κοπέλα πίεσε ἄλλες τρεῖς φορὲς τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὸ ἔπαθε ἀφλογιστία. Κατάλαβα ὅτι γιὰ νὰ σωθῶ ἔπρεπε νὰ προσπαθήσω νὰ ἀφοπλίσω τὴν κοπέλα. Πραγματικὰ γύρισα καὶ πῆγα νὰ τῆς ἁρπάξω τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια, ἀλλὰ ἐκείνη ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ εἶπε στοὺς συνοδούς της νὰ τὴν βοηθήσουν γιατὶ «χαθήκανε». Τότε αὐτὸς ποὺ ὁδηγοῦσε τὸ ἀμάξι μὲ χτύπησε μ' ἕνα σίδερο στὸ κεφάλι μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε παρατήσει τὸ βολάν, τὸ αὐτοκίνητο ἔμεινε ἀκυβέρνητο καὶ τράκαρε σ' ἕνα πεῦκο καὶ ἔπαθε μεγάλη ζημιά. Κατάλαβα ὅτι θὰ μὲ σκοτώνανε καὶ πρὶν αὐτοὶ συνέλθουν ἀπὸ τὴν πρόσκρουση στὸ δέντρο ἄνοιξα τὴν πλαϊνὴ πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ πετάχτηκα ἔξω, φωνάζοντας καὶ καλώντας σὲ βοήθεια. Χωρὶς νὰ γυρίσω πίσω μου νὰ δῶ, γιὰ νὰ μὴν χάσω καιρὸ καὶ μὲ σκοτώσουν, ἔβαλα κυριολεκτικῶς φτερὰ στὰ πόδια μου καὶ ἤλθα ἐδῶ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

Ὁ σταθμάρχης Χωροφυλακῆς Ἁγίου Ἀνδρέα ἄκουσε μὲ ἀρκετὴ δυσπιστία τὸ πρῶτο τὴν καταγγελία τοῦ Νικηταρᾶ γιὰ τὴν δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον του. Ὁ σωφὲρ ἐπέμενε ὅτι ἀφορμὴ ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν σκοτώσουν ἦταν ἡ ληστεία καὶ αὐτὸ γιατὶ σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὡς τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα οἱ ἐπιβάτες τοῦ αὐτοκινήτου του ἐνδιαφέρθηκαν νὰ μάθουν ἂν τὸ ταξὶ ἦταν δικό του, ξαναρώτησαν μὲ ἐνδιαφέρον ἂν ἔβγαζε τὴν ἡμέρα πολλὰ λεφτὰ ἀπ' αὐτό. Πάντως

ὁ σωφὲρ ἐτόνισε ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸν αἰφνίδιο πυροβολισμὸ οἱ ἐπιβάτες του οὔτε τὸν ἀπείλησαν οὔτε τοῦ ζήτησαν τὰ λεφτά του ἢ τὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ σταθμάρχης Ἁγίου Ἀνδρέα δὲν ἔδειξε καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑπόθεση, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ σωφὲρ δὲν εἶχε τραυματισθῆ σοβαρά. Καὶ μάλιστα οὔτε θὰ πίστευε τίποτε ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔλεγε ὁ σωφὲρ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μισθωτὸ σωφὲρ καὶ ὄχι γιὰ ἰδιοκτήτη, γιατὶ θὰ φανταζόταν ὅτι ὁ σωφὲρ μποροῦσε καὶ νὰ σκηνοθετοῦσε τὴ ληστεία γιὰ νὰ φάη τὰ λεφτὰ τοῦ ἀφεντικοῦ. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ Νικηταρὰς ἔλεγε ὅτι δὲν τοῦ ζήτησαν καὶ δὲν τοῦ πῆραν λεφτὰ καὶ ὅτι τὸ ἀμάξι ἦταν δικό του, τέτοιος λόγος δὲν ὑπῆρχε. Ὁ σταθμάρχης ἐπῆγε ἐπὶ τόπου καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ τρακαρισμένο αὐτοκίνητο, ἀλλὰ δὲν παρετήρησε ἴχνος προσκρούσεως σφαίρας στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ὁ σωφὲρ ἴσως ζαλισμένος ἢ μεθυσμένος ἔρριξε τὸ ταξί του σὲ δέντρο καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν πρόσκρουση καὶ νὰ πάρη τίποτε λεφτὰ ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ἔπλασε τὴν ἱστορία τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας ἐναντίον του. Καὶ τὸ κακὸ μάλιστα ἦταν ὅτι δὲν ἔλαβε μέτρα φρουρήσεως τοῦ τρακαρισμένου αὐτοκινήτου γιὰ νὰ ἀναζητηθοῦν ἴσως δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν δραστῶν καὶ ἔτσι διάφοροι χωρικοὶ γύρω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα ποὺ μαζεύθηκαν ἐκεῖ, ἄφησαν ἕνα σωρὸ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Εἶναι ζήτημα ἂν ὁ σταθμάρχης θὰ ἀνέφερε κὰν ποτὲ τὴν καταγγελθεῖσα σ' αὐτὸν ἀπόπειρα ληστείας καὶ ἂν ἐμεῖς οἱ δημοσιογράφοι θὰ τὴν μαθαίναμε. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ Νικηταρὰς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἐπῆγε στὸ σταθμὸ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν γιὰ νὰ τοῦ περιποιηθοῦν τὰ ἐλαφρὰ τραύματά του καὶ ἐκεῖ εἶπε τὴν περιπέτειά του. Ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἐμάθαμε ἀμέσως οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς καὶ τρέξαμε καὶ εἴδαμε τὸ παρ' ὀλίγον θύμα. Καὶ ὅταν μάθαμε ὅτι οἱ ἐπιβάτες του ἦσαν δύο νέοι ποὺ εἶχαν μαζί τους καὶ μιὰ κοπέλα ἡ ὁποία μάλιστα καὶ ἐπυροβόλησε, ἂν καὶ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν, λόγω τοῦ ἀρχομένου φθινοπώρου, φυσικὰ ἦταν διαφορετικά, ἀπὸ τὴν ἀτελῆ περιγραφὴ ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Νικηταράς, ἕνα συμπαθητικὸ παλικάρι, θυμηθήκαμε ἀμέσως τὴ δολοφονία τοῦ μακαρίτη τοῦ Τσάγκα στὴ Βούλα καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ κι' ὅλας στὶς ἐφημερίδες μας συσχετίσαμε τὴν δολοφονία τοῦ πρώτου σωφὲρ στὴ Βούλα μὲ τὴ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Νικηταρᾶ στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα καὶ τονίζαμε ὅτι ἡ τριμελὴς συμμορία μὲ τὴν κοπέλα πῆγε νὰ κάνη τὸ δεύτερο ἔγκλημά της καὶ ἀπέτυχε, γιατὶ ὁ Νικηταρὰς εἶχε δουνὸ τύχη καὶ ὅτι σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος.

Μόλις ἡ Εἰσαγγελία ἔμαθε ἀπὸ τὰ γραφόμενά μας γιὰ τὴ νέα δολοφονικὴ ἀπόπειρα, ἀμέσως μὲ τηλεφώνημά της ἐζήτησε ἀπὸ τὸ σταθμάρχη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα νὰ τῆς στείλη τὴ δικογραφία καὶ ἀνάθεσε τὴν ἐνέργεια ἀνακρίσεων στὸν ἴδιο ἀνακριτὴ ποὺ ἔκανε τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὸν Τσάγκα, δηλαδὴ τὸν Μανώλη Σουργιαδάκη.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ἔργου του καὶ ἔλαβε λεπτομερέστατη κατάθεση τοῦ παθόντος σωφέρ, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε ὅτι ἔμεινε μὲ τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἡ ἄγνωστη κοπέλα τὸν πυροβόλησε ὄχι μὲ περίστροφο, ὅπως εἶχε πυροβοληθῆ ὁ Τσάγκας, ἀλλὰ μὲ πιστόλι, τὸ ὁποῖο, μετὰ τὴν πρώτη ἐκπυρσοκρότηση καὶ ὅταν ἡ σφαίρα ἐπῆρε ξυστὰ τὸ κρανίο τοῦ Νικηταρᾶ, ἔπαθε τρεῖς φορὲς ἀφλογιστία. Ὁ Νικηταρὰς ἔλεγε ὅτι μετὰ τὸν πρῶτο πυροβολισμὸ καὶ τὸν ἐλαφρὸ τραυματισμό του, ὅταν ἐγύρισε πίσω του γιὰ νὰ δῆ τί εἶχε συμβῆ, εἶδε πολὺ καλὰ τὴν ἄγνωστή του ἐπιβάτιδα νὰ κρατάη στὸ δεξί της χέρι τὸ πιστόλι. Ἄκουσε ἄλες τρεῖς φορὲς τὸ τσὰκ τοῦ κόκορα ποὺ ἔπεφτε χωρὶς νὰ ἀκουσθῆ ὁ πυροβολισμός, γιατὶ τὸ πιστόλι εἶχε πάθει προφανῶς ἐμπλοκὴ καὶ εἶχε πάθει τρεῖς φορὲς ἀφλογιστία.

Ἐκείνη, βλέποντας τὴν ἀποτυχία της, ἔβαλε ἀμέσως τὶς φωνὲς πρὸς τοὺς συντρόφους της, τοὺς ἄλλους δύο ποὺ ἦταν στὸ αὐτοκίνητο, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸ κακό

της: «Βοήθεια... Χαθήκαμε... Μᾶς ξεφεύγει καὶ πᾶμε χαμένοι». Συγχρόνως ἀπὸ τὴ λύσσα της τὸν δάγκωσε στὸ δεξὶ χέρι.

Ἐν συνεχεία ὁ Νικηταρὰς κατέθεσε τὶς γνωστὲς καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δημοσιογράφους πληροφορίες, πὼς αὐτὸς ποὺ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο γύρισε καὶ τὸν χτύπησε μὲ ἕνα σίδερο στὸ κεφάλι καὶ πὼς μὲ τὸ γύρισμά του αὐτό, τὸ ταξὶ ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκυβέρνητο καὶ τράκαρε σ' ἕνα πεῦκο καὶ πὼς τότε ὁ Νικηταρὰς καταλαβαίνοντας ὅτι καὶ δευτερόλεπτο ἀκόμα ἂν ἀργοῦσε θὰ σκοτωνότανε, εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ ἀνοίξη τὴν διπλανή του πόρτα, νὰ πηδήση ἔξω καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ γυρίση πίσω, στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, γιὰ νὰ καταγγείλη τὴν εἰς βάρος του ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ὕστερα νὰ γυρίση στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κοιτάξη τὰ τραύματά του.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐνδιαφέρθηκε ἀμέσως νὰ ἐξακριβώση ἀπὸ τὸν Νικηταρὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐπιβατῶν του, ποὺ προφανῶς ἀντικειμενικός τους σκοπὸς ἦταν νὰ τὸν σκοτώσουν, νὰ τὸν ληστέψουν ὕστερα καὶ νὰ τοῦ πάρουν τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ ροῦχα φυσικὰ διέφεραν ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἦταν καὶ τῶν δύο νέων καὶ τῆς κοπέλας ἀκριβῶς τά ἴδια ὅπως τὰ εἶχαν περιγράψει οἱ μάρτυρες γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ μακαρίτη Τσάγκα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε καμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἄγνωστοι δολοφόνοι τοῦ Τσάγκα εἶχαν, γιὰ τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς ἄγνωστους λόγους, ἀποπειραθῆ νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Νικηταρά. Ἀντικειμενικός τους σκοπὸς ἦταν ἡ ἀπόκτηση τοῦ αὐτοκινήτου, πρᾶγμα ποὺ δὲν κατάφεραν οὔτε στὸ πρῶτο οὔτε στὸ δεύτερο ἔγκλημα.

Ἔγιναν ἀμέσως προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακάλυψη καὶ σύλληψη τῶν δραστῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κάπως ἀορίστων βέβαια, χαρακτηριστικῶν του, καὶ ὁ ἀνακριτὴς εἰδοποίησε σχετικὰ καὶ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον καὶ στὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο ἔγκλημα οἱ δράστες εἶχαν ξεκινήσει καὶ εἶχαν ἐπιβιβασθῆ τῶν δύο ταξὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Χωροφυλακή, ἐφ' ὅσον σέ περιοχές της διεπράχθησαν καὶ τὰ δύο ἐγκλήματα. Οἱ προσπάθειες ὅμως δὲν ἐτελεσφόρησαν καὶ οἱ ἡμέρες περνοῦσαν, ἐνῶ ὁ ἀνακριτὴς ἀναγκάσθηκε πλέον νὰ ἐκδώση ἐντάλματα συλλήψεως ἐναντίον τῶν δύο νέων καὶ τῆς νέας, ἀγνώστων ὀνοματεπωνύμων.

Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ μέρες ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔγκλημα, τὴ δολοφονία τοῦ σωφὲρ Σταμάτη Τσάγκα, 108 ἡμέρες γιὰ τὴν ἀκρίβεια, καὶ μιὰ μονάχα ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ δεύτερο κακούργημα, τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ ἐπίσης σωφὲρ Νικηταρᾶ, ὅταν ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ἀνακάλυψε καὶ συνέλαβε τοὺς δολοφόνους, τὰ μέλη τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια, ποὺ εἶχαν κάνει ὄχι μονάχα τὰ δύο αὐτὰ κακουργήματα ἀλλὰ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα, ἰδίως κλοπὲς καὶ ἐκβιασμούς, γιὰ νὰ προσθέση στὸ ἐνεργητικό της ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους της θριάμβους, ποὺ ἐδόξασαν πραγματικὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας καὶ αὐτουργὸς τοῦ πρώτου ἐγκλήματος, ἕνα «μειράκιον» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἕνας «τεντυμπόϋς» ὅπως θὰ ἐλέγαμε σήμερα, ὁ 20χρονος Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, καὶ ὑπάρχηγὸς καὶ αὐτουργὸς τοῦ δευτέρου ἐγκλήματος, ἡ 18χρονη ἀδελφή του Κούλα. Γύρω ἀπ' αὐτοὺς ἐκινοῦντο ἕνα σωρὸ ἄλλοι συμμορίτες ποὺ στὰ δύο αὐτὰ καίρια ἐγκλήματα ἔπαιξαν ἕνα δευτερεύοντα ρόλον, ἐνῶ εἶχαν ἀναμιχθῆ περισσότερο σὲ ἄλλα ἀδικήματα τῆς συμμορίας, δηλαδὴ σὲ κλοπὲς καὶ σὲ ἐκβιασμούς.

(Συνεχίζεται)

ΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

Κατὰ μετάφραση ἀπὸ τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «KRIMINALISTIK», ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Μὲ τὸν ὅρο «λωποδύτης» ἐννοοῦμε τὸν ἐπαγγελματία κακοποιό, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικευθῆ στὴν κλοπὴ ἀντικειμένων ἀπὸ τὶς τσέπες τῶν θυμάτων του. Ὁ λωποδύτης εἶναι προικισμένος μὲ ἀφάνταστη ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία κατὰ τὴ δίωξη τοῦ κακοποιοῦ αὐτοῦ, πρέπει νὰ διαθέτῃ καὶ αὐτὸς μεγάλη ὑπομονή, ἐξυπνάδα καὶ ἰδίως πρέπει νὰ ἀγαπάῃ τὴ δουλειά του. Σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωση δὲν ἀπαιτεῖται τόση ὑπομονή, ἐπιμονή, εὐφυΐα καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του ἀπὸ τὸν ἀστυνομικό, γιατὶ ἐδῶ ἡ ἀποστολή του εἶναι: α) νὰ ψάξῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν λωποδύτη καὶ νὰ τὸν ἐπισημάνῃ, β) νὰ τὸν παρακολουθήσῃ καὶ γ) νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Στὴν προκειμένη περίπτωση ἔχομεν μπροστά μας ἕνα δύσκολο ἔργο, γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν λωποδύτη κατὰ τὸν χρόνο ποὺ δὲν κλέβει. Ὅταν δὲ σχηματίσῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι πρόκειται πράγματι περὶ ὑπόπτου διαπράξεως κλοπῆς, τότε πρέπει νὰ περιμένῃ μέχρις ὅτου ἀποδειχθῆ ὅτι πράγματι εἶναι λωποδύτης καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὴν ἀποστολή του αὐτὴ ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ξεκαθαρίσῃ τρία πράγματα: α) Ποιός θεωρεῖται ὡς διεθνοῦς κλάσεως λωποδύτης καὶ ἀπὸ ποῦ προέρχεται, β) ποῦ δουλεύει καὶ γ) πῶς δουλεύει.

Στὴν Αὐστρία, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη στατιστική, τὰ 60% τῶν λωποδυτῶν προέρχονται ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία καὶ εἶναι οἱ πλέον διαβόητοι διεθνεῖς πορτοφολάδες. Ὁ ἕνας στοὺς δύο Οὐγγαρέζους αὐτοαποκαλεῖται «βασιλεὺς τῶν Οὔγγρων πορτοφολάδων». Δεύτεροι κατ' ἀναλογίαν ἔρχονται οἱ Πολωνοὶ καὶ τρίτοι οἱ Ρουμάνοι.

Σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῶν εἰδικῶν, σχετικῶς μὲ τὴν περίπτωση τῶν πορτοφολάδων διεθνοῦς κλάσεως, οἱ πλέον ἱκανώτεροι λωποδύτες, ποὺ ὑπερέχουν ποιοτικῶς τῶν «συναδέλφων» των, θεωροῦνται οἱ Πολωνοὶ καὶ ἀκολουθοῦν οἱ Ἰταλοὶ (καὶ μάλιστα οἱ Γενουέζοι). Οἱ Οὔγγροι ἔρχονται τρίτοι. Ἡ Ρωσία βγάζει λίγους, ἀλλὰ «ποιοτικῶς» ἀνώτερους. Οἱ Ἰταλοὶ λωποδύτες ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους στὴν Αὐστρία κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου. Ἤδη ἡ Αὐστρία ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς αὐτοὺς λωποδύτες. Αὐτὸ κατορθώθηκε ὕστερα ἀπὸ συνεχῆ καὶ κοπιώδη δράση τῶν ἀστυνομικῶν καὶ εἰδικῶς τοῦ ἀστυνόμου τῆς Ἀσφαλείας Ἄλμπρεχτ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους διῶκτες τῶν πορτοφολάδων. Κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ οἱ λωποδύτες ἐδιώκοντο ἀμείλικτα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, εἶχε καταστῆ παροιμιώδης ἡ φράση: «Μόλις βουτήξῃς ἕνα πορτοφόλι, πετιέται ἀμέσως μπροστά σου ὁ ἀστυνόμος Ἄλμπρεχτ».

Οἱ διεθνοῦς κλάσεως λωποδύτες ἀνήκουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στὸ ἀνδρικὸ φύλο. Ὁ λωποδύτης ἀρχίζει νὰ ἐξασκῆται ἀπὸ μικρὸ παιδὶ καὶ νὰ τελειοποιῆται πλήρως στὸ 40ὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του περίπου. Ἐπειδὴ ἡ ἀφαίρεση ἑνὸς πορτοφολιοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη ἀπαιτεῖ μεγάλη ἐπιδεξιότητα καὶ πρὸ παντὸς ψυχραιμία, ὁ λωποδύτης πρέπει νὰ ἐκπαιδευθῆ κατ' ἀρχὰς γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτουμένη ψυχραιμία γιὰ νὰ μὴ τρέμουν τὰ χέρια του. Καὶ ὡς ἐλέχθη, στὸ στάδιο αὐτὸ φθάνει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του!

Ἡ συμβολὴ τῆς γυναίκας στὸ εἶδος αὐτὸ τῆς κλοπῆς εἶναι σχετικῶς μικρή. Οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦνται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς «μπουζουριέρα» ἢ ὡς δόλωμα γιὰ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ τοῦ θύματος. Καὶ ὅμως, σὲ μιὰ ἐποχὴ γύρω στὸ

1934, οἱ γυναῖκες συναγωνίζονταν ἀντάξια τοὺς ἄνδρες, κυρίως στὶς ἀγορές, στὰ πανηγύρια καὶ στὰ καταστήματα.

Ἡ κλοπὴ τῶν πορτοφολιῶν εἶναι πολὺ λεπτὴ τέχνη καὶ δὲν ἀπαιτεῖται σωματικὴ δύναμη ἢ βία. Μόνον ἐκ μέρους τῶν Οὔγγρων λωποδυτῶν ἔχει παρατηρηθῆ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ χρήση σωματικῆς βίας. Ὁ λωποδύτης ὅταν διαπιστώσῃ ὅτι τὸν ἔχουν ἀντιληφθῆ καὶ δὲν εἶναι γνωστός, προσπαθεῖ νὰ ἐξαφανισθῆ. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύλληψή του χρησιμοποιεῖ τότε καὶ σωματικὴ βία. Ὁ λωποδύτης πρέπει νὰ ἔχῃ ταλέντο, ὑπομονὴ καὶ ἐπιδεξιότητα. Πρέπει ἐπίσης, γιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία στὸ «ἔργο» του, νὰ φοιτήσῃ σὲ εἰδικὲς σχολὲς λωποδυτῶν. Οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ τὶς σχολὲς αὐτὲς ὑπῆρχαν στὴ Λέμπεργκ. Γνωστὲς ἐπίσης ἦταν καὶ οἱ σχολὲς τῆς Βουδαπέστης. Στὴν «αἴθουσα διδασκαλίας» ἦταν κρεμασμένο ἀπὸ τὴν ὀροφὴ μὲ ἕνα σπάγγο ἕνα ἀνδρείκελο, τὸ ὁποῖο κουνιόταν πέρα - δῶθε, πάνω δὲ σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐξασκηθῆ ὁ «μαθητής». Μὲ τὸ ἀνδρείκελο κατ' ἀρχὰς ἀκίνητο, ὁ «ἀρχάριος» ἔπρεπε νὰ ὑπολογίσῃ σὲ ποιό σημεῖο βρισκόταν τὸ ρολόγι ἢ τὸ πορτοφόλι, ποὺ φυσικὰ δὲν ἦταν ὁρατὸ ἐκ πρώτης ὄψεως.

Στὴ Βιέννη δοκίμασαν ἐπίσης καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἔντουαρντ καὶ Γουστὰβ Ντρέγκλερ νὰ ἀνοίξουν μιὰ τέτοια σχολὴ μέσα σ' ἕνα καφενεῖο. Σὲ λίγο ὅμως ἀναγκάσθηκε νὰ κλείσῃ ἡ «σχολή», γιατὶ ὁ καταστηματάρχης διαφωνοῦσε καὶ φοβόταν τὴν Ἀστυνομία.

Οἱ αὐστριακῆς καταγωγῆς λωποδύτες εἶναι ἐλάχιστοι. Ἐπίσης εἶναι ἄγνωστοι οἱ Γερμανοὶ λωποδύτες διεθνοῦς κλάσεως.

Τὸ ὅτι ἕνας λωποδύτης διεθνοῦς κλάσεως πρέπει νὰ διαθέτῃ πολλὰ κοστούμια, νὰ μιλᾶ πολλὲς γλῶσσες, καὶ νὰ κάνῃ πολλὰ ταξίδια, περιλαμβάνεται μέσα στὸν ὅρο «διεθνής».

Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸν τῶν λωποδυτῶν δρᾶ ἐκεῖ ὅπου συγκεντρώνονται πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκεῖ ὅπου συχνάζουν πολλὰ ἄτομα. Δροῦν κυρίως κατὰ τὰ ἀπογεύματα στὶς ἀγορές, στὰ λεωφορεῖα, στὰ τράμ καὶ τὴ νύκτα στὰ θέατρα, κατὰ τὰ διαλείμματα στὸ ἀναψυκτήριο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν παραστάσεων στὴ «γκαρντερόμπα». Ἐννοεῖται ὅτι τοὺς βρίσκομε ἐπίσης στὰ πανηγύρια, στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, στὶς γιορτές, στὶς μεγάλες ἀθλητικὲς συναντήσεις, στοὺς διεθνεῖς συρμούς, στὶς τράπεζες καὶ τὰ ταμεῖα κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ παρατηροῦνται μεγάλες συναλλαγές.

Συνοπτικῶς μπορεῖ νὰ πῆ κανένας ὅτι ἐκεῖ ποὺ συγκεντρώνεται πολὺ πλῆθος παρέχεται καὶ πεδίον δράσεως στὸ λωποδύτη. Τὰ κατωτέρω παραδείγματα τὸ ἐπιβεβαιώνουν:

Στὴν διεθνῆ ἔκθεση τῆς Βιέννης τὸ 1873 συνελήφθησαν 83 λωποδύτες διεθνοῦς κλάσεως. Κατὰ τὸ γερμανικὸ μουσικὸ φεστιβὰλ τῆς Βιέννης τὸ 1927, συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ 30 λωποδύτες! Ἦταν τότε ὁ «χρυσοῦς αἰὼν» τῶν λωποδυτῶν. Κατὰ τὴν ἔκθεση τοῦ Μαρτίου 1934 συνελήφθησαν 20 λωποδύτες ἐν συνόλῳ, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 17 ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ ἀστυνόμου Ἄλμπρεχτ. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1929, μέσα στὴν ταχεία ἀμαξοστοιχία Βιέννης — Πράγας, ἐκλάπησαν ἀπὸ παραγγελιοδόχο μιᾶς φίρμας κοσμημάτων 17 κόκκινα μαργαριτάρια ἀξίας 100.000 περίπου μάρκων. Οἱ δράστες (δύο Οὔγγροι, ὀνόματι Γκέζα Κλάϊν καὶ Ὄττο Τζενέκε) συνελήφθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο Ἄλμπρεχτ.

Ἔτσι μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ μὲ τὶς τέτοιες συνθῆκες, σιγὰ - σιγὰ οἱ διεθνεῖς λωποδύτες δὲν εἶχαν πλέον διάθεση νὰ ἐξασκήσουν τὸ ἐπάγγελμά τους στὴ Βιέννη γιατὶ συλλαμβάνονταν ἀμέσως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θεσπίσθηκαν ἐκ μέρους τῆς Ἀστυνομίας διώξεως τοῦ ἐγκλήματος δύο μέθοδοι κατὰ τῶν λωποδυτῶν. Οἱ μέθοδοι αὐτὲς ἐχρησιμοποιοῦντο ὄχι

μόνο γιὰ τοὺς λωποδύτες, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς κοινοὺς κλέπτες καὶ ἀπατεῶνες ποὺ ἦσαν πολὺ ἀποτελεσματικές.

Ὁ λωποδύτης λοιπὸν θὰ πάῃ στὸ συνηθισμένο πόστο του γιὰ νὰ «δουλέψῃ» καὶ ἐκεῖ ὁ ἀστυνομικὸς θὰ ἔρθῃ σὲ ἐπαφὴ μαζί του. Καὶ ἔτσι ἐρχόμαστε στὸ πλέον κρίσιμο σημεῖο, στὴν ἀνακάλυψη τοῦ λωποδύτη. Ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίζῃ τοὺς χώρους ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πεδίο δράσεως τοῦ λωποδύτη. Καλὸν εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ἕνας χάρτης πάνω στὸν ὁποῖο νὰ σημειώνωνται τὰ σημεῖα αὐτά, γιὰ νὰ μπορεῖ ὁ ἀστυνομικὸς νὰ τὰ μελετᾶ εὐχερῶς.

«Ὁ κλέπτης δὲν κλέβει μὲ τὰ δάκτυλα, ἀλλὰ μὲ τὸ μυαλὸ καὶ τὰ μάτια», τονίζει μιὰ βασικὴ ἀρχὴ τῶν λωποδυτῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς τῆς παρακολουθήσεως δὲν πρέπει νὰ κοιτάζῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν λωποδύτη ἀπὸ τὰ δάκτυλα. Σπανίως θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία στὸν ἀστυνομικὸ νὰ ἰδῇ τὰ δάκτυλα τοῦ λωποδύτη νὰ δουλεύουν. Ὁ λωποδύτης ἀναγνωρίζεται ἁπλῶς ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ λωποδύτη: Ψάχνει καὶ ἐρευνᾶ γιὰ νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία καὶ αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς στὰ μάτια του. Ἔτσι προδίδεται.

Ἀπομένει τώρα ὁ ἀστυνομικὸς νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο τοῦ λωποδύτη γιὰ νὰ ἀποτυπώσῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ὅταν ὅμως τὸ βλέμμα τοῦ ἀστυνομικοῦ διασταυρωθῇ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ λωποδύτη κατὰ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς ἐρευνᾶ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ θύμα του, ἢ ὅταν κοιτάζῃ τὸν λωποδύτη ἴσια στὰ μάτια, ἀμέσως ὁ λωποδύτης σταματᾶ νὰ δουλεύῃ καὶ ἀπομακρύνεται. Εἶναι πλέον ἄσκοπο νὰ συνεχίσῃ ὁ ἀστυνομικὸς τὴν περαιτέρω παρακολούθησή του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κλασικὸς τρόπος τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ λωποδύτη. Πρέπει ὅμως νὰ λεχθῇ ὅτι καὶ ὁ λωποδύτης ἐπίσης ἐκλαμβάνει τὸν καθένα ποὺ τὸν κοιτάζει ἐπίμονα γιὰ ἀστυνομικό, γιατὶ ἔχει πάντοτε τὴν ὑποψία ὅτι παρακολουθεῖται. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει νὰ τοῦ ρίχνῃ βλέμματα, γιατὶ θὰ τὸν χάσῃ.

Ὕστερα ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ διαπιστώσῃ ἐὰν ὁ λωποδύτης ἐργάζεται μόνος ἢ μὲ συνεργούς. Ἕνα γρήγορο νεῦμα ποὺ θὰ ἀνταλλαγῇ μεταξὺ συνεργοῦ καὶ λωποδύτη, εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ τελευταῖος περὶ τοῦ κινδύνου καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασία του.

Τὸ καλύτερο ἐργαλεῖο τοῦ λωποδύτη εἶναι τὰ λεπτὰ καὶ μακρυὰ δάκτυλά του. Ἡ περιβολή του εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ περιβάλλον. Ντύνεται πάντοτε καλά. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ λωποδύτης ἐργάζεται μὲ συνεργό, ἕνα ἢ περισσοτέρους. Ὁ λωποδύτης σπανίως δρᾶ μόνος του. Στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι ἀριστοτέχνης στὴ δουλειά του καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητές του. Γνωστοὶ γιὰ τὴν ὁμαδικὴ δράση τους εἶναι οἱ Πολωνοί, οἱ Ἰταλοὶ καὶ ἐν μέρει οἱ Οὔγγροι. Ἡ «σαιζὸν» τῆς δράσεως ἀρχίζει τὴν ἄνοιξη. Τὸν χειμώνα ἡ δουλειὰ εἶναι πιὸ δύσκολη καὶ περιορίζεται σὲ τοπικὰ κρούσματα.

Γενικῶς, ἡ ἀφαίρεση τοῦ πορτοφολιοῦ γίνεται μὲ τὸ δεξὶ χέρι, ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν προκάλυψη. Ὁ λωποδύτης χρησιμοποιεῖ πάντοτε τὴν μέθοδο ποὺ λέγεται «ψαλίδι». Δηλαδὴ ἐκτείνει τὰ δάκτυλα τοῦ χεριοῦ του σὲ τρόπον ὥστε ὁ δείκτης καὶ ὁ μεσαῖος νὰ σχηματίζουν ψαλίδι καὶ μ' αὐτὸ συλλαμβάνει καὶ ἀφαιρεῖ τὸ ἀντικείμενο (π.χ. τὸ πορτοφόλι) ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ θύματος. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπιβεβαιοῦται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν δίωξη τῶν λωποδυτῶν καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀποκτήσει ὡς ἐκ τούτου πείραν ἐπὶ τοῦ θέματος. Δηλαδὴ τὸ «ψαλίδι» σχηματίζεται πάντοτε μὲ τὸν δείκτη καὶ τὸν μεσαῖο δάκτυλο, γιατὶ αὐτὰ τὰ δάκτυλα ἔχουν περισσότερη εὐαισθησία καὶ δύναμη. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἔργεται ἀρωγὸς καὶ ὁ ἀντίχειρας.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας λωποδύτης ἀναζητεῖ μέσα σ' ἕνα τραμ τὸ θύμα του γιὰ νὰ τοῦ «ξαφρίσῃ» τὸ πορτοφόλι. Πρῶτα ἀπ' ὅλα προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τοῦ θύματος. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ κρατεῖ στὸ ἀριστερό του χέρι μιὰ ἐ-

φημερίδα, ἕνα καπέλλο, ἢ ἕνα ἐπανωφόρι. Μ' αὐτὰ καλύπτει τὴ θέα τοῦ θύματός του, ποὺ δὲν βλέπει τὶς κινήσεις τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του. Μετὰ ψαχουλεύει τὸ θύμα γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ποῦ βρίσκεται τὸ πορτοφόλι. Ἐὰν τύχῃ τὸ θύμα καὶ ἀντιληφθῇ κάτι τὸ ὕποπτο, ὁ λωποδύτης ἀπομακρύνεται ἀμέσως. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τὸ θύμα δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ τίποτε καὶ διαπιστώνεται ὅτι τὸ πορτοφόλι βρίσκεται στὴ δεξιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶναι κουμπωμένο. Ἐπειδὴ τὸ σακάκι ξεκουμπώνει ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά, ὁ λωποδύτης τοποθετεῖ τὸν δείκτη τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του κάτω ἀπὸ τὸ κουμπὶ καὶ μὲ τὸν ἀντίχειρα πιέζει τὸ κουμπὶ καὶ ἀνοίγει τὸ σακάκι. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προεργασίας αὐτῆς πιέζει ἐλαφρῶς μὲ τὸ σῶμα του τὸ στομάχι τοῦ θύματος, γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ καὶ ἀντιληφθῇ τὸ ξεκούμπωμα τοῦ σακακιοῦ. Μετά, ἡ δουλειὰ εἶναι εὔκολη. Σὲ ἕνα μικρὸ τράνταγμα τοῦ ὀχήματος — π.χ. ὅταν φρενάρῃ ὁ ὁδηγὸς ἢ ὅταν ξεκινᾶ — οἱ ἐπιβάτες κλονίζονται καὶ χάνουν τὴν ἰσορροπία τους, ὁπότε ὁ λωποδύτης ἢ ἕνας συνεργός του, πέφτει πάνω στὸ θύμα, τοῦ ζητάει συγγνώμην, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὸ δεξί του χέρι, καλυμμένο μὲ τὴν ἐφημερίδα, κατευθύνεται πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ καὶ πιάνει τὸ πορτοφόλι, τὸ σύρει λίγο πρὸς τὰ ἐπάνω μέχρι τὴν γωνία τῆς τσέπης καὶ μετὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ δουλειὰ ἔχει τελειώσει.

Ὅπως βλέπουμε, τὸ μικρὸ καὶ ἀπότομο τίναγμα τοῦ ὀχήματος συνετέλεσε στὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου τοῦ λωποδύτη. Οἱ κινήσεις αὐτές, εἴτε φυσικὲς εἶναι εἴτε τεχνητές, μέσω τῶν συνεργῶν, ἐπιζητοῦνται εἰδικῶς ἀπὸ τὸν λωποδύτη καὶ δὲν εἶναι μόνο σπουδαῖες κατὰ τὴν διάπραξη τῆς κλοπῆς, ἀλλά καὶ χαρακτηριστικές.

Ὅταν ἡ λεία περιέλθῃ στὰ χέρια τοῦ λωποδύτη, ἂν αὐτὸς δουλεύῃ μὲ συνεργό, θὰ τὴν δώσῃ κρυφὰ σ' αὐτόν, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῇ σὲ περίπτωση συλλήψεώς του.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸν λωποδύτη νὰ ἐξαφανίζεται ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς διαπράξεως τῆς κλοπῆς. Ἐὰν τὸν ἀνακαλύψουν καὶ ἔχῃ ἐπάνω του τὴ λεία, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτήν, πετώντας την κρυφὰ χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν ἢ ρίχνοντάς την μέσα στὴν τσέπη ἑνὸς ἀγνώστου.

Ἐὰν ὁ λωποδύτης καταληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀλλὰ εἶναι ἄγνωστος, θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴ φυγὴ ἢ ἀκόμα χρησιμοποιώντας καὶ βία, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ. Βία χρησιμοποιοῦν εἰδικῶς οἱ Οὔγγροι λωποδύτες. Σὲ ἄλλους δὲν ἔχει παρατηρηθῇ.

Ἐὰν ἡ κλοπὴ ἐπιτύχῃ, ὁ λωποδύτης θὰ προσπαθήσῃ νὰ βρῇ ἕνα κατάλληλο χῶρο γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀδειάσῃ τὸ πορτοφόλι. Αὐτὸ γίνεται κυρίως μέσα στὰ ἀποχωρητήρια, ὅπου πετᾶ τὸ ἄδειο πλέον πορτοφόλι μέσα στὸ ἀποχετευτικὸ σύστημα.

Τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέραμε δείχνει τὰ πλαίσια μέσα στὰ ὁποῖα ἐργάζεται ὁ λωποδύτης. Συνεχίζομε λοιπὸν μὲ τὸ τράμ. Ἐδῶ διακρίνουμε δύο κατηγορίες λωποδυτῶν: Αὐτοὺς ποὺ δουλεύουν κατὰ τὴν στάση καὶ αὐτοὺς ποὺ δουλεύουν κατὰ τὴν κίνηση τοῦ τράμ. Οἱ πρῶτοι δουλεύουν στοὺς σταθμούς. Στέκονται κοντὰ στὴν στάση καὶ περιμένουν νὰ ἔρθῃ ἕνα ὄχημα. Πρῶτα ὅμως φροντίζουν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ θύμα τους. Ὅταν δὲν βροῦν κανένα, ἀπομακρύνονται καὶ περιμένουν τὸ ἑπόμενο ὄχημα. Ἔτσι ἀφήνουν πολλὲς φορὲς 4—5 ὀχήματα νὰ περάσουν καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀνακαλύπτει ὁ ἀστυνομικὸς τὸν λωποδύτη. Στὴ δουλειὰ αὐτὴ προσπαθεῖ νὰ καλύπτεται ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα, ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ ὁ ἀστυνομικός. Ὁ ἐξασκημένος λωποδύτης τῆς κατηγορίας αὐτῆς δουλεύει μόνος του, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ἔχει ἕνα ἢ δύο συνεργούς. Ὁ ρόλος τοῦ συνεργοῦ εἶναι νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ παρακολουθῇ μήπως κάνει τὴν ἐμφάνισή του κανένας ἀστυνομικός. Κατὰ τὸν συνωστισμὸ ποὺ παρουσιάζεται στὴν εἴσοδο τοῦ ὀχήματος, προσπαθοῦν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ κλέψουν. Ἡ ἄνοδος στὸ ὄχημα εἶναι ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν λωποδύτη. Ἐνῶ λοιπὸν ὁ λωποδύτης τῆς κατηγορίας αὐτῆς ψάχνει νὰ βρῇ τὸ θύμα του πρὸ

τῆς ἀνόδου του στὸ ὄχημα, ὁ λωποδύτης ποὺ δουλεύει ἐν κινήσει ἀνεβαίνει στὸ πρῶτο ὄχημα. Ἔχει δὲ τὴν ἱκανότητα νὰ σκαρφαλώνῃ ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐκκινήσεως. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πολλὲς φορὲς οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πηδοῦν πάνω στὸ ἤδη ἐν κινήσει εὑρισκόμενον ὄχημα. Λόγω δὲ τοῦ αὐτομάτου κλεισίματος τῶν θυρῶν, παρουσιάζεται μεγάλη δυσχέρεια, γιατὶ ὁ μὲν λωποδύτης διευκολύνεται καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἄνοδό του κλείνουν οἱ πόρτες, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦν μένουν κρεμασμένοι ἀπ' ἔξω. Ὅταν ὅμως ὁ λωποδύτης θελήσῃ νὰ ξεφύγῃ μέσα ἀπὸ τὸ ὄχημα, τότε ὁ αὐτοματισμὸς στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι ἐναντίον του καὶ ἀντιστρέφονται οἱ ὅροι. Μέσα στὸ ὄχημα ὁ λωποδύτης μπορεῖ μόνον ὁμαδικὰ νὰ δουλέψῃ. Ὁ πρῶτος κλέβει καὶ ὁ δεύτερος εἶναι ἡ προκάλυψη καὶ ἔχει συνήθως τὶς πλάτες του στραμμένες πρὸς τὸν πρῶτο καὶ τὸ θύμα, προσποιούμενος ὅτι ζαλίζεται. Ἡ λεία θὰ δοθῇ κρυφὰ σὲ τρίτον. Στὰ ὀχήματα ὁ λωποδύτης δουλεύει πάντοτε στὸ πρῶτο ὄχημα, ὅπου βρίσκεται καὶ ὁ καλύτερος κόσμος. Ἐκεῖ ὁ λωποδύτης δὲν κάνει ἄλλο τίποτε, ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἐπιβάτες ποὺ πληρώνουν τὸ εἰσιτήριο καὶ νὰ ὑπολογίζῃ τὰ χρήματα ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ πορτοφόλι καὶ ποῦ τοποθετοῦνται. Ἡ κλοπὴ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἐπανωφοριοῦ εἶναι εὐκολωτάτη, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν τσάντα μὲ τὰ ψώνια. Οἱ γυναῖκες ἀφήνουν πολλὲς φορὲς ἀνοικτὲς τὶς τσάντες τους. Ὁ λωποδύτης γνωρίζει πῶς κλείνει κάθε τσάντα καὶ ξέρει πῶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Οἱ γυναῖκες συνήθως τοποθετοῦν τὸ πορτοφόλι τους μέσα στὴν τσάντα, πάνω ἀπὸ τὰ ψώνια. Ἀλλὰ καὶ πιὸ βαθειὰ ἂν τὸ τοποθετήσουν, ὁ λωποδύτης εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ πάρῃ, ἀρκεῖ νὰ ξέρῃ ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται. Στὸ σημεῖο αὐτὸ προδίδεται πάλιν ἀπὸ τὴν ἐρευνητικότητα τοῦ βλέμματός του καὶ ἔτσι τὸν ἀναγνωρίζει ὁ ἀστυνομικός. Πολλὲς φορὲς οἱ κλοπὲς ἀπὸ τὴν τσάντα μὲ τὰ ψώνια στὴν ἀγορὰ εἶναι ἔργο κοινῶν κλεπτῶν, ποὺ δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς λωποδύτες.

Ἐπιστρέφουμε λοιπὸν πάλι πίσω στὸ ὄχημα. Ὁ λωποδύτης ποὺ δρᾶ ἐν κινήσει ἔχει ἀνέβει ἐπάνω. Ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ ψάξῃ γιὰ τὸ θύμα καὶ νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ περιβάλλον. Ο συνεργοί του περιβάλλουν τὸ θύμα ποὺ ἔχει ἐπιλεγῇ, γίνεται ἡ προκάλυψη καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ ψαχούλευμα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ποῦ βρίσκεται τὸ πορτοφόλι. Σὲ λίγο ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὀχήματος θὰ πατήσῃ φρένο. Οἱ ἐπιβάτες ταλαντεύονται λίγο καὶ πέφτουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον, ὁπότε ἀφαιρεῖται τὸ πορτοφόλι.

Ἂς παραδεχθοῦμε τώρα ὅτι τὸ θύμα ἔχει τὸ πορτοφόλι του στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του. Πῶς δουλεύει ἐδῶ ὁ λωποδύτης; Τὸ ὅτι οἱ λωποδύτες εἶναι ἄριστοι ψυχολόγοι δὲν χρειάζεται νὰ τονισθῇ. Ἔχουν ἐπίσης γνώσεις ἀνατομίας, ποὺ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν δουλειά τους. Ἔτσι γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ σακάκι προκαλοῦν ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὸ στομάχι τοῦ θύματος καὶ μὲ τὴν αἴσθηση τοῦ χτυπήματος αὐτοῦ καλύπτεται ἡ αἴσθηση τῆς ἐπαφῆς τῶν δακτύλων ποὺ ἀφαιροῦν τὸ πορτοφόλι. Ὅταν ὁ γιατρὸς πρόκειται νὰ κάνῃ μιὰ ἔνεση σὲ ἕνα ἄρρωστο, πιέζει πρῶτα μὲ τὸ δάκτυλό του τὰ νεφρά, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ τελευταῖα πλευρά. Μὲ τὴν αἴσθηση τοῦ ἐλαφροῦ αὐτοῦ πόνου ποὺ προκαλεῖται, ὁ ἀσθενὴς δὲν αἰσθάνεται καθόλου τὴ βελόνα τῆς σύριγγος ποὺ ταυτοχρόνως τρυπάει τὶς σάρκες τοῦ γλουτοῦ του. Τὴν ἴδια μέθοδο χρησιμοποιεῖ καὶ ὁ λωποδύτης γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ. Ἕνα ἐλαφρὸ κτύπημα στὰ νεφρὰ καὶ τὸ πορτοφόλι ἔχει κάνει φτερά.

Ἐὰν δὲν παρέχεται στὸν λωποδύτη καμμιὰ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη, τότε μεταχειρίζεται τὴν κατωτέρω μέθοδο, ἡ ὁποία εἰσήχθηκε ἀπὸ τοὺς Ρώσους καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτες οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται μὲ βάσει τὶς σεξουαλικὲς σχέσεις: Μὲ ἕνα ξυραφάκι (σπάνια μὲ μεγάλο ξυράφι), ἀφοῦ πρῶτα ψαχουλέψει τὸ θύμα, σχίζει τὴν τσέπη ἀπὸ κάτω, τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ

νὰ πέσῃ τὸ πορτοφόλι. Τὸ ξυραφάκι ἀνυψώνεται ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ κόψῃ τὸ ὕφασμα. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι ὁ λωποδύτης πιέζει ἐλαφρῶς τὸ ὕφασμα κάτω ἀπὸ τὴν τομὴ καὶ τραβᾶ τὸ πορτοφόλι ἔξω μὲ τὸ χέρι ποὺ κρατᾶ τὸ ξυραφάκι. Ἐπειδὴ οἱ ἐσωτερικὲς τσέπες συνήθως ἔχουν ἰδιαίτερη ραφή, ὁ λωποδύτης θὰ προσπαθήσῃ νὰ κόψῃ μὲ τὸ ξυράφι καὶ τὴ ραφὴ αὐτὴ ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πέσῃ τὸ πορτοφόλι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τράμ καὶ τὰ λεωφορεῖα, οἱ λωποδύτες δροῦν ἐπίσης στὶς «γκαρντερόμπες» καὶ τὰ ἀναψυκτήρια τῶν θεάτρων. Κατὰ τὸ παρελθὸν στὴ Βιέννη, σὲ κάθε πρεμιέρα μεγάλου ἔργου, συλλαμβάνονταν 4—5 Οὔγγροι λωποδύτες. Ἀκόμα καὶ ὅταν δὲν εἶχαν εἰσιτήρια γιὰ τὴν παράσταση, παρέδιδαν τὰ παλτά τους στὴν «γκαρντερόμπα» τοῦ θεάτρου, πήγαιναν μετὰ σ᾽ ἕνα καφενεῖο καὶ ὅταν τελείωνε ἡ παράσταση ἐπέστρεφαν στὴν «γκαρντερόμπα» καὶ δροῦσαν χρησιμοποιώντας τὰ παλτά τους ὡς προκάλυψη. Γιὰ τοὺς διεθνοῦς κλάσεως λωποδύτες ἡ «γκαρντερόμπα» τοῦ θεάτρου εἶναι ἰδανικὸ πεδίο δράσεως καὶ δουλεύουν σχεδὸν πάντοτε μὲ συνεργούς.

Πλούσια δράση σημειώνουν ἐπίσης οἱ λωποδύτες καὶ στὶς τράπεζες. Ἔτσι τὴν 1η καὶ 15η κάθε μηνός, δηλαδὴ τότε ποὺ ἀποσύρονται μεγάλα ποσά, τὰ ὁποῖα ὅμως μεταφέρονται ἀμέσως μὲ αὐτοκίνητα, δὲν προσφέρεται πεδίο δράσεως στὸν λωποδύτη.

Δὲν μετακινοῦνται ὅμως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ αὐτοκίνητα. Σπάνια ἕνα ἄτομο θὰ πέσῃ θύμα κλοπῆς μέσα στὴν τράπεζα. Μέσα στὴν τράπεζα ὁ λωποδύτης θὰ παρακολουθήσῃ τὸ θύμα πόσα χρήματα θὰ ἀποσύρῃ καὶ ποῦ θὰ τὰ τοποθετήσῃ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εἶναι παρὼν ὁ ἴδιος, ἀλλὰ οἱ συνεργοί του. Εἰδικότητα στὴν κλοπὴ αὐτὴ ἔχουν οἱ Πολωνοί, ποὺ ἔχουν προάγει τὴν μέθοδο κλοπῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς τραπέζης, δρώντας ὁμαδικά.

Μαθαίνουν τὶς συνήθειες τοῦ θύματος καὶ ἐν συνεχείᾳ κλέβουν μεγάλα ποσὰ ἀπὸ ἀγγελιαφόρους τραπεζῶν μέσα στὰ τραῖνα. Ἐπίσης ἐργάζονται καὶ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ὕστερα ἀπὸ παρακολούθηση πολλῶν ἑβδομάδων, κατὰ τὴν ὁποία σπουδάζουν ὅλες τὶς συνήθειες τοῦ θύματος, ἕνας συνεργὸς ἀκολουθεῖ τὸ θύμα καὶ εἰδοποιεῖ ἕνα δεύτερο συνεργό, ὁ ὁποῖος περιμένει σὲ μιὰ γωνία ἑνὸς δρόμου. Ἀπὸ τὸν κάθετα διασταυρούμενο δρόμο ἔρχεται ὁ πραγματικὸς λωποδύτης, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα παλτό, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ ὡς προκάλυμμα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλο συνεργό. Αὐτὸς ποὺ παρακολουθεῖ τὸ θύμα θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα καὶ στὴν στροφὴ ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν γωνία τοῦ κτιρίου, θὰ σκηνοθετηθῆ σύγκρουση, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ζητηθοῦν πολλὰ συγγνώμην, καί... θὰ ἀνταμειφθοῦν οἱ κόποι τοῦ λωποδύτη ἀπὸ τὴν μακροχρόνια παρακολούθηση τοῦ θύματος.

Ἀρκετὰ χρόνια πρίν, μιὰ ὁμάδα Ρουμάνων λωποδυτῶν δούλευε στὴ Βιέννη. Αὐτοὶ παρακολουθοῦσαν ἐπὶ ἑβδομάδες τὸ θύμα τους κατὰ τὶς ἐπισκέψεις του στὴν τράπεζα καὶ τὸ ἔκλεβαν μέσα στὸ λεωφορεῖο. Σὲ 4 μόνο κλοπὲς ἀφήρεσαν συνολικῶς 350.000 κορῶνες καὶ μάλιστα μέσα ἀπὸ κλειστοὺς χαρτοφύλακες. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως χρηματικὰ ποσὰ κλέπτονται στὶς περιπτώσεις αὐτὲς καὶ γι᾽ αὐτὸ ἡ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρηση τῶν τραπεζῶν εἶναι ἀπαραίτητη. Στὰ ὀχήματα ἢ στοὺς στενοὺς δρόμους, στέκονται συχνὰ οἱ λωποδύτες καὶ μὲ τοὺς συνεργούς τους περιμένουν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, ἢ ὁ λωποδύτης προχωρεῖ στὸ στενὸ δρόμο ἔχοντας σηκωμένο τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ μὲ τὸ δεξὶ δουλεύει κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερό του βραχίονα. Συχνὰ χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ χαρτοφύλακες γιὰ προκάλυψη. Στὰ ταμεῖα ἐκχρηματικὸ ποσὸν ποὺ ἔχουν μαζί τους καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ φυλάγουν, ὁδηγεῖ εἰσιτηρίων, ἕνας συνεργὸς παρακολουθεῖ τοὺς ἐπιβάτες καὶ σημειώνει τὸ ἐνῶ ὁ λωποδύτης περιμένει μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο συνεργὸ πιὸ πέρα, στὴν εἴσοδο. Τὸ θύμα θὰ συναντηθῆ στὸ χώρισμα δῆθεν «τυχαίως» ἀπὸ τὸν λωποδύτη, ἢ μὲ τὸ ἄνοι-

γμα τῆς εἰσόδου θὰ παρατηρηθῆ συνωστισμός, ὁπότε παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ πάρουν τὸ πορτοφόλι του. Μέσα στὸ ὄχημα προσποιοῦνται ὅτι κοιμοῦνται ἢ χρησιμοποιοῦν τοὺς συνεργούς τους γιὰ νὰ ἀπασχολήσουν τὸ θύμα τους καὶ νὰ τὸ κλέψουν.

Ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ κατωτέρω περίπτωση: Τὸ 1933 ἕνας ἐργοστασιάρχης ἀλλαντικῶν εἶχεν ἀποσύρει ἀπὸ τὴν τράπεζα 10.500 κορῶνες. Ἡ σπείρα τὸν παρακολουθοῦσε. Ξαφνικὰ στὸ δρόμο βρίσκεται μπροστά του ἕνας ἐπιληπτικός, ὁ ὁποῖος ἐπετέθηκε καὶ ἅρπαξε τὸν ἐργοστασιάρχη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν κρατοῦσε σφιχτά. Ὁ ἐργοστασιάρχης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητάῃ βοήθεια γιὰ νὰ ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὸν ἐπιληπτικό, ὁπότε ἔτρεξεν ἕνας δεύτερος ἄνδρας, ἀπελευθέρωσε τὸν ἐργοστασιάρχη, καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἐπίθεση ποὺ ὑπέστη ἀπὸ τὸν ἐπιληπτικό. Μὲ κόπο ὁδήγησε τὸν «ἅρρωστο» σ' ἕνα ταξί, ἐνῶ ἄλλοι δυὸ διαβάτες τράβηξαν μὲ τὴν συζήτηση τὴν προσοχὴ τοῦ ἐργοστασιάρχη. Χρήματα καὶ ἐπιληπτικὸς ἐξαφανίσθηκαν!... Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ ξεκαθαρίσθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο Ἄλμπρεχτ. Ἦταν δουλειὰ τεσσάρων Οὔγγρων, κατὰ τὴν ὁποία ὁ λωποδύτης ποὺ ἀφήρεσε τὸ πορτοφόλι, ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ἐπιληπτικοῦ. Ἐν συνεχείᾳ διαλευκάνθηκαν καὶ ἄλλες περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τὸν ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἔπαιζεν ἕνας «ἀσθματικός». Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ λωποδύτης δουλεύει πολλὲς φορὲς μεταμφιεσμένος. Ἔτσι, πρὸ ἐτῶν μιὰ ὡραία νέα δεκα ὀκτὼ χρονῶν, ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς μεταμφιεσμένη σὲ καλόγρια.

Πρέπει νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ ἄλλες δυὸ εἰδικότητες τοῦ λωποδύτου, οἱ ὁποῖες ὅμως σήμερα σχεδὸν δὲν εἶναι σὲ χρήση: Τὴν κλοπὴ τῶν ρολογιῶν καὶ καρφιτσῶν γραβατῶν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἦταν πολὺ τῆς μόδας οἱ καρφίτσες τοῦ λαιμοδέτη. Σήμερα αὐτὸ συνηθίζεται μόνο στὰ θέατρα καὶ στὰ ἀγγλικὰ ἱπποδρόμια. Ἀξιοπρόσεκτον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 90% τῶν καρφιτσῶν ποὺ ἐκλέπτοντο ἐξελαμβάνοντο ὡς ἀπώλεια καὶ ἐλάχιστοι ἔβαζαν μὲ τὸ νοῦ τους ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κλοπῆς. Καὶ ὅμως ἡ κλοπὴ τῶν καρφιτσῶν ἦταν εἰδικὴ ἀπασχόληση τοῦ λωποδύτη. Πῶς δούλευε λοιπὸν ἐδῶ; Οἱ μέθοδοι εἶναι οἱ ἴδιες ποὺ ἐφαρμόζονται καὶ στὴν κλοπὴ τῶν πορτοφολιῶν, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ λεία εἶναι ὁρατή. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι ὁ λωποδύτης πιάνει τὴν γραβάτα, ἐνῶ κτυπᾶ ἐλαφρὰ τὸ στομάχι τοῦ θύματος, συγχρόνως δὲ μὲ τὸ ἄλλο χέρι κρατάει μιὰ ἐφημερίδα καὶ τραβάει τὴν καρφίτσα ἀπὸ τὴν γραβάτα. Ἡ καρφίτσα μεταβιβάζεται συνήθως στὸν συνεργὸ ποὺ στέκεται δίπλα. Συχνὰ ὁ λωποδύτης ζητάει συγγνώμην ἀπὸ τὸ θύμα, δίδει τὴν ἐφημερίδα σ' ἕνα συνεργό, ὁ ὁποῖος τὴν κρατάει κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι τοῦ θύματος, καὶ ἡ καρφίτσα φεύγει χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ τὸ θύμα. Αὐτὸ γίνεται πολὺ εὔκολα στὸ θέατρο μὲ τὰ προγράμματα. Ἀκολουθεῖται ἐπίσης ἡ κατωτέρω μέθοδος: Ὁ λωποδύτης προσποιεῖται ὅτι μελετάει μιὰ ἐφημερίδα ἢ ἕνα πρόγραμμα θεάτρου ποὺ κρατάει κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ δείκτης καὶ ὁ μικρὸς δάκτυλος ἢ ὁ μεσαῖος, παράμεσος καὶ μικρὸς δάκτυλος νὰ εἶναι στὴν ἐπάνω σελίδα τῆς ἐφημερίδας. Στὴν πρώτη περίπτωση ἔχει τὸν μεσαῖο καὶ τὸν ἀντίχειρα στὴν κάτω σελίδα, καὶ στὴν δεύτερη τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα. Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ δάκτυλα τραβάει τὴν καρφίτσα, κατὰ τὴν στιγμὴ ποὺ δίνει τὴν ἐφημερίδα σ' ἕνα συνεργό του. Καὶ ἐδῶ ἐπίσης κατὰ τὸ πιάσιμο τῆς καρφίτσας πρέπει νὰ πιεσθῆ ἐλαφρὰ τὸ στομάχι τοῦ θύματος. Ἐπίσης πολλὲς φορὲς ἀφαιρεῖται μιὰ καρφίτσα τὴν ὥρα ποὺ ὁ λωποδύτης καθαρίζει τὴν μύτη του μὲ ἕνα ὡραῖο μαντήλι.

Καὶ τώρα λίγα γιὰ τὴν κλοπὴ ρολογιῶν. Συνήθως οἱ ἄνδρες φέρουν ρολόγια χεριοῦ ἢ τσέπης κρεμασμένα ἀπὸ μιὰ ἁλυσίδα ἢ ἕνα λουρί. Σήμερα σπάνια κλέπτονται ρολόγια, γιατὶ πρῶτον σπάνια εἶναι χρυσᾶ καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι σχετικὰ μικρῆς ἀξίας καὶ δεύτερον γιατὶ ὅλοι σχεδὸν φροῦν ρολόγια χεριοῦ, ὅπου ἡ ἐργασία τοῦ λωποδύτη δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ στεφθῆ ἀπὸ ἐπιτυχία. Καὶ ὅμως κλέπτον-

ται καὶ τὰ ρολόγια χεριοῦ. Ἀναφέρουμε δυὸ λωποδύτες τῆς κατηγορίας αὐτῆς ποὺ ἐξασκοῦν τὴν τέχνη αὐτή. Ὁ ἕνας ἐφάρμοζε τὴν τέχνη του στὸ κοινὸ καὶ εἶναι γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Μπόρα, γιουγκοσλαβικῆς καταγωγῆς. Ὁ δεύτερος εἶναι Βούλγαρος, ὁ ὁποῖος ἔπαυσε πλέον νὰ δουλεύῃ ὡς λωποδύτης. Δὲν εἶχε ποτὲ συλληφθῆ, ἡ Ἰντερπὸλ ὅμως τὸν εἶχε καταχωρημένο στὰ ἀρχεῖα της ὡς διεθνῆ λωποδύτη. Μιλοῦσε δεκατέσερις γλῶσσες. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συνομιλίας μέσα στὸ δικαστήριο πῆρε τὸ ρολόγι ἑνὸς δικαστοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν στυλογράφο τοῦ εἰσαγγελέως, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν!...

Ἡ δουλειὰ γίνεται ὡς ἑξῆς: Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς κινήσεις ἐκτείνονται τὰ μακρυὰ δάκτυλα τοῦ λωποδύτη πρὸς τὸ ρολόγι τοῦ θύματος. Ὁ μεσαῖος δάκτυλος τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ πιέζει τὴ θηλειὰ τοῦ ρολογιοῦ χεριοῦ καὶ τὴν πόρπη, ἔτσι ποὺ ξεκουμπώνει, ἐνῶ τὸ ἄλλο μέρος συγκρατεῖται ἀπὸ τὸν ἀντίχειρα. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα τὰ ρολόγια χεριοῦ δὲν ξεκουμπώνουν ἔτσι. Ἡ περίπτωση αὐτὴ εἶναι μοναδική.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸν λωποδύτη ποὺ δουλεύει μὲ τὰ ρολόγια τσέπης. Δουλεύει συνήθως μὲ συνεργό. Ἡ ἀφαίρεση ἑνὸς ρολογιοῦ ποὺ εἶναι ἀναρτημένο μὲ λουρὶ δὲν εἶναι δύσκολη. Ἐὰν τὸ ρολόγι εἶναι κρεμασμένο μὲ ἁλυσίδα, τότε ὑπάρχουν δυὸ δυνατότητες ἀφαιρέσεώς του: Νὰ ἀφαιρεθῆ τὸ ρολόγι μόνο ἢ μαζὶ μὲ τὴν ἁλυσίδα, ἂν αὐτὴ ἀξίζει. Συχνὰ ὁ λωποδύτης σπάζει τὴν ἁλυσίδα ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του καὶ ἔτσι ρολόγι καὶ ἁλυσίδα μαζὶ βρίσκονται στὴν κατοχή του. Ἐὰν ἡ ἁλυσίδα δὲν σπάζῃ οὔτε ἀνοίγῃ, τότε ὁ λωποδύτης στραβώνει τὸν κρίκο μὲ τὸν ὁποῖο συνδέεται τὸ ρολόγι μὲ τὴν ἁλυσίδα. Αὐτὸ γίνεται τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ λωποδύτης ἔχει τὸ ρολόγι στὸ χέρι, χρησιμοποιώντας τὸν ἀντίχειρα, τὸν μεσαῖο καὶ τὸν μικρὸ δάκτυλο, πιέζει τὸ ρολόγι μέσα στὴν τσέπη, ἐνῶ συγχρόνως μὲ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δείκτη στρίβει τὸν κρίκο. Ἐὰν ἡ ἁλυσίδα εἶναι ἀξίας, συνήθως δὲ κρέμεται ἐξωτερικά, τότε ξεκουμπώνει τὸ γάντζο της καὶ τὴν ἀφήνει νὰ κρέμεται. Τὴν δεύτερη φορά, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τοῦ δοθῆ, τραβάει καὶ παίρνει τὴν ἁλυσίδα μαζὶ μὲ τὸ ρολόγι. Ὁ συνεργός του συνήθως στέκεται μὲ τὶς πλάτες πρὸς τὸν λωποδύτη καὶ τὸν κκλύπτει ἔτσι καὶ ταυτόχρονα παραλαμβάνει καὶ τὸ κλοπιμαῖο. Ἐὰν ὁ λωποδύτης ἀντιληφθῆ ὅτι ἀνακαλύφθηκε, ρίχνει τὴ λεία του μέσα στὴν τσέπη τοῦ πρώτου τυχόντος.

Ἡ τέχνη τοῦ λωποδύτη ἀπαιτεῖ πολὺ μεγάλη ἐπιδεξιότητα στὸ ἄνοιγμα τῆς τσέπης καὶ γι' αὐτό, ὅπως ἐλέχθη, χρειάζεται μακροχρόνια ἐξάσκηση. Μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη καὶ σύλληψη τοῦ λωποδύτη χρειάζεται μακροχρόνια ἐξάσκηση τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ λωποδύτης εἶναι ψυχολόγος. Κατ' ἀρχὰς ψάχνει νὰ βρῆ ἕνα θύμα. Κατόπιν μελετάει τὶς ἰδιότητές του καὶ τὶς ἱκανότητές του. Ὕστερα καταστρώνει τὸ σχέδιο δράσεως. Τὸ θύμα θὰ περικυκλωθῆ ἀπὸ τοὺς συνεργοὺς γιὰ νὰ διαπιστωθῆ τὸ μέρος ποὺ ἔχει τὸ πορτοφόλι του. Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ αὐτά, ἀρχίζει ἡ δράση. Μπορεῖ νὰ περάσουν ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βρεθῆ τὸ θύμα μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ διαπραχθῆ ἡ κλοπὴ εἰς βάρος του. Σὲ κάθε περίπτωση χρειάζεται ἀπόλυτη ψυχραιμία. Ἐπειδὴ ὁ λωποδύτης σπάνια δουλεύει μόνος του, πρέπει, γιὰ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχία ἡ Ἀστυνομία στὴν ἀνακάλυψη καὶ σύλληψή του, νὰ διαθέτῃ στὴν παρακολούθησή του τοὐλάχιστο δυὸ συνεργαζόμενους ἀστυνομικούς. Οἱ παρακολουθοῦντες ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ βρίσκωνται ὅσο τὸ δυνατὸν κοντὰ στὸν λωποδύτη, μιὰ προϋπόθεση ποὺ στὴν ἐφαρμογή της πρακτικῶς εἶναι δύσκολη. Τονίσθηκε ἐπανειλημμένα ὅτι ὁ λωποδύτης ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὰ ἐρευνητικὰ βλέμματά του, κατὰ τὸ χρόνο ποὺ ψάχνει νὰ βρῆ τὸ θύμα του. Ἀπὸ τὴν πεῖρα εἶναι γνωστόν, ὅτι λωποδύτες καὶ κλέπτες συχνάζουν συνήθως στοὺς ἴδιους χώρους.

Ἡ συνεργασία παλαιῶν λωποδυτῶν μὲ παιδιὰ — δηλαδὴ δασκάλου καὶ μαθητῶν — δὲν εἶναι σπάνια. Ἀναφέρουμε ἕνα παράδειγμα Οὔγγρων λωποδυτῶν: Ὁ ἕνας ἀγοράζει στὴν ἀγορὰ ἕνα πεπόνι, ποὺ τὸ τοποθετεῖ ἀνάμεσα στὰ πόδια του γιὰ

νὰ βγάλη τὸ πορτοφόλι του νὰ πληρώση. Τότε ἔρχεται ὁ ἄλλος ἀπὸ πίσω, παίρνει τὸ πεπόνι καὶ ἐξαφανίζεται. Ὁ πελάτης παραπονεῖται κατ' ἀρχὰς γιὰ τὸ πεπόνι του καὶ ἐν συνεχεία ἀρνεῖται νὰ πληρώση. Ἐν τῶ μεταξὺ ὁ ἄλλος μὲ τὸ πεπόνι βρίσκεται μακρυὰ καὶ ἐν ἀσφαλεία.

Πρὸ τοῦ 1938, στὴν Αὐστρία ὁ λωποδύτης διάλεγε πολλὲς φορὲς τὰ θύματά του μεταξὺ τῶν ἐπαρχιωτῶν, ἰδίως ὅταν δὲν τοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ δουλέψη ἀλλοῦ. Γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν μελέτη, θὰ δώσουμε ἕνα κλασικὸ παράδειγμα κλοπῆς ἐπαρχιωτῶν ἀπὸ τοὺς λωποδύτες.

Σὲ πολλὲς χῶρες ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία χρυσῶν νομισμάτων. Μιὰ τέτοια συναλλαγὴ μπορεῖ νὰ γίνη μόνο κρυφὰ μέσα σὲ εἰδικὸ δωμάτιο. Τὰ χρυσᾶ νομίσματα μετριοῦνται μέσα σὲ μιὰ σακούλα, ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ τραπέζι. Κατὰ τὴν στιγμὴ ποὺ γίνεται ἡ συναλλαγὴ καὶ ἔχουν μετρηθῆ τὰ χρήματα, ἀνοίγει ξαφνικὰ μιὰ διπλανὴ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ἐμφανίζεται ἕνας συνεργός, ὁ ὁποῖος ζητάει συγγνώμην καὶ ἀπομακρύνεται πάλι. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ λωποδύτης, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, πετάει τὸ σακούλι μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἀνάμεσα στὰ πόδια του, δῆθεν γιὰ νὰ μὴ τὰ δῆ ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης. Ὅταν κλείση ξανὰ ἡ πόρτα, ὁ λωποδύτης τοποθετεῖ πάνω στὸ τραπέζι ἕνα ἄλλο σακούλι ποὺ περιέχει τὸν ἴδιον ἀριθμὸ ἀπὸ κίβδηλα νομίσματα. Ὁ ἐξαπατηθεὶς παίρνει τὸ σακούλι μὲ τὰ κίβδηλα νομίσματα. Τὸ θύμα δύσκολα θὰ καταγγείλη τὴν περίπτωση στὴν Ἀστυνομία ὅταν ἀργότερα ἀντιληφθῆ ὅτι ἐξαπατήθηκε, γιατὶ καὶ αὐτὸς εἶναι ἐξ ἴσου παραβάτης, ὅσον καὶ ὁ λωποδύτης.

Ἀφοῦ εἴδαμε πῶς δουλεύει ὁ λωποδύτης, πρέπει νὰ ἔχουμε ἀντιληφθῆ ποιές δυσκολίες ἀντιμετωπίζει ὁ ἀστυνομικὸς στὴν καταδίωξή του. Τονίζουμε καὶ πάλιν, ὅτι ὁ ἀστυνομικός, στὸν εἰδικὸν αὐτὸν τομέα, πρέπει νὰ ἔχη ἰδιαίτερο πάθος καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του, γιὰ νὰ κάνη καλὰ τὴν παρακολούθησή του καὶ νὰ διαθέτη ὑπομονὴ καὶ μεγάλη ἐπιμονή.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΤΑΜΙΑΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΡΑΧΜΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κουβεντιάζοντας, φθάσαμε στὸ ταχυδρομεῖο. Κείνη τὴν ὥρα δὲν εἶχε καθόλου κίνηση. Ἡ σάλα ἦταν σχεδὸν ἄδεια κι' ὁ Σῖμος πῆρε μὲ τὴ σειρὰ τὶς θυρίδες καὶ κοίταξε σὲ μιὰ ποὺ ἡ πωλήτρια γραμματοσήμων ἦταν μιὰ ὄμορφη μελαχροινὴ καὶ σκερτσόζα κοπελίτσα. Ὁ Σῖμος ἀγόρασε γραμματόσημα κι' ὅσο τὰ κολλοῦσε, ἔπιασε τὴν ψιλοκουβέντα μαζί της ἐνῶ ἐγὼ κατέτρωγα μὲ τὰ μάτια μου τὰ γράμματα, ὅπου ἀνάμεσά τους ἀνεκάλυψα ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα. Μὰ πῶς θὰ γινόταν ἡ δουλειά; Μὲς στὰ ὅλα λοιπόν,, σκέπτομαι ,καὶ ὅπως ἦταν ὁ Σῖμος ξελιγωμένος μὲ τὴν πωλήτρια, ἅρπαξα τὰ γράμματα ἀπὸ μπροστά του καὶ τοῦ εἶπα.

— Πᾶμε μωρὲ Σῖμο, ἔχουμε καὶ δουλειά.

Κι' ἐνῶ ὁ Σῖμος κοίταζε ἀκόμα ἀφηρημένος τὴν κοπέλα, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, τὸ γράμμα εἶχε γλυστρήσει στὴν τσέπη μου. Τὸν τράβηξα ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ τοῦ ἔδωσα τὰ γράμματα. Τἄρριξε στὸ γραμματοκιβώτιο, χαιρετιστήκαμε καὶ χωρίσαμε. Ὁ Σῖμος τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο του καὶ ἐγὼ ὅλος χαρὰ καὶ μὲ φτερὰ στὰ πόδια γιὰ τὸ Τμῆμα.

Ἐκεῖ μὲ τὸν ἀστυνόμο, μακαρίτη, Τσαγκλῆ ἀνοίξαμε προσεκτικὰ τὸ γράμμα. Ἦταν πραγματικὰ γράμμα τῆς Ἀλίκης στὸν ἄντρα της καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς κορούλας τους στὸν πατέρα της. Φωτογραφήσαμε τὸ κείμενο καὶ τὸν φάκελο μὲ τὴ διεύθυνση καὶ ὕστερα ἀμέσως τὸ ταχυδρομήσαμε. Τὸ σχέδιο εἶχε πλήρη ἐπιτυχία. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο μᾶς ἀποκάλυψε τὰ πάντα, ὅτι δηλαδὴ ὁ καταχραστὴς τοῦ ταμείου Πειραιῶς — Αἰγίνης Βάλμπαλης, βρισκόταν στὴ Σερβία μὲ τὸ ψευδώνυμο Νικόλας Γιουγκόσλοτς.

—Ὅλα καλὰ Δουκάκη, μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, οἱ κόποι σου δὲν πῆγαν χαμένοι. Τὸν Βάλμπαλη τὸν ἔχομε στὰ χέρια μας, μὰ νὰ δοῦμε, θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἐνεργήσουμε ἐμεῖς γιὰ τὴ σύλληψή του; Βλέπεις δικαίωμα τώρα ἔχει ἡ Χωροφυλακή.

Μά, μὲ τὸ λεπτομερὲς δελτίο ποὺ εἶχα ὑποβάλλει, ὁ διευθυντὴς καὶ μετέπειτα σεβαστὸς ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος κ. Ἰωάννης Σπύρου, μὲ ἔγγραφό του ζήτησε τὴν ἔγκριση τοῦ Ἀρχηγείου ὅπως ἐνεργήσουμε ἐμεῖς. Ὁ ἀρχηγός, μακαρίτης, Σὲρ Φρειδερῖκος Χαλίντεϋ, ἐνέκρινε τὴν ἀναχώρησή μας γιὰ τὴ Σερβία καὶ ἐζήτησε τὴν ἔγκριση τῆς δαπάνης τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τὸ Γενικὸ Λογιστήριο. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου κ. Γιούλης ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ καταχραστοῦ Βάλμπαλη ἐνέκρινε ἀμέσως τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς. Καὶ τότε πήραμε διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγείου νὰ φύγουμε τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὸ Βελιγράδι.

* * *

20 Μαΐου 1927 φύγαμε μὲ τὸν ὑπαστυνόμο τότε κ. Γεώργιο Πισπιρίγγο μ' ἐξπρὲς γιὰ τὴ Σερβία. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμερῶν ταξίδι φθάσαμε στὸ Βελιγράδι καὶ καταλύσαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἰμπέριαλ». Τὴν ἴδια μέρα παρουσιαστήκαμε στὴν Πρεσβεία μας καὶ παρακαλέσαμε νὰ γίνουν τὰ σχετικὰ διαβήματα πρὸς τὴν Ἀστυνομία Βελιγραδίου γιὰ τὴν σύλληψη τοῦ καταχραστοῦ.

Κι' ἀμέσως τὴν ἑπομένη ὁ ἐπιτετραμένος μ' ἔγγραφο τῆς Πρεσβείας μᾶς παρουσίασε στὸν διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας Βελιγραδίου κ. Τζώρβιτς.

Ὁ κ. Τζώρβιτς, νέος, τριανταπεντάρης, πολὺ λεπτός, πανέξυπνος καὶ γλωσσομαθής, μᾶς δέχτηκε στὸ γραφεῖο του μ' ἐγκαρδιότητα καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Πισπι-

ρίγγος, ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀποστολῆς, τοῦ ἀνέφερε τὴν ὑπόθεση, τοῦ ἔδωσε μιὰ φωτογραφία τοῦ καταχραστοῦ, ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἴχαμε στὰ χέρια μας καὶ τὰ ψευδώνυμα ποὺ μεταχειριζόταν: Βάσαλος, Νικόλαος, Βαρῶνος καὶ ὅτι ἀπὸ πληροφορίες, στὸ Βελιγράδι Βρίσκεται μὲ τὸ ὄνομα Νικόλας Γιουγκόσλοτς καὶ μένει στὴν ὁδὸ Σκέντερ Βεγκόνα, Νο 27.

Ὁ Σέρβος διοικητής, ἀφοῦ κράτησε ὑπὸ σημείωση ὅσα τοῦ ἀναφέραμε, κάλεσε στὸ γραφεῖο του δύο ἀστυνομικούς, τὸν ὑπαστυνόμο Νιούραβιτς καὶ τὸν ἀρχιφύλακα Στογιάνεβιτς καὶ μᾶς εἶπε:

— Κύριοι μ᾽ αὐτοὺς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς θὰ συνεργασθῆτε καὶ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς συλλήψεως τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀναζητᾶτε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ πολὺ πρωΐ, οἱ δύο Σέρβοι ἀστυνομικοί, ὁ ὑπαστυνόμος Πισπιρίγγος καὶ ἐγώ, βρισκόμασταν στὴν ὁδὸ Σκέντερ Βεγκόνα γιὰ παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὸν ἀριθμὸ 27. Ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ μοντέρνο σπίτι καὶ ὅπως πληροφορήθηκαν οἱ Σέρβοι συνάδελφοι κατοικοῦσε σ᾽ αὐτὸ ἡ οἰκογένεια Πάδοβιτς. Γιὰ τὸ ὄνομα Γιουγκόσλοτς ποὺ ρώτησαν, παντοῦ ἦταν τελείως ἄγνωστο. Πρώτη ἀτυχία, πρώτη ἀπογοήτευση. Μὰ ὅπως κι᾽ ἂν εἶχαν τὰ πράγματα, ἐμεῖς ἐπιμέναμε στὴν παρακολούθηση τοῦ μοντέρνου καὶ ἥσυχου ἐκείνου σπιτιοῦ.

Δὲν παρατηρήσαμε καμμιὰ κίνηση, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὄμορφη καὶ ὑψηλὴ κοπέλα ποὺ τακτικὰ μπαινόβγαινε, τὴ Μάρθα Πάδοβιτς. Καὶ πάλι οἱ Σέρβοι συνάδελφοι ρώτησαν ἐκεῖ γύρω, ἂν εἶδαν νὰ μένῃ στὸ σπίτι ἐκεῖνο ἕνας ξένος. Κάποιοι τοὺς εἶπαν πὼς πραγματικά, πρὶν ἕνα - δυὸ μῆνες εἶχαν δῆ ἕνα ξένο ποὺ πηγαινοερχόταν στὸ σπίτι, μὰ τελευταῖα δὲν τὸν ξαναεῖδαν. Πῶς τὸν ἔλεγαν δὲν ἤξεραν κι᾽ οὔτε κουβέντιασε κανεὶς μαζί του, μὰ ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ τοὺς εἶπαν καὶ τὴν φωτογραφία τοῦ Βάλμπαλη ποὺ τοὺς ἔδειξαν, ἀνεγνώρισαν τὸν ξένο.

Τότε πιὰ καταφύγαμε στὴν Ὑπηρεσία Ξένων γιὰ νὰ μάθουμε μὲ ποιό ὄνομα καὶ πότε μπῆκε ὁ Βάλμπαλης στὸ Γιουγκοσλαβικὸ ἔδαφος. Κι᾽ ἡ ἀπάντηση ἦταν θετικὴ μέν, ἀλλὰ μᾶς περίμενε δεύτερη ἀπογοήτευση. Ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ εἴχαμε ὡς τότε συγκεντρώσει ὁ Βάλμπαλης μεταχειρίστηκε τὰ ψευδώνυμα Νικόλαος Βάσαλος στὴν Αἴγυπτο, καὶ Νικόλαος Βαρῶνος στὴ Γαλλία. Μὲ τὸ τελευταῖο ὄνομα βρέθηκε στὰ δελτία εἰσόδου στὸ Σερβικὸ ἔδαφος στὶς 27 Ἰανουαρίου 1927, μὰ τὸν ἴδιο μῆνα ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Οὐγγαρία. Μὰ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχῃ φύγει πρὶν τόσους μῆνες γιὰ τὴν Οὐγγαρία, ἀφοῦ ἡ γυναίκα του μόλις πρὶν ἕνα μῆνα τοῦ ἔστελνε τὸ κλεμμένο γράμμα στὴ γνωστὴ διεύθυνση μὲ τὸ ὄνομα Γιουγκόσλοτς.

Τότε πελαγώσαμε καὶ δὲ μπορούσαμε νὰ προχωρήσουμε. Ἄλλο μυστηριῶδες πρόβλημα μᾶς παρουσιαζόταν. Σκεφθήκαμε λοιπὸν νὰ ρωτήσουμε γιὰ πιὸ σύντομα τὸν ταχυδρόμο. Πράγματι αὐτὸς ἀμέσως μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Μᾶς εἶπε πὼς ἐξακολουθητικὰ καὶ μάλιστα προχθὲς ἀκόμα ἔδωσε γράμμα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴ διεύθυνση αὐτὴ στὸ ὄνομα Γιουγκόσλοτς.

Ἀπὸ τότε ἡ παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ τῆς Σκέντερ Βεγκόνα ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἐντατική, γιατὶ οἱ Πάδοβιτς ἀσφαλῶς ἔκρυβαν ἢ ἐγνώριζαν ποῦ κρυβόταν ὁ Βάλμπαλης. Σκεφτήκαμε γιὰ ἔρευνα τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ τραβούσαμε τοὺς Πάδοβιτς στὴν Ἀσφάλεια Βελιγραδίου, μὰ ἂν δὲν τὸν βρίσκαμε ἐκεῖ, οἱ Πάδοβιτς δὲν θὰ μαρτυροῦσαν, ἐκεῖνος θὰ ἔπαιρνε τὰ μέτρα του καὶ σίγουρα πιὰ θὰ τὸν χάναμε. Ἐπιμέναμε λοιπὸν στὴν παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ τῶν Πάδοβιτς, ὅταν κατὰ τὸ βραδάκι ἐκείνης τῆς μέρας εἴδαμε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ μπαίνῃ ἕνας πανύψηλος, ἀδύνατος, ὑπόξανθος ἄνδρας. Περιμέναμε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὅταν βγῆκε, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Γιουγκοσλάβους ἀστυνομικοὺς καὶ ἐγὼ τὸν πήραμε στὸ κατόπιν. Ἀφοῦ τράβηξε δρόμους καὶ ὕστερα στενὰ δρομάκια, μπῆκε σ᾽ ἕνα χαμόσπιτο στὴν ὁδὸ Σκοπίων ἀριθ. 60, ἀπ᾽ ὅπου δὲν ξαναβγῆκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ Σέρβοι συνάδελφοι πληροφορήθηκαν ὅτι στὸ χαμόσπιτο τῆς ὁδοῦ Σκοπίων 60 καθόταν

ὁ πανύψηλος ἄνδρας Νικόλας Γιουγκόσλοτς, ποὺ καταγόταν ἀπ' τὴ Μακεδονία χωρὶς μόνιμη δουλειά, μὲ πλούσια τυχοδιωκτικὴ δράση στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Σερβία. Ὥστε ὁ Γιουγκόσλοτς ἦταν πρόσωπο ὑπαρκτὸ καὶ ὄχι ψευδώνυμο τοῦ Βάλμπαλη. Ἄλλο πάλι μπέρδεμα στὴν ὑπόθεση.

Τότε χωριστήκαμε σὲ δυὸ ὁμάδες. Οἱ ὑπαστυνόμοι Νιούρεβιτς καὶ Πισπιρίγγος ἀνέλαβαν τὴν παρακολούθηση τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Σκοπίων 60 καὶ ὁ ἀρχιφύλακας Στογιάνεβιτς καὶ ἐγὼ τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Σκέντερ Βεγκόνα 27. Τὰ βράδυα ὅλοι μαζὶ χτενίζαμε τὰ κέντρα διασκεδάσεως. Τίποτε ὅμως ἀπὸ ὅ,τι μᾶς ἐνδιέφερε δὲ μπορέσαμε νὰ βγάλουμε. Ὁ ἄνθρωπός μας, πουθενὰ δὲν φαινόταν, δὲν ξεμύτιζε. Ἀπὸ τὴν κοινὴ ὅμως παρακολούθηση προσέξαμε ὅτι ὁ Γιουγκόσλοτς συναντοῦσε δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὴ Μάρθα Πάδοβιτς κι' ὅταν χώριζαν, ἐκείνη πάντοτε ἔμπαινε στὸ βαποράκι ποὺ ἔκανε τὴ συγκοινωνία Βελιγράδι μὲ τὴν παραποτάμιο κωμόπολη Ζεμούντ.

Τότε καιροφυλάξαμε καὶ στὴν ἑπομένη συνάντησή τους, ὅλοι μαζὶ τὴν παρακολουθήσαμε. Μπήκαμε κι' ἐμεῖς στὸ βαποράκι, καὶ ὅπως ἦταν μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα καὶ ἡ ὄμορφη Γιουγκοσλάβα Μάρθα Πάδοβιτς καθόταν ἀμέριμνη στὸ μακρόστενο πάγκο τοῦ καταστρώματος καὶ διάβαζε περιοδικό, τὴν πῆρα φωτογραφία χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ μὲ τὴ μηχανή μου ποὺ κρατοῦσα πάντοτε μαζί μου, κάνοντας τὸν τουρίστα. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ταξιδάκι στὸν Σάββα ποταμό, φθάσαμε στὸ Ζεμούντ.

Ἡ Μάρθα μόλις βγῆκε συναντήθηκε τυχαία μὲ μιὰ φίλη της. Πῆραν μαζὶ τὸ μεγάλο δρόμο καὶ ἔφτασαν σχεδὸν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως. Ἐμεῖς ξωπίσω τους. Ἐκεῖ οἱ δυὸ κοπέλες στάθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ βίλλα, χαιρετίσθηκαν καὶ ἡ Μάρθα μπῆκε μέσα, ἐνῶ ἡ φίλη της γύρισε πίσω τὸν ἴδιο δρόμο. Ὁ ὑπαστυνόμος Πισπιρίγγος καὶ ἐγὼ μείναμε γιὰ παρακολούθηση τῆς βίλλας, ἐνῶ οἱ Σέρβοι συνάδελφοι ξαπολύθηκαν γιὰ πληροφορίες, ποιός δηλαδὴ κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Σὲ λίγο γύρισαν μὲ τὶς πληροφορίες τους ὅτι στὴ βίλλα καθόταν ὁ ἔμπορος Πέτροβιτς, συγγενὴς τῆς Πάδοβιτς.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὅταν ἡ Μάρθα βγῆκε πάλι μόνη καὶ τράβηξε στὴν ἀποβάθρα γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Ἀργὰ τὴ νύχτα φθάσαμε στὸ Βελιγράδι. Ἡ Μάρθα πῆγε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ κοντὰ τὴν περίμενε ὁ Γιουγκόσλοτς. Μίλησαν γιὰ λίγο, καληνυχτήθηκαν καὶ ἐκεῖνος πῆρε τὴ λεωφόρο Β. Ἀλεξάνδρου καὶ μπῆκε σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο διασκεδάσεως. Ἀπὸ κεῖ μέσα ποὺ πῆγε κάτι περιμέναμε πὼς θὰ βγάζαμε. Μπήκαμε καὶ ἐμεῖς. Καθίσαμε δυὸ - δυὸ σὲ χωριστὰ τραπεζάκια, μὰ ὁ Γιουγκόσλοτς οὔτε μίλησε σὲ κανέναν οὔτε καὶ κανεὶς τὸν πλησίασε. Περασμένα μεσάνυχτα σηκώθηκε καὶ ἔφυγε μισοζαλισμένος γιὰ τὸ σπίτι του. Περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ἀπὸ τὴν παρακολούθηση ὁ Γιουγκόσλοτς ἔκανε συναντήσεις μὲ διάφορα πρόσωπα μὰ καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τὸν δικό μας ἄνθρωπο. Χαμένος καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς ὁ Βάλμπαλης.

Ὅμως παρὰ τὴν τόση γκίνια δὲν ἀπελπιζόμασταν. Ἕνα βράδυ ποὺ εἴχαμε συγκεντρωθῆ ὅλοι στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ Τζώρβιτς γιὰ νὰ τοῦ ἀναφέρουμε τὶς παρακολουθήσεις καὶ τὶς πληροφορίες μας, ἐπρότεινα ἂν ἐγκρίνουν νὰ παίξουμε στὸν Βάλμπαλη ἕνα πονηρὸ κόλπο ποὺ μοῦ εἶχε ἔρθει στὸ μυαλό. Ἐπειδὴ ἤξερα πὼς στὸν Πειραιὰ εἶχε ἐπιστήθιο φίλο τὸν Νικόλαο Πάντο ποὺ διατηροῦσε γραφεῖο πλάϊ στοῦ Ὀθωνίδη, Πλούτωνος, σκέφθηκα νὰ τοῦ στείλουμε ἕνα γράμμα δῆθεν ἀπὸ τὸν φίλο του Πάντο ποὺ περαστικὸς ἀπὸ τὸ Βελιγράδι ἤθελε νὰ τὸν δῆ γιὰ νὰ τοῦ πῆ νέα ἀπὸ τὴ γυναίκα του Ἀλίκη. Φυσικὰ ὁ Βάλμπαλης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀμφιβάλη γιατὶ τὴ διεύθυνσή του ἐγνώριζαν τρεῖς μόνον ἄνθρωποι: ἡ γυναίκα του, ὁ καπετὰν - Μπόζιας κι' ὁ Ὀθωνίδης. Ἂν δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, θὰ ἔπεφτε στὴν παγίδα καὶ θὰ ἔσπευδε νὰ τὸν δῆ.

(Συνεχίζεται)

Η ΜΗΝΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ*

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Τὸ θέμα εἶναι πάντοτε καὶ ἐπίκαιρον καὶ ζωτικὸν καὶ μέγα. Σήμερα, μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης, καθίσταται ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπικαιρότατον καὶ βαρυσήμαντον διὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας.

Πρόκειται διὰ τὸ καθεστώς: τὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν. Καὶ πρόκειται γενικώτερον διὰ τὰς λαϊκὰς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας ἐκφράζουν καὶ ὑπερασπίζουν τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καὶ οἱ θεσμοί.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ οἱ κομμουνισταὶ ἀποπειρῶνται κατάλυσιν τοῦ Κράτους καὶ καπήλευσιν τῆς ἐννοίας τῆς Δημοκρατίας. Τὰ γεγονότα ὅμως τῆς Θεσσαλονίκης προκαλοῦν ἐντόνως τὴν μνήμην καὶ ὀξύνουν τὴν ἀνάγκην τῆς γενικωτέρας θεωρήσεως τῶν Δημοκρατικῶν θεσμῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται τὸν τελευταῖον καιρὸν ὑπὸ συνεχῆ ὑπονόμευσιν καὶ συκοφάντησιν τῶν ἐχθρῶν τους: τῶν κομμουνιστῶν.

Ὠρύονται οἱ κομμουνισταὶ διότι τὸ Κράτος ἐπέβαλε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸν Νόμον καὶ τὴν ἰσχύν του.

Κατὰ σύμπτωσιν, εἰς τὴν ἰδίαν ἱστορικὴν πόλιν, τὸν Αὔγουστον τοῦ 1928, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὁ ἐκ τῶν πλέον δημοκρατικῶν ἡγετῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, εἶχεν χαράξει τὸ καθῆκον τοῦ Κράτους καὶ τῆς Δημοκρατίας (Βασιλευομένης ἢ ἀβασιλεύτου) ἔναντι πάσης ἀποπείρας βίας. Εἶχεν εἴπει, τότε, πρὸ 38 ἐτῶν, ὁ μέγας Ἕλλην πολιτικὸς τὰ ἑξῆς:

«Πᾶσα ἀπόπειρα διαταράξεως ἢ βιαίας ἀνατροπῆς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, τοῦ ὁποίου στερεὰ θεμέλια εἶναι ἡ Πατρίς, ἡ Θρησκεία, ἡ Οἰκογένεια καὶ ἡ Ἰδιοκτησία, θὰ εὕρῃ ἀντιμέτωπον τὴν πυγμὴν τοῦ κράτους. Χωρὶς ἄλλωστε νὰ περιορίσωμεν καμμίαν θεωρητικὴν συζήτησιν περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου, δι' οὗ δύναται νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ σημερινὴ ὀργάνωσις τῆς κοινωνίας καὶ χωρὶς νὰ γίνωμεν ἐπιλήσμονες τῶν φιλελευθέρων μας ἀρχῶν, εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἐξοπλίσωμεν τὸ κράτος καὶ τὰς ἀρχάς του διὰ τῆς ἀναγκαίας νομοθεσίας, ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀποτελεσματικὴ κοινωνικὴ ἄμυνα κατὰ τῶν ἀπροκαλύπτων ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος».

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος τὸ 1928. Καὶ οὐδεὶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι τὰ γεγονότα τῆς 10ης Ἰουλίου τοῦ 1966 εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπως ἐξειλίχθησαν, ὑπὸ τὴν σατανικὴν καθοδήγησιν τῶν κομμουνιστῶν ἀπετέλουν «ἀπροκάλυπτον ἀνατρεπτικὴν ἐνέργειαν τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος» ἡ ὁποία — ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος — ἔπρεπε νὰ εὕρῃ «ἀντιμέτωπον τὴν πυγμὴν τοῦ Κράτους».

Παρὰ ταῦτα, οἱ κομμουνισταὶ τολμοῦν νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι ἡ Δημοκρατία δὲν ἐκινδύνευσεν ἀπὸ τὰς ἰδικάς των ὀργανωμένας ἀνατρεπτικὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἄμυναν τὴν ὁποίαν ἀντέταξε τὸ Κράτος διὰ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Καὶ ὑβρίζουν καπηλικώτατα οἱ κομμουνισταὶ τοὺς θεσμούς. Καὶ προκαλοῦν τὸ κοινὸν αἴσθημα μὲ τὰς ἐναντίον τοῦ Βασιλέως ἀμέσους ἐπιθέσεις. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα καὶ ὅτι ὁ Θρόνος συνεργεῖ εἰς τὴν παραβίασιν αὐτήν.

Εἶναι γνωστοὶ καὶ διακρίνονται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ οἱ σκοποὶ τῶν κομμουνι-

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος τὴν 15-7-1966.

στῶν. Πρόκειται περὶ εὐθείας, ἀλλὰ ὄχι ἀνδρικῆς καὶ τιμίας ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Δημοκρατίας, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ Συνταγματικὴ Βασιλεία καὶ τὴν προστατεύει διὰ τοῦ κύρους του ὁ Θρόνος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της.

Δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑπερασπίσεως ὁ Θρόνος, τὸ καθεστώς, ὁ Βασιλεύς, ἀπὸ τὰς ἐν ψυχρῷ καὶ ἐκ συστήματος ἐναντίον των ἐπιθέσεις.

Τὸν ὑπερασπίζουν ἡ προσωπικότης τοῦ Ἄνακτος, ἡ ἀφοσίωσίς Του εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ ἡ πιστὴ τήρησις τοῦ ὅρκου Του.

Ἄλλωστε οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐπιτίθενται τώρα ἐναντίον τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Ἐπετίθεντο πάντοτε ἐναντίον κάθε Βασιλέως, ὅπως καὶ ἐναντίον τῶν Συνταγματικῶν θεσμῶν, εἴτε αὐτοὶ ἐξεφράζοντο ὑπὸ Βασιλευομένην εἴτε ὑπὸ ἀβασίλευτον Δημοκρατίαν.

Θὰ ἀνατρέξωμεν, εἰς ἐπίρρωσιν αὐτῆς τῆς ἀληθείας ποὺ ἐπιβεβαιοῦται ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ προσφάτου καὶ ἀπωτέρου παρελθόντος, πάλιν εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον.

Ὑπῆρξεν ὁ ἀληθινὸς ἐκφραστὴς τῆς ἀστικῆς Δημοκρατίας καὶ δὲν ἐδίστασεν, ὅταν ἔκρινε τοῦτο συμφέρον διὰ τὴν χώραν, ν' ἀναφωνήσῃ «Ζήτω ὁ Βασιλεύς», ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ὁ Κρὴς ἡγέτης, τὸ 1929, ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλήν, εἶχεν εἴπει:

«Κάποια διηνεκὴς προσπάθεια καὶ διόρθωσις — εἰς τὸ ἀστικὸν καθεστὼς — εἶναι ἐπιβεβλημένη. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παρεμποδίσωμεν καθόλου τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ γίνῃ ἡ βελτίωσις, ἀλλ' ἔχομεν καθῆκον ν' ἀντιταχθῶμεν κατὰ πάσης ἀποπείρας ὅπως ἡ βελτίωσις αὕτη γίνῃ διὰ μέσων βίας, χωρὶς νὰ πιεσθῇ ἡ Δημοκρατία εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν. Καὶ ὅταν λέγω Δημοκρατίαν — συνέχισεν ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος — δὲν ἐννοῶ τὸ πολίτευμα τὸ ὑπὸ ἀρετὸν ἄρχοντα, ἀλλὰ περιλαμβάνω καὶ αὐτὴν τὴν Βασιλευομένην Δημοκρατίαν. Δὲν θὰ δεχθῶμεν προσβλέποντες ἀδιάφορο. τὴν ἐργασίαν τὴν διεξαγομένην διὰ τῆς βίας — κατέληξεν ὁ Κρὴς πολιτικὸς — ἐκ μέρους μιᾶς θορυβοποιοῦ μειοψηφίας πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖον ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ δέχεται, τοῦ πολιτεύματος ἐκείνου κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ πλειοψηφία ἔχει ἑκάστοτε τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ρυθμίζῃ τὰ πράγματα τοῦ τόπου».

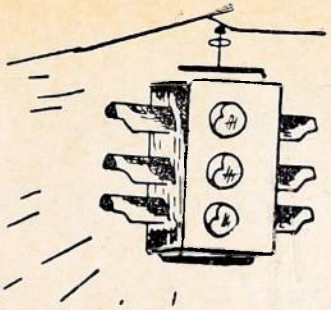
Αὐτὰ ἔλεγε τὸ 1929 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Καὶ καθώριζεν ὄχι μόνον τὰ καθήκοντα τῆς Δημοκρατίας — δίχως νὰ κάνῃ δ.άκρισιν μεταξὺ Βασιλευομένης καὶ ἀβασιλεύτου — ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιώματά της, ἔναντι «τῆς βίας ἐκ μέρους μιᾶς θορυβοποιοῦ μειοψηφίας».

Ἦτο ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ μέγας Κρὴς πολιτικὸς ἐζήτησε καὶ ἐψήφισε τὸν Νόμον περὶ ἰδιωνύμου. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον οὐδὲν μετεβλήθη. Ἀντιθέτως, προσετέθησαν ἄπειρα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὰς ἀπόψεις ἐκείνας τοῦ Ἐλευθερίου Βεν.ζέλου καὶ δικαιώνουν ἀπολύτως τὰς δογματικὰς θέσεις του περὶ Δημοκρατίας καὶ κομμουνισμοῦ. Καὶ τότε καὶ τώρα καὶ πάντοτε ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἐχθρὸς τῆς Δημοκρατίας. Καὶ διὰ τοῦτο βάλλει ἐναντίον της, πότε ὄπισθεν ὡς ὑπονομευτής της, πότε ὡς θρασὺς ὑβριστὴς τῶν θεσμῶν τοῦ Βασιλέως.

Ἰδιαιτέρως τὸν τελευταῖον καιρὸν οἱ κομμουνισταὶ βάλλουν, ἐμμέσως ἢ ἀμέσως κατὰ τοῦ Θρόνου. Καὶ εἶναι προφανὴς ὁ σκοπός τους. Ὑπονόμευσις τοῦ Θρόνου σημαίνει ὑπονόμευσις τῶν θεσμῶν. Καὶ ὑπονόμευσις τῶν θεσμῶν σημαίνει κατάλυσ.ς τῆς Δημοκρατίας. Καὶ εἶναι εὐνόητον ὅτι τελικὸς στόχος τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶναι ὁ Βασιλεύς. Εἶναι οἱ θεσμοί, εἶναι αἱ λαϊκαὶ ἐλευθερίαι. Εἶναι ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ Λαοῦ, ἡ ὁποία παραμένει φανατικὸς ὑποστηρ.κτὴς τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος τοῦ ὁποίου — ὅπως εἶπεν καὶ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος — «στερεὰ θεμέλια εἶναι ἡ Πατρίς, ἡ Θρησκεία, ἡ Οἰκογένεια καὶ ἡ Ἰδιοκτησία».

Διὰ ὅλα, κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, πταίει ὁ Θρόνος, πταίει ὁ Βασιλεύς.

Εἶναι εὐνόητον, ἀφοῦ ὁ θεσμὸς τῆς Βασιλείας ἑδραιώνει τὴν συνέχε.αν τῆς Δη-

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Παπαγιωργάκης, ἐτῶν 4, τὸν ὁποῖο παρέσυρε φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Σταμέλο ἔξω ἀπὸ τὴν Χαλκίδα.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Δανάη Παλαιολόγου, μητέρα τοῦ ὁδηγοῦ Γεωργίου, ποὺ τραυματίσθηκε θανάσιμα, ὅταν τὸ Ι.Χ. 103580, στὴν ὁδὸν Ἀρτέμιδος τῆς Κηφισιᾶς παρεξέκλινε καὶ προσέκρουσε σὲ δέντρο.

— ΝΕΚΡΟΣὁ Θ. Ἀναστασόπουλος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ συνεπιβάτης Γ. Βοσκοῦρος, ὅταν τοῦτο συγκρούσθηκε μὲ τὸ 4056 ὄχημα τῆς Ε.Β.Α. ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Π. Γριβάκης.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Π. Πετροπούλου, ἐτῶν 13, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ 80 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Σπάρτης — Γυθείου φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Χατζέλη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Μπούμπουλης, ποὺ καταπλακώθηκε ἀπὸ μπουλντόζα ποὺ ἀνατράπηκε στὴ θέση «Γκούρα» Παρνασσοῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Στυλ. Ἀλογῆς, ποὺ ὁδηγοῦσε τὸ κάρρο του μεθυσμένος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Σπερχειοῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Κωλέτσης, ὅταν τὸ 78065 φορτηγὸ στὰ λατομεῖα Πετρουπόλεως ἔκανε ὄπισθεν, ἀνατράπηκε καὶ καταπλάκωσε τὸ θύμα. Ὁδηγὸς ἦταν ὁ Α. Ρουμελιώτης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Τζοβαράκος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν στὴ Σκίαθο παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα ἀπὸ ὕψος 30 μέτρων.

— ΝΕΚΡΗ ἡ 15έτιδα Κυρ. Τσουρουκίδου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ χωριὸ Πολύμυλος Κοζάνης τὸ 153590 βυτιοφόρο μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Μυλόπουλο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα ἡ Μίνα Κοροβέση, ἐτῶν 9, τὴν ὁποία παρέσυρε Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Μπουσιάνο στὰ Καμμένα Βούρλα.

μοκρατίας καὶ ἐκφράζει «τὴν ἀρχὴν ἑνός, σκοποῦσαν τὸ κοινὸν συμφέρον», ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἀριστοτέλης.

Ἔχει καταστῆ πλέον εἰς τὴν χώραν μας ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς εἰς «πανεθνικόν, βαθυσέβαστον καὶ ἀπαρασάλευτον σύμβολον».

Καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ συμβόλου βάλλει ἀπεγνωσμένως ὁ κομμουνισμὸς εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ σήμερα ἐξ αἰτίας τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος προεκάλεσεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Εἰς ἀπάντησιν ὅλων αὐτῶν, ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ θεωρεῖ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὸν Βασιλέα Του, ὅπως ἀκριβῶς Τὸν ἐχαρακτήρισεν πρὸ ἑνὸς ἔτους, στὶς 12 Ἰουλίου, ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς χώρας:

«Διεπιστώθη πλήρης ἁρμονία ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας. Ὁ Βασιλεὺς κατέχεται ἀπὸ τὴν πίστιν, ὅτι αἱ μοναρχικαὶ ἀντιλήψεις ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐποχήν μας νοεῖται μόνον τὸ πολίτευμα τῆς Δημοκρατίας. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἀταλάντευτος γραμμή Του».

Π. ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, ἡ Βασιλικὴ Καραχάλιου, ποὺ βάδιζε στὴν ὁδὸν Ἁγίας Ἄννης Πειραιῶς καὶ ὁ Φραγκῖσκος Βαμβακάρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ποὺ τὴν παρέσυρε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Διον. Δαουλάρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ παρασύρθηκε στὴν ὁδὸ Β. Ὄλγας στὸ Παγκράτι, ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 116509, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Κούγια, ποὺ συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Δημ. Θεοδούλα, ὅταν ξεκίνησε τὸ λεωφορεῖο πρὶν κατεβοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου Δ. Ξαρχογιαννόπουλος συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Κυράνα Παναγία, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 209775, ὅταν τοῦτο συγκρούσθηκε στὴν Πεντέλη μὲ τὰ 133430 ταξί.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, ὁ Πετρ. Καραγκιόζης, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας καὶ ὁ Ἀλ. Κεσάνης, πεζός, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα, στὴ λεωφόρο Καβάλας, ἀπὸ ἀδεξιότητα τοῦ ὁδηγοῦ, παρέσυρε τὸν Κεσάνη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, οἱ Εὐγ. Παπακωνσταντίνου καὶ ἡ κόρη του Ἄννα, ὅταν ἀνατράπηκε ἡ βέσπα τῆς ὁποίας ἐπέβαινον στοὺς «Ἁγίους Ἀναργύρους».

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Ν. Κανδήλης, ἐτῶν 15, ὅταν ἀνατράπηκε τὸ μοτοποδήλατό του στὸ «Ἑλληνικό».

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Μιχ. Ζαχαριουδάκης, ὁδηγὸς τοῦ 136759 ταξί, ὅταν αὐτὸ συγκρούσθηκε μὲ ἄγνωστο φορτηγὸ στοὺς «Ἁγίους Ἀναργύρους».

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, οἱ Α. Ἰωάννου, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 100343 καὶ ἡ Ἑλλη Ζαχαροπούλου ποὺ ἐπέβαινε, ὅταν στὴ λεωφόρο Συγγροῦ συγκρούσθηκε μὲ λεωφορεῖο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ λοχίας Ι. Σκυριανός, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν συγκρούσθηκε μὲ Ι.Χ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Τσιάνης, ἐτῶν 32 ,ὅταν στὴ Λαμία ἀνατράπηκε ἑλκυστήρας τὸν ὁποῖο ὁδηγοῦσε.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐγ. Ψάλης, ἐτῶν 6, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν Καλαμπάκα Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Παναργύρου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Λίσκος, ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ὅταν αὐτὸ ἀνατράπηκε στὸ 64ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Βερροίας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Βογιατζάκης, ἐτῶν 16, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν, ὁδηγώντας μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα, ἐπέπεσε στὸ φορτηγὸ ποὺ στάθμευε στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν (Κορυδαλλοῦ).

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Μ. Μπόντζος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε μὲ τὶ Ι.Χ. 41013 στὸ Ν. Ἡράκλειο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Βάϊος Μυλωνᾶς, τὸν ὁποῖο διαμέλισε ἁμαξοστοιχία στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἁγίας Ἄννης καὶ Ρέντη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁΧρ. Λαζαρίδης,ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ προσέκρουσε σὲ δέντρο στὸ 3ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Σερρῶν — Θεσσαλονίκης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ἓξι: οἱ Γ. Φρέρης, Εἰρ. Μοσχοπούλου, Κ. Βλάβης, Ἀλέξ. Στυργιάδης, ὅλοι ὁδηγοὶ μοτοποδηλάτων, καὶ Αἰκ. Σαμαρᾶ, Βασ. Μυτόμπαλος, πεζοί, σὲ ἀνάλογα δυστυχήματα ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ συγκρούσεις καὶ ἀνατροπὲς μοτοποδηλάτων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μακρυγιάννης καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Ναπ. Λαμπρόπουλος τοὺς ὁποίους συνέθλιψε τὸ 141717 ρυμουλκὸ αὐτοκίνητο στὸν Πειραιὰ μὲ ὁδηγὸ τὸν Θεμ. Φλάκα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀν. Ξενοφώντος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στοὺς «Ἁγίους Ἀναργύρους» φορτηγό.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δημ. Ἀντωνόπουλος, ποδηλάτης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν Κόρ.νθο Ι.Χ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ τρεῖς, στὴν τριπλὴ σύγκρουση τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, ὅπου τὸ 74756 Ι.Χ., μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Μίχα, ἔπεσε στὸ Ι.Χ. 207167 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Κωστομυτόπουλο, καὶ κεῖνο ἔπεσε στὸ διερχόμενο Ι.Χ. 213213 μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Κωστόπουλο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ πέντε, στὴν Ἀθήνα, οἱ Γρηγ. Ψαρρός (πεζός), ὁ Γ. Στεργής, σοφέρ, ἡ Εὐδ. Κωβαίου (πεζὸς), ἡ Ι. Καμπουρογιάννη (πεζὸς) καὶ ἡ Μαρία Σιταρᾶ (πεζὸς) σὲ ἀνάλογα τροχαία δυστυχήματα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀν. Ἀνδρόνικος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ τραυματισμένοι τρεῖς, ἡ γυναίκα τοῦ μοτοποδηλατιστοῦ, ὁ Πιὲρ Μουρσουά, Γάλλος καὶ ἡ γυναίκα του ὅταν ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀνδρόνικου ἔγινε σφοδρὴ σύγκρουση στὸ «Ἑλληνικό».

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ σοβαρὰ ἕξι ἄτομα: οἱ Κ. Μαγιάτης, ἡ γυναίκα του Χρυσάνθη καὶ οἱ ἐπιβάτες Ε.Β. καὶ Γ. Ὀρφανίδης καὶ ὁ Γ. Σεργκίδης, ὅταν τὸ Ι.Χ. τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν, στὸ 15ο χιλ.όμετρο τῆς ὁδοῦ Λαρίσης — Λαμίας, ἔπεσε πάνω σὲ σταθμεῦον (παγίδα) φορτηγό.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τέσσαρες, οἱ Ἑλ. Γιούντη, ἡ Ἑλ. Τουμχιέρη, ὁ Δ. Γκόγκας καὶ ὁ Α. Μαρῆς, σὲ τρία δυστυχήματα ποὺ ἔγιναν στὸ Παγκράτι, τοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ τὰ Νέα Λιόσια.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δέκα τρεῖς, ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα στὸ νομὸ Ἀχαΐας: οἱ Σ. Κούρκουλος, Π. Κούρκουλος, Μ. Ἀντωνακοπούλου, Ν. Μελαχροινός, Ι. Πάντος, Κ.Τσαούσης, Β. Τσαούσης, Θ. Τσαούσης καὶ Μ. Βυτσιάνα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Σταθόπουλος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ παρασύρθηκε στὸ 4ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ναυπλίου — Ἄργους ἀπὸ τὸ Ι.Χ. 267767 μὲ ὁδηγὸ τὸν ἀρχιτέκτονα Κ. Γρυπάρη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Τεκελῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ ἀντράπηκε στὴν ὁδὸ Δελφῶν — Ἰτέας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Δερεαπίδης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 490, μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Κυριακίδη, στὴ Δράμα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ἠλίας, ὁδηγὸς ἑλκυστήρα, ποὺ ἀνατράπηκε στὸ Ἀλιβέρι.

— ΝΕΚΡΟΙ οἱ Β. Ντόκας καὶ Χρ. Μπάρχας, ἐπιβάτες μοτοποδηλάτου, τοὺς ὁποίους παρέσυρε λεωφορεῖο σὲ στροφὴ παρὰ τὸ Ρίο στὴν ὁδὸ Πατρῶν — Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Φ. Πάπαρης, καρραγωγέας, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸ κάρρο του στὴν Καρδίτσα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Χαβ.δάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ὁ Χ. Καρυώτης, ὁδηγὸς δέσπας, ποὺ συγκρούσθηκαν στὴ Ρόδο.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Αἰκ. Παπαδημητρίου, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ ἀνατράπηκε στὴ Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Τσιλιγκρίδης καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου Γ. Τσέλιος, ἐπιβάτης, ὅταν αὐτὸ ἀνατράπηκε στὴν Ἀλεξανδρούπολι.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ε. Κονιτόπουλος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε Ι.Χ. 39851 μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Κόντη στὴ λεωφόρο Βασ. Γεωργίου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Τριανταφύλλου, ταγματάρχης, ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 203789 καὶ τραυματισμένοι τέσσαρες: οἱ Γ. Κορομηλᾶς, Ἀννα Μαλικιώρτη, Σταυρούλα Κυνάνογλου καὶ Κικὴ Κυνάνογλου, ἐπιβάτες, ὅταν τὸ Ι.Χ. συγκρούσθηκε παρὰ τὰ Μέγαρα μὲ τὸ φορτηγὸ 173165, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Β. Γεωργιόπουλος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μιχ. Φραγκίσκος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, καὶ τραυματισμένοι δύο συνεπιβάτες, ὅταν ἀνατράπηκαν στὸ 18 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Νάξου — Φιλοτίου.

— ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ καὶ συνελήφθη ὁδηγὸς Ι.Χ. Γ. Μαμίδης, ὁ ὁποῖος στοὺς «Ἁγίους Ἀναργύρους» σκότωσε τὸν Ἀνδρέα Ξενοφώντα, ἐτῶν 60, καὶ ἐξηφανίσθη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Γερονίκας, ἐπιβάτης Ι.Χ., καὶ τραυματισμένοι τέσσερες: οἱ Ι. Παππᾶς, Α. Ἀτεσόγλου, Π. Τίγκας καὶ Γ. Παπαδιᾶς, ὅταν τὸ Ι.Χ. συγκρούσθηκε μὲ τὸ φορτηγὸ 98363 στὴν ὁδὸ Βιζυηνοῦ τῆς Καλογρέζας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Ἀθανασόπουλος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε ὁ Γ. Μποτούμας στὴ Γλυφάδα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Καπεδάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, καὶ τραυματισμένη ἡ μητέρα του, ὅταν αὐτὸ ἔπεσε πάνω σὲ φορτηγὸ ποὺ στάθμευε στὸ 12 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαμίας — Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σπ. Ζερβόπουλος, τ. Ἀστυνομικὸς Δ)ντὴς Α΄ καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς Ἀθαν. Παναγιωτόπουλος, ὅταν τὸ Ι.Χ. 197382 ἀνατράπηκε στὸ 115 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Λαμίας — Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χαρ. Βάλσαμος, ἐπιβάτης μοτοσυκλέττας, καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ὁ ὁδηγὸς αὐτῆς, Ν. Μπουμπουχερόπουλος, ὅταν συγκρούσθηκε μὲ τὸ φορτηγὸ 173305 ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Δ. Βαρνακιώτης, στὴν Πάτρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Φρ. Μιχαὴλ καὶ δύο τραυματισμένοι, ὅταν μοτοσυκλέττα στὴν ὁποία ἐπέβαινον ἀνατράπηκε στὴ Νάξο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Σπ. Ἀνδρέου, ὁδηγὸς λεωφορείου, Ε. Κιοσές, ὁδηγὸς Ι.Χ., Γ. Γιαννακόπουλος καὶ Μ. Ὄρος, Ἀφροδ. Σταμοβλάση καὶ Ἑλ. Σκουνέρη, ὅταν τὸ λεωφορεῖο, λόγω θλάβης τῶν φρένων στὴν ὁδὸ Παπαδιαμαντοπούλου καὶ Σεβαστείας, ἔπεσε διαδοχικὰ πάνω στὰ Ι.Χ. 29126, 119188 καὶ 212130.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Στρ. Γ. Τσαπάρης, ὅταν ἀνατράπηκε στρατιωτικὸ ὄχημα στὴν ὁδὸ Πατρῶν — Πύργου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Ἀθανασόπουλος, τὸν ὁποῖο παρέσυρε τὸ Ι.Χ. φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Μποτοσάκη, στὸ 21 χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Σουνίου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Σπυρόπουλος, ποδηλάτης, ὅταν, τρέχοντας ἀντικανονικὰ στὸ δρόμο Ἀμυνταίου — Φλωρίνης, ἔπεσε στὸ 53992 λεωφορεῖο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Λάμπρου, ὁδηγὸς τρικύκλου μοτοσυκλέττας, ποὺ ἀνατράπηκε στὴ Νάξο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ σοβαρὰ ἡ Εὐφροσύνη Φάρου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Παπαδιαμάντη — Λαοδικείας τὸ 204035 Δ.Χ. ταξὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Σωτ. Μπούτση.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ 8ετὴς Κ. Ζωγράφος, ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 90084 στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν. Ὁ ὁδηγὸς Σ. Μανίτσας συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Ι. Σαρλάμης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν αὐτὸ ἀνατράπηκε στὴ Νέα Χαλκηδόνα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Θεοδωρούλης, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ φορτηγὸ ποὺ ξεφόρτωνε στὶς ἀποθῆκες ριζομύλου Βόλου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Στ. Γαϊταγίδης, ὁδηγὸς ἑλκυστήρα καὶ τραυματισμένος ὁ ἀδελφός του Δημήτριος, ὅταν ὁ ἑλκυστήρας ἀνατράπηκε στὴν ὁδὸ Δράμας — Ἐλευθερουπόλεως.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τέσσερες: οἱ Ι. Μαμάης, Εὐφ. Μαμάη, Μαρία Μαμάη καὶ Ἀργυρὼ Λάμπρου, ἐπιβάτες Ι.Χ., ὅταν αὐτὸ συγκρούσθηκε μὲ στρατιωτικὸ στὴν ὁδὸ Φιλολάου καὶ ποὺ ἔβαινε ἀντικανονικά.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς: οἱ Γαλ. Κριτσ.τάκη (πεζός), Ι. Γιαννίκος μοτοποδηλάτης καὶ Ἐμ. Βουρῆς, ὁδηγὸς ταξί, σὲ ἀνάλογα τροχαῖα δυστυχήματα στὴν Ἀθήνα.

— ΝΕΚΡΟΙ δύο, ὁ Εὐγ. Ἀγγελῆς, ὁδηγός, καὶ ὁ βοηθός του Ι. Μπόμπος, ὅταν τὸ φορτηγό τους, στὴν ὁδὸν Ἰωαννίνων — Ἀγρινίου, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε στὴ λίμνη Ἀμβρακίας.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Σταυρούλα Θεοδώρου, ποὺ καταπλακώθηκε ἀπὸ τὸ κάρρο τοῦ πατέρα της ποὺ ἀνατράπηκε στὸ Βόλο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐστρ. Ἀλατζῆς, τὸν ὁποῖο παρέσυρε φορτηγὸ στὸ χωριὸ Ὡραῖο Κάστρο Θεσσαλονίκης.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Ε. Βαρβαλῆ καὶ σοβαρὰ τραυματισμένη ἡ Μαρία Κουτσουλέα, τὶς ὁποῖες παρέσυρε, στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Σοφούλη καὶ Ἀργοναύτη, Ι.Χ. ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Α. Γαλάνης. Αἰτία τὰ χαλασμένα φρένα.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Στυλ. Ξηρουχάκη καὶ τραυματισμένος ὁ Εὐστ. Χατζηδάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸ ὁποῖο ἀνατράπηκε λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητας στὸ 24ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Χανίων — Ρεθύμνης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ἕνδεκα, οἱ Γ. Κονίδης, κάτοικος Ἁγίου Δημητρίου Ζακύνθου, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, Γ. Καλλιμάνης, Π. Κυριαζῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκαν στὸν Πειραιᾶ, Ι. Ζαμπὲν, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε στὸ Τατόϊ μὲ φορτηγό, Γ. Κουλούκης καὶ Ὀδυσ. Μπουράντης, ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ποὺσυγκρούσθηκαν μὲ Ι.Χ. στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν — Ἰουλιανοῦ, Κ. Παπαγεωργίου, Μ. Δαλέζης, Ἀναστ. Δαλέζιου, Κυριακὴ Χριστίδου, Γ. Χαλεπῆ, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, σὲ ἑπτὰ τροχαῖα δυστυχήματα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐθ. Γρηγορίου, ἐπιβάτης φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι δύο ἐργάτες, οἱ Α. Σκάφης καὶ Ι. Θεοδώρου, ὅταν φορτηγὸ φορτωμένο ἀνατράπηκε στὸ χωριὸ Ἐλάτη Τρικάλων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γάλλος φοιτητὴς Γκαστὸν Ροζινιόλ, τουρίστας, ὅταν τὸ Ι.Χ. 408617 αὐτοκίνητό του συγκρούσθηκε στὴν Πάτρα μὲ τὸ 179705 φορτηγὸ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Κ. Κυριακόπουλος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Μπόζαρης, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ γεωργικὸ ἑλκυστήρα, στὸ χωριὸ Κρόκιο Ἁλμυροῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Καμινιώτης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε φορτηγὸ στὴν παραλία τοῦ Διστόμου μὲ ὁδηγὸ τὸν Χ. Συριάνη.

— ΝΕΚΡΟΙ τρία παιδιὰ κατασκηνώσεως, οἱ Π. Τσουλέας, Σ. Παπαδάκης καὶ Π. Βλαχόπουλος, καὶ τραυματισμένος ὁ ὁδηγὸς Α. Μπουλομύτης, ὅταν τὸ στρατιωτικὸ ὄχημα τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον οἱ νέοι, παρεξέκλινε, λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητας καὶ ἔπεσε στὴν κοίτη τοῦ Κηφισσοῦ, κοντὰ στὴ γέφυρα Ἁγίας Ἄννης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ἑπτά, οἱ Π. Λουκῆς, ἐτῶν 10, πεζός, Γ. Χατζηαντωνίου καὶ Β. Πατρικίου, ἐπιβάτεςμοτοποδηλάτου, Ε. Τσιβίκος, ὁδηγὸς Ι.Χ., Ι. Τσιβίκος καὶ Μαρία Τσιβίκου, Θ. Μερεμετίδου, πεζός, σὲ 4 δυστυχήματα ποὺ ἔγιναν σὲ διάφορες περιοχές.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Χελιδόνης καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα τρεῖς, ὅταν παρὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο Κρήτης αὐτοκίνητο προσέκρουσε σὲ δέντρο καὶ ἀνατράπηκε.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Μπακέας καὶ τραυματισμένος ὁ Π. Πετρίδης, ὅταν τὸ φορτηγὸ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον ἔπεσε πάνω σὲ ἕνα οἰκίσκο στὸ χωριὸ Κερανίτσα Ταγέας

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Σιδέρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ στὸν Ὠρωπὸ συγκρούσθηκε μὲ ἄλλο μοτοποδήλατο τοῦ ὁποίου ὁ ὁδηγὸς Θ. Καμπούρης τραυματίσθηκε.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ξεν. Ξανθάκης, ὁ ὁποῖος καταπλακώθηκε ἀπὸ τὸ ἀνατρεπόμενο αὐτοκίνητό του, στὸ χωριὸ Δωροθέα Ἐδέσσης.

Ν. Α.

Κινηματογραφικόν Συνεργεῖον Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καὶ ἐφέτος, τὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, πραγματοποίησε τὴν καθιερωμένη πλέον ἐξόρμησή του στὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Πάτρα.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ σχολιάσθηκε εὐμενέστατα ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ τὸν ἡμερήσιο τύπο τῆς Κέρκυρας. Κρίνουμε σκόπιμο νὰ παραθέσουμε σχετικὸ σχόλιο τῆς ἐφημερίδος «Κερκυραϊκὴ» ποὺ δημοσιεύθηκε σ' αὐτὴ τὴν Κυριακὴ 28) 8) 66 καὶ μὲ τὸν τίτλο: «Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

«Μὲ ἀνυπόκριτον χαρὰν καὶ ἔκδηλον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν καὶ πάλιν οἱ συμπολῖται τὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ ὁποῖον ἀφίχθη εἰς τὴν Κέρκυραν πρὸς πραγματοποίησιν σειρᾶς μορφωτικῶν τουριστικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν προβολῶν χάριν τοῦ κοινοῦ.

Τὸ Συνεργεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπισκέπτεται τὴν νῆσον μας, ἔχει ἤδη καταστῆ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς θερινῆς τουριστικῆς κινήσεως τῆς πόλεώς μας καὶ ἕνας καλὸς φίλος διὰ τοὺς κατοίκους της. Οἱ Ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸ ἀποτελοῦν ἔχουν κερδίσει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πολιτῶν, χάρις εἰς τὴν ἄψογον καὶ πολιτισμένην συμπεριφοράν των, τό εὐγενικόν των χαμόγελον καὶ τὴν εὐγενῆ διάθεσίν των νὰ σκορπίσουν γύρω των κέφι καὶ χαράν. Ἡ ἄφιξις τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Ἀστυνομικοῦ Σινεὰκ εἰς τὴν Κέρκυραν χαιρετίζεται πάντοτε ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμην ὡς γεγονὸς μεγάλης σημασίας. Διότι μεγάλης ὄντως σημασίας εἶναι τὸ γεγονὸς αὐτό, καθόσον τὸ Ἀστυνομικὸν αὐτὸ Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον ὑπηρετεῖ τὸν τουρισμόν μας κατὰ τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον, χωρὶς νὰ θίγη συμφέροντα, χωρὶς νὰ προκαλῆ, χωρὶς νὰ γίνεται σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Περνᾶ ἀπὸ τὴν πόλιν μας κάθε καλοκαίρι ὡς γοητευτικὸς φίλος, διὰ νά μεταφέρη τὸν συμβολικὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὴν Κέρκυραν ἡ ὁποία ὑπῆρξε λίκνον τοῦ Ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, νὰ ψυχαγωγήση, νὰ διδάξη, νὰ ὠφελήση, νὰ χαλυβδώση φιλίας, ν' ἀναβιβάση τὴν φήμην καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς ζηλευτὰ ὕψη. Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς τυμπανοκρουσίας, χωρὶς πομπώδεις διαφημίσεις, χωρὶς πολυτελεῖς ἐγκαταστάσεις, χωρὶς προπαγανδιστικὰς ἐξορμήσεις, ἀφήνει τὸν θεατὴ νὰ βγάλη μόνος τὰ συμπεράσματά του. Καὶ τὰ συμπεράσματα εἶναι πάντοτε τιμητικὰ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν μας. Ὅλα ἐπιτυγχάνονται μὲ χαμόγελο καὶ ἀγάπην. Ταινίαι ἐκλεκταί, μουσικὴ ποιότητος, θέαμα καὶ ἀκρόασμα λαμπρόν. Εὐγενέστατοι οἱ Ἀστυνομικοὶ τοῦ Συνεργείου αὐτοῦ μοιράζουν γλυκίσματα στοὺς μικρούς, ἐξυπηρετοῦν πρόθυμα τοὺς μεγάλους καὶ πιστοποιοῦν μὲ τὴν διαγωγήν των ὅτι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν ὑπηρετοῦν διαλεκτοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ ὑπηρετοῦνται ὑψηλὰ ἰδεώδη.

Πανζουρλισμὸς γίνεται κάθε βράδυ σὲ κάθε τόπο προβολῆς. Ἀναστατώνονται οἱ γειτονιές. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου διὰ νὰ σὲ ψυχαγωγήση ἢ ἔστω νὰ σοῦ πῆ ἕνα καλὸ λόγο καὶ νὰ σοῦ θυμίση ὅτι τρέφει γιὰ τὴν πόλιν σου σεβασμὸ καὶ ἀγάπη.

Δίπλα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν μας, τὸ Συνεργεῖον αὐτὸ ὑπηρετεῖ τὰ Ἀστυνομικὰ ἰδεώδη μὲ τρόπον λίαν ἀποδοτικόν. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπαφὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Κερκύρας μᾶς χρειάζεται. Εἶναι ὠφέλιμη. Εἶναι πηγὴ ἐμπνεύσεων. Παρουσιάζει ἕνα καλό, ἕνα Εὐρωπαϊκὸν θέαμα εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ξένων τουριστῶν οἱ ὁ-

ποῖοι ἐπισκέπτονται κάθε χρόνον τὴν Κέρκυραν. Πολλαπλῆ ἡ σκοπιμότης καὶ ἡ ὠφελιμότης αὐτῆς τῆς πολιτισμένης προσφορᾶς. Τὴν ἀναγνωρίζει ἀνεπιφύλακτα ἡ κοινὴ γνώμη. Πολλαὶ ἑκατοντάδες οἱ θεαταὶ τῶν προβολῶν. Ζητωκραυγαί, ἐπευφημίαι. Συναγερμὸς χαρᾶς. Μελωδικὰ καὶ συναρπαστικὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ μικρόφωνον τοῦ ἐπικεφαλῆς τοῦ Συνεργείου συμπολίτου 'Υπαστυνόμου κ. Σπύρου Πηλοῦ. Μιλοῦν σὲ κάθε καρδιὰ μὲ ἁπλὸ τρόπο, συγκινοῦν καὶ πείθουν.

Συγχαίρομεν, λοιπόν, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ προσωπικῶς τὸν ἐκλεκτὸν 'Αρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας κ. Εὐάγγελον Καραμπέτσον διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς τόσον ὠφελίμου ὑπηρεσίας καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τὸν δραστήριον καὶ φιλοπρόοδον 'Αστυνομικόν μας Διευθυντὴν κ. Κων)νον Παπασπυρόπουλον, διότι μᾶς προσέφερε καὶ πάλιν ἐφέτος αὐτὴν τὴν μεγάλην χαράν.

Τέλος, θερμότατα συγχαίρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν ἄξιον καὶ ἐκλεκτὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ τοῦ 'Αθηναϊκοῦ λαοῦ 'Υπουργὸν τῆς Δημοσίας Τάξεως κ. Χρῆστον 'Αποστολάκον, διότι, καθὼς ἐπληροφορήθημεν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προβολῶν, ἐνισχύει διὰ παντὸς τρόπου τοιαύτας ὡραίας προσπαθείας. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ κ. 'Υπουργοῦ ὀφείλεται ἡ πραγματοποίησις αὐτῶν τῶν προβολῶν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν.

Δικαιοῦται νὰ εἶναι ὑπερήφανος ὁ κ. 'Αποστολάκος διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ἐπικοινωνίας μὲ τὸ κοινόν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα κομψὸν κινητὸν πρεσβευτὴν ὄχι μόνον τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπισήμου Κράτους.

'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, προτείνομεν τὴν πραγματοποίησιν τοιούτων μορφωτικῶν προβολῶν καὶ κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ὑπὸ τοῦ ἰδίου Συνεργείου εἰς τὰ σχολεῖα μας».

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

★

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Σ' ἕνα μοντέρνο ξενοδοχεῖο, τὸ προσωπικὸ εἶναι πολὺ περιποιητικό. Ἕνα πρωί, ἡ καμαριέρα μπαίνει στὸ δωμάτιο ἑνὸς κυρίου μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, πολὺ περιποιημένη καὶ πάει νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτυπάει τὸ τηλέφωνο, ποὺ βρίσκεται πλάι στὸν κύριο. Ἡ ὑποχρεωτικὴ καμαριέρα τρέχει καὶ τὸ σηκώνει :

—Ἀλό! Τὸν κύριο Παπαδόπουλο ; Βεβαίως κυρία μου, αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιό του!!..... Ἄ! εἶσθε ἡ σύζυγός του!..... Ναί, φυσικά, ὁ κύριος Παπαδόπουλος εἶναι ἐδῶ, ἀκριβῶς δίπλα μου, στὸ κρεβάτι... Ἕνα λεπτὸ νὰ σᾶς τὸν δώσω!!!

***

Στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου βρίσκεται ἕνας φουκαρὰς σίζυγος μὲ γύψο στὸ χέρι καὶ πολλοὺς ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι. Δίπλα του ἡ νεαρὴ σύζυγος καὶ πιὸ κεῖ μιὰ φίλη της ἐπισκέπτρια.

—Καὶ πῶς κατάντησε ἔτσι ; ρωτάει ἡ ἐπισκέπτρια.

—Νὰ σοῦ πῶ Κοκώ μου, ἀπαντάει ἡ σύζυγος. Ἐγὼ κατώρθωσα βεβαίως νὰ ἀποφύγω τὴ σύγκρουση μὲ τὸ φορτηγό, ἀλλὰ ὁ Μάκης δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγη.... τὸ σωφὲρ τοῦ φορτηγοῦ!!....

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1966

Α) Κατὰ μῆνα Αὔγουστον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας — Πε.ραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1.- Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.226	Μέλη
2.- Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	2.848	»
3.- Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.265	»
4.- Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	29	»
5.- Εἰσήχθησαν εἰς Νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	170	»
6.- Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	50	»
7.- Παθολογικαὶ καὶ παρακλιν.καὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τῆς Ὑγειον. Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς	1.456	»
8.- Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 3.160 δρχ. εἰς	6	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλω	7.050	Μέλη

9.- Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 5082 συνταγαί.

Β) Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Ἰούλιος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δρχ.	554.591,50
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	546.219
Σ ύ ν ο λ ο ν Ἐ σ ό δ ω ν	»	1.100.810,50
Ε Ξ Ο Δ Α	»	881.698,20
Π Λ Ε Ο Ν Α Σ Μ Α	»	219.112,30

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

—ΟΙ ΤΕΝΤΥΜΠΟΥΔΕΣ τῆς Θεσσαλονίκης καταδικάσθηκαν σὲ βαρειὲς ποινές. Ὁ Θ. Πετρόχειλος σὲ 4 χρόνια φυλακή, ὁ Ἀθ. Θεοδοσίου σὲ 3 χρόνια, ὁ Ἀρ. Ξανθογιώργος σὲ 11 μῆνες, ὁ Θ. Δημητρακόπουλος σὲ 6 μῆνες καὶ ὁ Ζαχ. Πετρόχειλος σὲ 4 μῆνες. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν ἀπὸ τὸν Μάϊο μέχρι τὸν Ἰούνιο τοῦ 1966 μάστιγα τῶν κέντρων διασκεδάσεως. Ἀρνιόντουσαν νὰ πληρώσουν, κατάστρεφαν ἔπιπλα καὶ σκεύη, ἐξεβίαζαν τοὺς καταστηματάρχες καὶ ὁ Θεοδοσίου μιὰ φορὰ μπῆκε σ᾽ ἕνα κέντρο καβάλλα σὲ ἄλογο.

—ΑΠΟΠΕΙΡΑ φόνου τῆς Βασ. Καρατζένη διέπραξε ὁ Λάζ. Ἀγαθάγγελος, ὅταν τὴν ἔρριξε ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Ἐδεσσαίου ποταμοῦ στὴ Σκόδρα, ἐπειδὴ αὐτὴ τοῦ ζητοῦσε νὰ διακόψουν τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τους, ἐπειδὴ ἦσαν παντρεμένοι καὶ οἱ δύο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ μὲ μαχαίρι τὸν Μ. Τσοχαντίρη, ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου Κ. Χατζημπάρμπας στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ ὁποῖος ἔξαλλος ὁδηγοῦσε πάνω στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Μακεδονίας. Ὁ τραυματισμὸς ἔγινε ὅταν οἱ θαμῶνες θέλησαν νὰ σταματήσουν τὸν ὁδηγὸ καὶ δημιούργησαν ὁδόφραγμα μὲ καρέκλες.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ σοβαρὰ μὲ μαχαίρι τοὺς Κ. Κοντοδασκαλάκη καὶ Χρ. Δρουβαλάκη ὁ Ἰωάννης Φραγιαδάκης, στὸ χωριὸ «Καλύβες» Ἀποκορώνου Χανίων γιὰ λόγους τιμῆς.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ὁ Α. Διαμαντῆς, ποὺ κατεδιώκετο μὲ ἐρήμην ἀποφάσεις γιὰ 21 διαρρήξεις καὶ κλοπές, συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία Προαστίων ἐνῶ ἄδειαζε τὸ σπίτι τῆς Νίκης Φάφου στὸ Χαλάνδρι, ἐνῶ αὐτὴ ἀπουσίαζε. Τὸ ἄδειασμα τοῦ σπιτιοῦ γινόταν μὲ δόσεις καὶ στὴν τελευταία συνελήφθη.

— ΣΚΟΤΩΣΕ μὲ πέντε τσεκουριὲς στὸ κεφάλι τὸν Πέτρο Γουλόπουλο ἡ Αἰκατερίνη Πεταλούδα, ὅταν τὸ θύμα πῆγε τὴ νύχτα σπίτι της γιὰ νὰ τὴν βιάση. Παραδόθηκε στὴν Ἀστυνομία καὶ ἀνέφερε πὼς ἔκανε τὸ φόνο.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ Α. Κουκουζέλης ἐτῶν 38, συνελήφθη ἀπὸ τὴ Χωροφυλακὴ Καλογρέζας, γιατὶ ἔκλεψε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κ. Ἀράπη κοσμήματα ἀξίας δραχ. 20.000.

— ΠΕΡΣΕΣ τουρίστες ἐνέσκυψαν καὶ πάλι στὴν Ἀθήνα. Κλέβουν μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν καταστημάτων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔκλεψαν ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Διεθνές» 18.000 δραχμὲς καὶ ἀποπειράθηκαν νὰ κλέψουν ἀπὸ τὸ κατάστημα μπαχαρικῶν Θ. Στεφανίδη, τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου 13, τσάντα ποὺ περιεῖχε 15.200 δραχμές. Ὅταν στὸ δεύτερο κατάστημα ἔγιναν ἀντιληπτοί, καταδιώχθηκαν καὶ συνελήφθη ἀπὸ τὸ περιπολικὸ ἕνας, ὁ Μωχάμετ Σαρίφ. Ἀναζητοῦνται οἱ δύο συνεργοί του.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ τῶν λουομένων Γ. Ἀγγελόπουλος, ὁ ἐπικαλούμενος «Μαῦρος Γάτος» συνελήφθη ἐπ᾽ αὐτοφώρω στὴν ἀκτὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Ἦταν σεσημασμένος καὶ εἶχε διαπράξει 70 κλοπές.

— ΠΑΠΑΣ ἦταν ντυμένος ὁ ἀπατεώνας Γ. Τσιτσιμῖκος ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

— ΜΑΧΑΙΡΩΣΕ τὸν γαμπρό του Ἄγγ. Χατζηγικολάου ὁ Ζαφ. Ἀρβανίτης στὴ Ν. Ἐρυθραία γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους.

— ΚΛΟΠΗΝ 400 τόννων σιδήρου ἔκαναν μὲ δόσεις ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀστιγγος 1 κατάστημα τοῦ Μ. Μπουρῆ, ὁ ὑπάλληλός του Ν. Ρηγάτος μὲ συνεργὸ τὸν Λ. Πανταζῆ. Συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρω.

— ΚΛΟΠΕΣ τρεῖς ἀπὸ σπίτια ἔκαμε ὁ Δ. Μπουντάλης ἐτῶν 18 ποὺ συνελήφθη καὶ ὁμολόγησε.

— ΟΙ ΚΛΕΠΤΕΣ ἀπὸ οἰκοδομὲς Ν. Ἀθανασόπουλος καὶ Α. Νικολαΐδης συνελήφθησαν ἐνῶ πωλοῦσαν κλεμμένους μολυβδοσωλῆνες.

— ΤΟΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑ παρέστησε ὁ Σ. Ἰορδανίδης ποὺ συνελήφθη σὲ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Ἄρεως. Καταδικάστηκε σὲ 35 ἡμερῶν φυλάκιση.

— ΟΙ ΚΛΕΠΤΕΣ Γ. Βουλδῆς ἐτῶν 19 καὶ Π. Μπαραπίτης ἐτῶν 23, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ὁμολόγησαν ὅτι εἶχαν ληλατήσει 13 καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων.

— ΕΞΑΛΛΟΣ τουρίστας, ὁ γενειοφόρος, ὁ Ἀμερικανὸς Γκάρυ Ρέϊφ, ἐπειδὴ νόμισε ὅτι κακῶς τὸν παρετήρησε ὁ ὁδηγὸς Ι.Χ. στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Σταδίου — Παπαρρηγοπούλου, τοῦ ἐπετέθη καὶ ἐν συνεχεία, εὑρισκόμενος σὲ ἔξαλλη κατάσταση ἐπετέθη κατὰ τῶν Ἀστυφυλάκων τῆς Τροχαίας, καὶ στὸ Τμῆμα ὅπου ὁδηγήθηκε κατὰ δύο ὑπαστυνόμων μὲ τὶς γροθιές. Ὁ ἰατρὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας ποὺ προσεκλήθη, ἀποφάνθηκε ὅτι ὁ δράστης τελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπήρεια ναρκωτικῶν ἢ ἔχει ὑποστῆ νευρικὴ κρίση. Εἰσήχθη σὲ κλινικὴ καὶ ὕστερα θὰ ὁδηγηθῆ στὸν Εἰσαγγελέα.

— ΣΚΟΤΩΣΕ τὴ γυναίκα του Χρυσούλα μὲ 30 σφυριὲς στὸ κεφάλι ὁ Γ. Ἀποστολάκης, οἰκοδόμος, στὰ Χανιὰ Κρήτης καὶ κατόπιν ἀποπειράθηκε νὰ αὐτοκτονήση, κόβοντας τὴν καρωτίδα του. Αἰτία οἱ συνεχεῖς καυγάδες.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ τὴ μητέρα του μὲ ρόπαλο στὸ κεφάλι ὁ 16ετὴς Μιχ. Δημόγλου, ὅταν φιλονίκησε γιὰ τὶς δουλειὲς στὰ κτήματά τους στὸ χωριὸ Ὄχυρὸ Δράμας.

— ΔΙΕΡΡΗΞΑΝ 3 σταθμεύοντα αὐτοκίνητα καὶ ἔκλεψαν χρήματα καὶ διάφορα εἴδη οἱ συλληφθέντες στὴ Βουλιαγμένη Ε. Λιουδάκης καὶ Ε. Βαφειάδης.

— ΚΛΟΠΕΣ τρεῖς ὁμολόγησε ἡ Ἀν. Γκούρα, εἰς βάρος ἐνοίκων διαφόρων ξενοδοχείων.

— ΑΠΑΤΕΩΝ, μὲ τὴ μέθοδο τοῦ γάμου συνελήφθη στὴ Θεσσαλονίκη. Εἶχε παντρευτῆ τρεῖς φορὲς καὶ ὀνομάζεται Ν. Ντεπασκουάλε. Ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἀποσποῦσε χρήματα καὶ τὶς ἐγκατέλειπε.

Μὲ τὴ μελέτη πλουτίζουμε τὶς γνώσεις μας καὶ ἔτσι ἐπιτελοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰ καθήκοντά μας ὡς ἀστυνομικοὶ καὶ ὡς ἄνθρωποι.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑποστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πυθέου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀγλαονίκης 11 (πλατεία «Ἀβραντινοῦ») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Φιλομήλας (Ἁγία Τριάδα Δάφνης).

Ὁ Πυθίας ὁ Μασσαλιώτης, Ἕλληνας θαλασσοπόρος, ζωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἀπὸ τὴν Μασσαλία (Δ΄ π.Χ. αἰώνα), περιέπλευσε τὶς ἀκτὲς τῆς Εὐρώπης ἀπὸ Γαδείρων μέχρι Θούλης, καθὼς καὶ τὴν Βαλτικὴ καὶ συνέγραψε τὸ ἔργο «Γῆς περίοδος ἢ τὰ περὶ Ὠκεανοῦ». Αὐτὸς πρῶτος καθώρισε τὸ γεωγραφικὸ πλάτος τῆς Μασσαλίας, ὑπελόγισε τὴν περίμετρο τῆς Βρετανγικῆς νήσου, ἐμελέτησε τὴν σχέσι τῶν παλιρροιῶν πρός τίς φάσεις τῆς Σελήνης κ.ἄ.

Πυθίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεία «Κυψέλης» καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Βελβενδοῦς τῆς Ἄνω Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ στὴν ἀρχαιότητα ἱέρεια τοῦ μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος στοὺς Δελφούς, ποὺ καθημένη ἐπὶ τοῦ προφητικοῦ τρίποδος, ἔδινε τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου σ' ἐκείνους ποὺ προσήρχοντο νὰ τὸ συμβουλευθοῦν γιὰ τὶς μελλοντικὲς ὑποθέσεις των. Ἡ Πυθία γιὰ νὰ εὑρεθῆ σὲ κατάστασιν ἐμπνεύσεως ἔπινε νερὸ ἀπὸ τὴν Κασσοτίδα πηγὴ καὶ ἐμάσα φύλλα δάφνης ἀπὸ τὴν ἱερὰ δάφνη τοῦ ἱεροῦ, ποὺ ἐφύτεο κοντὰ στὸν τρίποδα. Ἡ Πυθία ἔπρεπε νὰ εἶναι νεαρῆς ἡλικίας, ἀργότερα ὅμως ἐξελέγοντο γυναῖκες ποὺ εἶχαν συμπληρώσει τὸ 50ὸν ἔτος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πυθοδώρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος 20, στὸ «Μεταξουργεῖο».

Ὁ Πυθόδωρος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἔδρασε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἦταν ἕνας τῶν τετρακοσίων. (Τετρακόσιοι = ἡ ἀπὸ τετρακόσια μέλη Βουλὴ τῶν Ἀθηναίων μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Κλεισθένους, ὁ ὁποῖος ηὔξησε τὰ μέλη σὲ πεντακόσια. Ἡ Βουλὴ τῶν τετρακοσίων ἐπαναφέρθηκε μετὰ τὴν καταστροφὴ στὴ Σικελία, ἀλλὰ καταργήθηκε πάλιν μετὰ τὴν κατάλυσι τῶν τριάκοντα τυράννων).

Πύθωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βελβενδοῦς 3, κοντὰ στὴν πλατεία «Κυψέλης».

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ στὴν ἀρχαιότητα πελώριο καὶ τερατώδη δράκοντα, ποὺ ἐθεωρεῖτο παιδὶ τῆς Γῆς. Διέμενε μέσα σὲ σπήλαιο τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ἐφύλαττε τὸ ἀρχαῖο μαντεῖο τῆς Θέμιδος. Τὸν Πύθωνα ἐφόνευσε ὁ Ἀπόλλων, ὅταν ἦτο νήπιο ἀκόμη, γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε καὶ «Πύθιος».

Πυλάδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 181, μιὰ στάσι μετὰ τὴν Δημοτικὴ ἀγορὰ τοῦ «Ρούφ».

Ὁ Πυλάδης, ἥρωας τῆς Φωκίδος, γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ Στροφίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ἦταν περιώνυμος γιὰ τὴν πρὸς τὸν Ὀρέστη φιλία καὶ ἀφοσίωσι. Ἐβοήθησε τὸν Ὀρέστη στὸν πόλεμο κατὰ τῶν παιδιῶν τοῦ Ναυπλίου, ποὺ θέλησαν νὰ τιμωρήσουν τὸν Ἀγαμεμνονίδη γιὰ τὸν φόνο τοῦ Αἰγίσθου, καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ὅπου ὁ Ὀρέστης πῆγε γιὰ νὰ ἀπαγάγη τὴν ἀδελφή του Ἰφιγένεια. Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα νυμφεύθηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστη Ἠλέκτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπόκτησε τὸν Μέδοντα καὶ τὸν Στρόφιο.

Πυλάρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἐρατοσθένους 28, στὴν πλατεία «Πλαστήρα» στὸ «Παγκράτι».

Ἡ Πύλαρος, ὅρμος τῆς Α. Κεφαλληνίας ἐντὸς τοῦ κόλπου Σάμης, εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς ὅρμος Ἁγίας Εὐφημίας.

Πυλίας.

Παράλληλη τῆς ὁδοῦ Ἁγίων Πάντων στὸν «Ἅγιο Δημήτριο» Ἀμπελοκήπων πρὸς τὴν πλευρὰ τῶν Τουρκοβουνίων.

Ἡ Πυλία, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερες ἐπαρχίες τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, ποὺ καταλαμβάνει τὸ νότιο τμῆμα, μεταξὺ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους. Πρωτεύουσα τῆς Πυλίας εἶναι ἡ Πύλος (2.500 περίπου κάτοικοι). Κυριώτερες κωμοπόλεις: Κορώνη, Λογγά, Μεθώνη, Πεταλίδιον, κ.ἄ. Ἡ ὅλη ἐπαρχία Πυλίας ἔχει ἔκτασι 683 τετρ. χιλμ. καὶ περὶ τὶς 42 χιλ. κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Πύλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λένορμαν 81, στὸν «Κολωνό».

Ἡ Πύλος, πρωτεύουσα σήμερα τῆς ἐπαρχίας Πυλίας, ἐθεωρεῖτο, κατὰ τὴν κλασσικὴ ἀρχαιότητα, ἡ πατρίδα τοῦ Νέστορα, γυιοῦ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Πύλου Νηλέα, καὶ βρισκόταν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὴν περιοχὴ τῶν σημερινῶν θέσεων Ἄνω καὶ Κάτω Ἐγκλιανός, 17 χλμ. περίπου ἀπὸ τὴν θέσι τῆς σημερινῆς Πύλου.

Τὸ λιμάνι τῆς σημερινῆς Πύλου (κοινῶς Νιόκαστρο καὶ Ναυαρῖνον), ἀπέχει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ 193 μίλια. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Χαλάνδρι).

Πυργοτέλους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κρησίλα 31, κοντὰ στὴν πλατεία «Πλαστήρα» στὸ «Παγκράτι».

Ὁ Πυργοτέλης, περιώνυμος Ἕλληνας σφραγιδογλύφος τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, ἦταν εὐνοούμενος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πύργου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄργους 2, στὴν πλατεία «Γ. Πανταζοπούλου» τοῦ «Κολωνοῦ».

Ὁ Πύργος, ἡ γνωστὴ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἠλείας στὴν Πελοπόννησο, ἔχει

περὶ τὶς 21 χιλ. κατοίκους, εἶναι σημαντικὸ κέντρο παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας σταφίδος. Ἐπίνειο τοῦ Πύργου, σὲ ἀπόστασι 10 χλμ., εἶναι τὸ γνωστὸ Κατάκωλον. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πύργου Ἀμαλίας (Βασιλίσσης).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μακεδονίας 49, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Ἐσταυρωμένος» τοῦ Ταύρου (Σφαγεῖα).

Μὲ τὴν ὀνομασία αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ἡ κοντὰ στὰ Ν. Λιόσια περιοχή, 25 περίπου χιλιάδων στρεμμάτων, ὅπου ὑπάρχει ἔπαυλις ποὺ ἀνηγέρθη κατὰ τὰ ἔτη 1857—1858 ἀπὸ τὴν Βασίλισσα Ἀμαλία. Σήμερα βρίσκονται ἐκεῖ τὰ σύγχρονα κτίρια τῆς Ἐθνικῆς Ἑστίας, τοῦ Κέντρου Βρεφῶν ἡ «Μητέρα» καὶ ἄλλες διάφορες πρακτικὲς σχολὲς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος.

Πύρλα Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ὅπλων 71, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Δημήτριο Ὅπλων», στὶς «Τρεῖς Γέφυρες».

Ὁ Ἰωάννης Πύρλας — Θεοδωρόπουλος, ἰατροφιλόσοφος, γεννήθηκε στὴν Τρίπολι τὸ 1817 καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1901. Τὸ 1871 ἐξελέγη καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας καὶ τῆς Ὑγιεινῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἠλεκτροθεραπείας στὴν Ἑλλάδα. Ἐφεῦρε τὸ ὁμώνυμον «ὑδρωρολόγιον» (1845), σύστημα διευθύνσεως ἀεροστάτων (1864) κ.ἄ. Ἐξέδωκε τὴν ἐφημερίδα «Βελτίωσις» (1850—1862) στὴν Τρίπολι, ὅπου καὶ ἐδημιούργησε τὴν πρώτη «Φιλολογικὴν ὁμήγυριν» καὶ ἀνέπτυξεν ἀξιόλογη ποιητικὴ δρᾶσι. Τὸ 1862 ἐξελέγη πληρεξούσιος στὴν Β΄ Ἐθνοσυνέλευσι.

Πύρρας.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Συγγροῦ 115, στὸν «Ἅγιο Σώστη».

Ἡ Πύρρα, μυθολογικὴ κόρη τοῦ Ἐπιμηθέα καὶ τῆς Πανδώρας, σύζυγος τοῦ Δευκαλίωνα, ἦταν μητέρα τοῦ Ἕλληνα, τοῦ Ἀμφικτίονα καὶ τῆς Πρωτογένειας.

Πυρρῆ Ἀγγέλου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 114, στὸ «Ἱπποκράτειο» νοσοκομεῖο.

Ὁ Ἄγγελος Πυρρῆς, Ἀθηναῖος βιομήχανος, διετέλεσε, γιὰ πολλὰ χρόνια, δημοτικὸς σύμβουλος στὸν Δῆμο Ἀθηναίων.

Πύρρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσπασίας 13, κοντὰ στὴν πλατεία «Παγκρατίου», στὸ «Παγκράτι».

Ὁ Πύρρος, βασιλιὰς τῆς Ἠπείρου (318—272 π.Χ.), ἦταν γυιὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας. Ἐχαρακτηρίζετο ὡς φιλόδοξος καὶ ἀρχομανὴς ἡγεμόνας, εἶχεν ὅμως μεγάλα στρατιωτικὰ προσόντα. Ἐκστρατεύοντας στὴν Ἰταλία, ὡς σύμμαχος τῶν Ταραντίνων, κατὰ τῶν Ρωμαίων, τοὺς ἐνίκησε ἀρχικὰ στὴν Ἡράκλεια (280 π.Χ.) καὶ στὸν Ἄσκλο (279 π.Χ.), ἀλλὰ συνετρίβη κυριολεκτικὰ στὴ Βενεβέντο (275 π.Χ.). Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἤπειρο, ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, ὑπέταξε τὴν Μακεδονία (274 π.Χ.) καὶ ἐστράφη κατὰ τῆς Πελοποννήσου. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχημένη ἐπιχείρησί του κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ἄργους, ὅπου καὶ σκοτώθηκε. Ὁ Πύρρος ὑπῆρξεν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους στρατηγοὺς τῆς ἱστορίας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πύρρου Διονυσίου. **(Βλέπε Διονυσίου Πύρρου)**

(Συνεχίζεται)

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Κατὰ τὰς διενεργηθείσας ἐξετάσεις διὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, ἐπέτυχον οἱ κάτωθι, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας κ.κ. Ἀστυφύλακες, οἵτ.νες καὶ καλοῦνται ὅπως τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου 1966, ἡμέραν Τρίτην καὶ ἀπὸ 8ης μέχρι 10ης πρωϊνῆς ὥρας, παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων (Λεωφόρος Κηφισίας ἔναντι ἀριθμοῦ 188 — Κτῆμα Δηλαβέρη — Ἀμαρούσιον), διὰ ἐννεάμηνον ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσιν:

1) Ἀπόστολος Κόκορης, 2) Ἀριστείδης Κομιανός, 3) Χρῆστος Κλουκίνας, 4) Στυλιανὸς Κλῶνος, 5) Ἰωσὴφ Παπαδοπετράκης, 6) Δημήτρ.ος Κόκκας, 7) Νικόλαος Γαλάνης, 8) Δημήτριος Κωστόπουλος, 9) Ἠλίας Μπέσης, 10) Θεόδωρος Κατσάκος, 11) Στυλιανὸς Λέριος, 12) Σωτήριος Ἠλιόπουλος, 13) Γεώργιος Παπαδημητρόπουλος, 14) Μιχαὴλ Καραγιῶργος, 15) Κλέαρχος Πετράκης, 16) Γεώργιος Κατσικάρος, 17) Ἰωάννης Ἀργυρίου, 18) Εὐριπίδης Κακαράντζας, 19) Κωνσταντῖνος Κωστόπουλος, 20) Ἰωάννης Διαμαντῆς, 21) Λάζαρος Δελιολάνης, 22) Κωνσταντῖνος Γεωργούλιας, 23) Σεραφεὶμ Βούλγαρης, 24) Πέτρος Παναγιώτου, 25) Ἀλέξανδρος Ξανθόπουλος, 26) Κωνσταντῖνος Ζανιᾶς, 27) Γεώργιος Λ.ακέας, 28) Χαράλαμπος Κορακάκης, 29) Ἀθανάσιος Γκούντης, 30) Ἰωάννης Δελέγκος, 31) Γεώργιος Μπουλαλᾶς, 32) Πέτρος Τρύφωνας, 33) Γεώργιος Γιαννακούρης, 34) Γεώργιος Σερέτης, 35) Κωνσταντῖνος Πουλόπουλος, 36) Ἄγγελος Κοντάρας, 37) Ἰωάννης Χαλκιαδάκης, 38) Ἀντώνιος Ροῦσσος, 39) Ἰωάννης Γιάλος, 40) Κωνσταντῖνος Καλκανδῆς, 41) Γεώργιος Γαλαῖος, 42) Σεραφεὶμ Γιολδάσης, 43) Παναγιώτης Γεωργιόπουλος, 44) Γεώργιος Τσαφούλης, 45) Ἀνδρέας Μπασακίδης, 46) Κωνσταντῖνος Κύρκος, 47) Γεώργιος Δημόπουλος, 48) Γεώργιος Παπαντωνίου, 49) Βάϊος Καρβέλης, 50) Δημήτριος Βαρελᾶς, 51) Βασίλειος Τωϊανός, 52) Χρῆστος Μερμίργης, 53) Χρῆστος Κολοφώτης, 54) Κωνσταντῖνος Κυριακόπουλος, 55) Εὐστάθιος Παπαδόπουλος, 56) Γεώργιος Στάμου, 57) Γεώργιος Γεωργόπουλος, 58) Ἰωάννης Θεοδωρακόπουλος, 59) Θεοχάρης Ντοκουμές, 60) Παῦλος Παπατζήμας, 61) Παντελῆς Παπαδάκης, 62) Ἀθανάσιος Λουκᾶς, 63) Γεώργιος Μουζούλας, 64) Κωνσταντῖνος Πανάρας, 65) Βασίλειος Ζαγάνας, 66) Ἰωάννης Μπακογιάννης, 67) Ἰωάννης Ἀνδρικόπουλος, 68) Χρῆστος Ἀντωνάκης, 69) Γεώργιος Καζάνης, 70) Ἀλέξανδρος Πιπιτός, 71) Κωνσταντῖνος Κότσυφας, 72) Λουκᾶς Ἀντωνίου, 73) Χαράλαμπος Σιαλεύρης, 74) Εὐάγγελος Σπυριδάκης, 75) Ἰωάννης Κοσκινᾶς καὶ 76) Δημήτριος Σκουφίτσας.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Ἀθανάσιος Πολυχρονόπουλος, Ἰωάννης Κατσιάνος, Πρόδρομος Σταυρίδης, Χαράλαμπος Ἀλεξίου, Κωνσταντῖνος Μάρας, Ἀνδρέας Κότσης καὶ Παντελῆς Σοφιανός.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ Ἀνθ)μος κ. Χρῆστος Κωστάκης.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυφύλακα κ. Σ. Π.: Ποίημά σας διὰ θαλασσοπόρον ἐλήφθη. Λόγω τῆς ἐκτάσεώς του, καθίστατα. ἀδύνατος ἡ δημοσίευσίς του. Εὐχαριστοῦμεν.

Ἀρχιφύλακα κ. Σ. Α.: Τὸ «Μήνυμα ἀπ' τὸ καγιὰκ» ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Καλὴ ἡ ἀρχὴ τῆς μελέτης σας, ἀλλὰ ἐν τῷ συνόλω της οὐχὶ δημοσιεύσιμος. Ἀναμένομεν καὶ ἐλπίζομεν εἴς τι τὸ καλύτερον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 17ης ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΡΙΒΗΣ ΤΩΝ Κ)Σ

Γράμμος-Βίτσι.—Μιὰ χρυσὴ σελίδα στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 817

Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Ε. Καραμπέτσου..... 822

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια)..... 823

Ὁ θεσμὸς τῶν ἐνόρκων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. Μπενζαμὶν Καπλὰν 827

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια, Ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 832

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Οἱ λωποδύτες, κατὰ μετάφραση ἀπὸ τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «Kriminalistik», ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 837

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Ταμιακοὶ ὑπάλληλοι ἐξαφανίζονται μὲ ἑκατομμύρια δραχμὲς τοῦ Δημοσίου, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 846

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ἡ μῆνις τοῦ κομμουνισμοῦ ἐναντίον τοῦ Καθεστῶτος, ὑπὸ τοῦ κ. Πέλου Κουτούπη 849

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 851

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον Ἀρχηγείου Α.Π. 856

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Αὐγούστου 1936..... 858

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 859

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 861

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΠΕΝΘΗ 864

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί», ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.